

603.275

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A „KIS PAJTÁS“ KÖNYVTÁRA.

HÁJAS MUKI

MINT

ROBINSON CRUSOE

IRTA :
GOMBOS ALBIN.

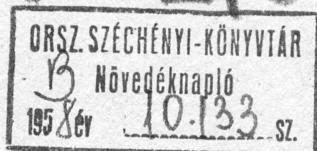
BUDAPEST, 1914

„ÉLET“ IRODALMI ÉS NYOMDA RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
I, FEHÉRVÁRI-ÚT 15/C

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

603275

Tanácskozás a Dinnye-öbölben.

Ezt a híres nevet még akkor sem találjátok meg a térképen, ha el is árulom, hogy a Dinnye-öböl a Csendes-óceán legforgalmasabb kikötője. Most is két hatalmas hajó közelget a rakpartja felé. Ugyan ki tudhatná, hogy melyik világrészből jönnek? — Az egyiknek vihartépett vitorláját cipósra dagasztja a kedvező szél, a másiknak kettős fekete kéményéből vastagon gomolyog kifelé a füst, hosszú kormos üstököt hagyva maga után a haragos hullámok taróján.

Na, de nincs sok idő a gondolkodásra, találgatásra. A két hajó-óriás ugyanis néhány perc múlva már partot ér s addigra mindenkinek tisztában kell lennie a helyzettel.

A Dinnye-öböl Érfalvától egy jó félórányira fekszik. A falu bogárhátú házikói fehérre meszelt falaikkal ott kukucskálnak a tavaszi barkával ellepett fűzfák mögött, a templom aranyos keresztje pedig úgy ideragyog, hogy a szopós gyerek, aki a holdat is meg akarja fogni, bizonyosan utána nyújtaná gömbölyű kezecskéit. Gyönyörű nevét a Dinnye-öböl Hájas Mukitól kapta, mert éppen mellette terül el Hájas Mukiék dinnyeföldje.

De kicsoda ez a Hájas Muki, aki neveket ad a Csendes-óceán öbleinek!?

Na bizony, még csak az kellene, hogy Hájas Mukit se ismerjétek, Galambos Feruskának az öccsit, ezt a kövér fejű fiút, aki tavaly óta Érfalvának tengeri és szárazföldi kapitánya és a „Vörös Sirály“ nevű hadihajó főkormányosa. Nádfödeles házuk ott pompázik a falu közepén a Szárazér

mellett, amelyet maguk között Csendes-óceánnak neveztek el és pedig egészen jogosan, mivelhogy békalencsés vize nem folyik se jobbra, se balra, tehát valóban csendes.

Azonban ne szaporítsuk a szót, mert a két hajó immáron szerencsésen bekanyarodott a Dinnye-öbölbe. Elöl a kétkéményes halad és kegyetlenül túlköl.

— Hahó! Ki a gözzel! A kormányt jobbra! Kézbe a vasmacskát! — harsogott a parancsnok, egy nyúlánk halavány arcú fiú. A fején kakastollas papircsákó, az oldalán széles fakard s a kezében nagy bádogtölcsér, amelyen keresztül a vezényszavakat kiabálta a hajós nép vastag fülébe. — Ez Galambos Feruska, a Hájas Muki bátyja. Egy évvel idősebb az öccsénél, de viszont Hájas Muki legalább is másfélszerre kövérebb és izmos, mint egy oroszlánfióka.

— Hahó! Le a gözkürttel! Ki a láncsal! — recsegett újból a parancsnok öblös tölcseré.

Erre Hájas Muki a kormányrudat mélyen belenyomta az óceán fenekén szendergő sárba, a Riska-tehén nyaklancát kidobta a szárazra és az édes apja kampós botját beleakasztotta a rakpart szélén szomorkodó fűzfa derekába. Sutyi, az öregebbik doktorgyerek, akinek hadnagyi rangja volt, a markával vizet preckelt a parazsalló csutkákra, amelyek a hajókémények szerepét betöltő kályhacsövek alatt füstölögtek. Putyi pedig, a kisebbik doktorgyerek, aki tengeri kadét minőségben szolgált a hajót, nyomban abbahagyta az ökörszarvból készült gözgülök fűvását és a parancsnok intésére egy kis tehén-kolompot kezdett rázni, ami azt jelentette, hogy ki kell szállni.

A következő pillanatban már mind a négyen a szárazföldön állottak és meglegedetten szemlélték a habok hátán himbálódó hajót.

Hát az már igaz, hogy a kínai császár is büszke lehetne rá. Mert azt végre is nem kell mindenkinek tudnia,

— Hahó! Ki a gözzel! A kormányt jobbra! Kézbe a vasmacskút!

hogy télen mint disznókoppasztó-teknő szerepel a Galambosék háztartásában. S ha valaki mégis ki merte volna eresztetni a száján ezt a szót: teknő! — az aztán mindjárt futhatott is, mert Hájas Mukiék ebben a tekintetben nem ismertek tréfát.

De a jámbor halandó valóban semmiből sem sejtette, hogy ennek a tengeri szörnyetegnek télen efféle díztelen szárazföldi foglalkozása van. A füleit zöld ágak borították, a közepéből hatalmas árboc meredezett az ég felé, rajta háromszínű lobogó, az oldalán pedig nagy verébfejű betűk hirdették:

Vörös Sirály — Magyar Hadihajó.

Amíg a Vörös Sirály hadi népe a partra cihelődött, az alatt a másik hajó tiszteséges távolban várakozott. Ez már sokkal szerényebb vízi szörnyeteg volt: egyszerű mosóteknő! A vitorlarúdján molyette nagykendő lebegett s az oldalán csak aprócska betűk jelezték a nevét s a hivatását: *Dunnalúd — teherhajó.*

A Dunnalúd öblös gyomra éppen egy tengerészt tudott befogadni, magát a tulajdonost, Füstös Katona Pistát, akinek, mivelhogy csak nemrégiben adta magát a tengeri életre, még tisztí rangja se volt. S más baj is akadt még. A Füstös öreganyja ugyanis hetenkint háromszor is mosott és szegény Pista ilyenkor, hajó nélkül maradván, szégyenszemre csak a parton kísérhette a Vörös Sirály büszke népét. Ezért nem is a főparancsnoknak, hanem Hájas Mukinak volt alárendelve, aki jószívúségből kinevezte tengeri és szárazföldi matrónnak. Egyébként kilátásba helyezte neki a hadnagyságot is, ha hűségesen viselkedik.

És nem is lehetett panasz rá. Most is türelmesen várta a Hájas Muki parancsát s csak azután merészkedett kikötni.

Amikor végre Füstös is kiszállt, nagy komolyan megindultak a csősz kunyhója felé. A dinnyék becsületes

őrizője, az öreg Fityula, ott hevert a subáján. A bal tenyerébe helyezte a jobb könyökét, arra ráigazította az állát s vörös cseréppipájából úgy fújta a füstöt, hogy a Csendes-óceánról jött utasok hajlandók voltak őt is valami hadihajó kéményének tekinteni.

Az igazat megvallva, az öreg Fityulának még éppenséggel nem volt mit őriznie, mert csak nemrégiben fészkeltek el a drága magvakat. Ám a család mégis szükségesnek tartotta, hogy hébe-korba kitekintsen a földekre és elhessegesse a csirákat kiszedegető varjakat.

— Hát a Robinson Crusoe ügyében jöttünk, — mondta neki Feruska.

— Nono, — ümmögött az öreg Fityula s a szemével olyanféleképpen hunyorított, mintha egyebet is várna. És Hájas Muki mindjárt át is nyújtott neki egy doboz szivarvéget.

— Fog-e velünk játszani? — tudakolta tovább Feruska.

— Nono, amit mondtam, mondtam, — válaszolta felvidulva s egy kissé feljebb könyökölt, hogy jobban szemügyre vehesse a kíváncsú végeket.

— Édes anyánk úgy egyezett bele a játékba, ha Fityula bácsi velünk lesz, — vette fel a szót Hájas Muki is.

— A mi mamánk is, — bizonykodott a nagyobbik doktorgyerek.

— Nono, — legyintett a kezével az öreg — majd megbeszélem én velük. De csak a nyáron, csak a nyáron, amikor már ti is kint hálhattok itt a szabadban.

— Azt mondta a mama, hogy Galambos nénivel ő is kijön a tanyára vagy három hétre, — sipegte gyorsan a kis Putyi és aprócska öklével a tanya felé mutatott, amelynek kútgémje a dinnyeföldek mögötti lapályból kémlelte a zöldbe boruló síkságot.

— Málcsi néni is kijön, ő lesz a főrendező! — kiáltotta fellelkesülve Sutyi.

— Ezt én is hallottam, erősítte meg Hájas Muki s a nagyobb hatás kedvéért ki akarta rántani a kardját, de nem tudta, úgy beleragadt a papírhüvelybe.

— Akkor hát megnyitom a gyűlést, — szólt ünnepélyesen Feruska s valamennyien odatelepedtek az öreg Fityula subájára.

A zsebekből gyorsan előkerült Robinson Crusoe, Rüstig Zsigmond, A helgolandi fiú és Feruska (ő volt a kis társaság tudósa) mindegyikből felolvasta azokat a részleteket, amelyeket jónak látott a többiek különös figyelmébe ajánlani. Azután apróra meghánytak-vetettek mindent, olykor hárman is beszéltek egyszerre, ugráltak, kiabáltak, tapsoltak, annyira, hogy az öreg Fityula előrelátóan a balfülére fordult, a jobbfülére pedig rátette a dohányzacskóját.

Bizony-bizony már lehanyaglóban volt a nap, amikor mindennel tisztába jöttek. A tanácskozás eredményét egy vastag csomagolópapírlapra plajbással rávezették s mind az ötven aláírták.

— Fityula bácsinak is alá kell írni, mert aki megszegi, az áruló! — kiáltotta nagyhangon Hájas Muki s a kardjára ütött.

— Nono, én katona voltam, — komolykodott a vén harcos és levette a jobbfüléről a dohányzacskót.

— Csend legyen, én vagyok az elnök, — csittította Hájas Mukit Feruska.

— De én vagyok Robinson Crusoe! — hetvenkedett a nyakas fiú.

— Akármi vagy, de addig Fityula bácsi nem irhatja alá a szerződést, míg fel nem olvassuk neki.

— Igaza van Feruskának! — erősítették a többiek, akik szívesebben hallgattak a szelid Feruskára, mint a zsarnokoskodó Hájas Mukira. Pedig alapjában véve Hájas Muki is derék fiú volt, csak éppen hogy egy kicsit dölyfösködni szeretett, mert ő volt az iskolában a legerősebb gyerek.

— Olvasd hát fel, — szólt Hájas Muki hamarosan megbékélve s Feruska mindjárt olvasni is kezdte:

HADI ÉS TENGERI SZERZŐDÉS.

Mi, a Vörös Sirály magyar hadihajó tengeri népe, és Füstös Katona Pista, a Dunnalúd teherhajó tengeri és szárazföldi matróza, elhatároztuk, hogy a nyáron Robinson Crusoe-t fogunk játszani.

SZEMÉLYEK:

Öreg angol gróf, mint	
Robinson atyja	Fityula bácsi
Öreg angol grófné, mint	
Robinson anyja	Sidri Mári
Robinson Crusoe	Hájas Muki
Péntek, szerencsen fiú ...	Rucza, a nagybögös fia
Csütörtök, Péntek atyja ...	Füstös Katona Pista
Szerencsen király	Feruska (először)
Szerencsen grófok	Sutyi és Putyi (először)
Török kereskedő	Marosán Gerguc
Az angol királyné	Málcsi néni
Angol tengeri kapitány ...	Feruska (másodszor)
Angol tengeri hadnagyok	Sutyi és Putyi (másodszor)

Továbbá elhatároztuk, hogy Hájas Muki a Senki szigetenél fog hajótörést szenvedni. Hájas Mukinak szabad a robinsonságra előkészülni, de mostantól fogva egészen a hajótörésig nem szabad a szigetre mennie. És azután sem szabad a sziget felső sarkára mennie, mert ott nekünk lesz dolgunk. Ha megszegi a szavát, akkor vége a játéknak. Fityula bácsinak azonban megengedjük, hogy Senki szigeten néhány hasznos magvat elfészkelhessen, például tökmagot stb. Mi majd Málcsi nénivel gondoskodni fogunk róla, hogy Hájas Muki mindabban részesüljön, amiben Robinson részesült. De ezeket a dolgokat Hájas Mukinak a világért sem szabad előre megtudni, mert akkor vége a játéknak.

Ezen hadi és tengeri szerződést valamennyien titokban tartjuk, hogy a ránk irigykedő Balog Suta Bódi, Rezes Szabó Miska, Vörös Varga Gazsi, Kalán Andris, Csontos Török Dani, Makra Bence, Bicze Lőrinc Samu (szemtelenek!) és

más alvégi és tanyai gyerekek meg ne tudják, mert biztosan elrontanák a mi játékunkat. Most még a fecsegő Ruczának s a csacska Gergucnak sem szólunk.

Aki megszegi, áruló!!!

Kelt Érfalván a Dinnye-öbölben, április 20-án.

Feruska,

a Vörös Sirály parancsnoka.

Hájas Muki,

a Vörös Sirály főkormányosa,
tengeri és szárazföldi kapitány.

Sutyi,

tengeri hadnagy.

Füstös Katona Pista,

tengeri és szárazföldi matróz.

Putyi,

tengeri kadét.

Éljen! Éljen! — kiáltották a többiek vékonyan s vastagon, ahogy csak kifért a torkukon.

— Irja alá Fityula bácsi, — szólt Feruska a nagy kiáltozás csillapultával s odanyújtotta a fontos okmányt.

— Hamar Fityula bácsi, hamar! — sürgette Hájas Muki, aki örömeiben nem tudott hová lenni.

— Nono, csak nem késünk le a vonatról, — felelé lassú méltósággal az öreg katona s kezébe vette az iratot.

— Megfordítva tartja! — figyelmeztette egyszerre mind az öt gyerek.

— Nono, — zsörtölődött a leendő angol gróf — gyerekkoromban úgy irtam-olvastam, mint a folyóvíz, de most már egy szikrányit se tudok.

— Hát tegye oda a keresztvonását, — biztatta Feruska.

Azt aztán oda is tette az angol gróf úr olyan alaposan, hogy két helyen is kilyukadt bele a papír.

Ezzel a ténnyel teljesen befejeződött a tanácskozás és indulhattak volna hazafelé. De nem indultak, mert egyik-másik nagyon szerette volna legalább a partról megtekinteni a Senki szigetét, amely a Szárazér, azaz a Csendes-óceán egyik kacsaringós kanyarulatában feküdt a dinnye-földtől alig puska lövésnyire. Jól ismerték ugyan valamennyien, de most a szerződés megkötése után mégis látni kívánták. Aztán meg az öreg Fityula is hajlandónak

mutatkozott elkisélni őket. Már pedig ez a vén harcos olyan szépen tudott mesélni, regélni az efféle dolgokról, hogy étlen-szomjan elhallgatták volna akár reggelig is.

Senki szigete.

A zöld meszelővel járó tavasznak minden hant, minden bokor édes gyermeke. Langyos leheletére fütenger lepi el a csupasz földet, kizöldül a levél és bimbóba szökik a virág még az elhagyatott Senki szigetén is. A természet tehát nem bánik el vele oly mostohán, mint az érfalviak, akik még csak nevet sem adtak szegénynek s időtlen idők óta ügyet sem vetnek rá. A fűvét nem legeltetik le, a fűzfáit nem nyesegetik meg, sőt a partján tenyésző sást, kákát s nádat is egészen átengedték a cigányoknak. Azoktól pedig akár őserdővé növekedhettek e hasznos növények! Mert addig ugyan föl nem keresik, amíg a cigánysoron a putrik ízékes fedelét annyira át nem rágja a kőrózs, hogy bent a szobában jobban zuhog az eső, mint kint az Isten szabad ege alatt.

Még a gyermekek sem látogatják valami gyakran, mert jó halászó-helyet, fészket, rucatojást közelebb is találhatnak, hiszen a Szárazér apró mocsaras kiöntéseivel s nádasaival ott kanyarog a falu közepén. A sziget belsejében pedig sok a szúrós bozót, ami a labdázást csaknem egészen lehetetlenné teszi.

— Éljen! Éljen! — kiáltott fel harsányan Hájas Muki, amikor a Csendes-óceán éles kanyarulatában szemeik előtt felbukkant a szigetcske csücske.

— Éljen a Senki szigete! — válaszolták rá a többiek is és örömben vörösre tapsolták a tenyerüket.

Hájas Muki nagy elragadtatásában még a kardját is ki akarta rántani s minthogy ez nem sikerült, a

tokjával együtt lekapta az oldaláról s úgy lobogtatta a sziget felé.

Az öreg Fityula is megállt. Két marokra fogta a botja bunkóját, arra ráhelyezte az állát s elérzékenyülve nézte a szigetet, amely úgy feküdt ott a víz tükrén, mint valami smaragdhátú óriásgyík a napsütéses fövényen. Partját a tavalyi száraz nád s káka mellett már felverte az új hajtás, a szomorú füzek ágai barkával voltak tele, a kökénybokrokat fehér virágtakaró borította s a sziget közepén emelkedő dombon oly vígan zizegtek a nyárfák levélkéi, mintha ezer meg ezer ezüstcsengettyűvel játszadozott volna az alkonyatra ébredő szellő.

— Fityula bácsi, Fityula bácsi, kigyelmednek könnybe lábbadt a szeme! Talán tán megbántottuk valamivel? — szólalt meg hirtelen az öreg mellett Galambos Feruska s úgy remegett szegény, mint a fészkeből kipottyant galambfióka.

— Nono, — pattant fel gyorsan a vén katona botja bunkójáról és szégyenkezve pislogott Feruskára, mintha tilosban találta volna a gyermek.

— Mi mindnyájan nagyon szeretjük Fityula bácsit! — bizonykodtak ijedt hangon a többiek is, akik Feruska váratlan kérdezősködésére nyomban abbahagyták a sziget szemlélgetését s félelemmel eltelve tekingettek az öregre.

Különösen Hájas Muki volt megrémülve, mert hamarjában azt hitte, hogy most már vége a játéknak s nem robinzonoskodhatik.

— Nono, — törte meg a kínos csendet kis vártatva az öreg — nem bántottatok meg semmivel se. Már hogy is bánthattatok volna meg, hisz jó gyerekek vagytok... Már abból is látszik, hogy jó gyerekek vagytok, mert szeretitek az én árva kis szigetetemet.

— A galamb se szereti jobban a tiszta búzát, min mi ezt az aranyos kis szigetet! — tört ki Hájas Mukiból

Az öreg Fityula elérzékenyülve nézte a szigetet.

a lelkesedés és előbbeni félelmét oly nagy öröm váltotta fel, hogy megint ki akarta rántani a kardját. De nem tudta.

— Hát akkor miért szomorodott úgy el? — tudakolta kíváncsian Feruska és szeretettel odasímult az öreg subájához.

— Nono, adta kíváncsi kis tudósa! — válaszoló tréfásan a vén harcos s olyan keményre sodorintotta a félbajuszát, mint a vasszeg.

— Nagyon szépen megköszönném, ha elmondaná, — hízelt neki Feruska s ujjáival végigcírógatta a suba cifra varrottását. — Azt gondolom ugyanis, hogy ennek a szigetcskének igen érdekes története van s az imént bizonyosan az jutott a Fityula bácsi eszébe.

— Mondja el, Fityula bácsi, mondja el! — rimáinkodtak neki a többiek is és a válláról mindjárt le is húzták a subáját és gondosan leterítették az óceánparti füvesre.

Hiába, csak úgy édes a mese, ha suba van alatta!

A dinnye- s kukoricaföldek őrzésében megöszült öreg, már éppen hogy megadja a módját, egy kis ideig még kérette magát. De nem sokáig állta a kérő szót! Végre is nagy immel-ámmal odatelepedett a gyerekek közé a szőrös jószág közepére, kedvesen dünnyögve megabrakoltatta a pipáját, tüzes taplót nyomott a kupakja alá és füstölögve, köhécselve belefogott a mondókájába:

— Nono, csak annyit mondok, hogy ez a sziget szent hely.

— Szent hely!? — szörnyülködtek a fiúk.

— Nono, nem mondanám, ha nem úgy volna. Itt a szopós gyereket is magára lehetne hagyni, mert ezt a szigetet az angyalok őrzik.

— Az angyalkák?! — sipított közbe mély áhitattal a kis Putyi s közelebb furakodott az öreghez, hogy jobban hallja a szavát.

— Akkor hát ezentúl az *Angyalok szigetének* fogjuk

hivni! — jelentette ki teljhatalommal Hájas Muki, a minden szárazföldek félelmetes kapitánya.

— De miért szeretik annyira az angyalok ezt a szigetet? — vetette fel a kemény kérdést Feruska.

— Nono, — legyintett a kezével kicsinylőleg az öreg, mintha azt akarná jelezni, hogy a kérdésre igen könnyű a felelet. — Látjátok ott a sziget közepén azt a magas dombot?

— Látjuk! — válaszolták a fiúk egyszerre.

— Nono, hiszem, hogy látjátok, mert jókorácska. Hát azon a helyen sok-sok esztendővel ezelőtt templom állott. A nevét is tudom. A Megváltó Úr Jézus templomának hívták.

— Templom! — csodálkoztak az öreg Fityula apró hallgatói.

— Nono, nem mondanám, ha nem úgy volna. Én most hetvenhárom esztendő vagyok s csak éppen akkorácska kölönc voltam, mint itt ez a kis Putyi, amikor nekem ezt a dolgot elmondta az öregapám, aki akkor kereken kilencven esztendő volt. Itt ezen a helyen mondta el. Édes apám a sarjút hányta a szekérre, az öreg atyus meg a térdére ültetett engem s úgy beszélt el a templom históriáját... Aztán az is az eszembe jutott az imént, hogy egyszer régen, amikor még én se voltam, borzasztó tűz pusztított a faluban. A mi házunk is leégett. Édes apámék ide menekültek a szigetre s nádból, ágfából egy kis kalyibát eszkábáltak össze. Én ott születtem abban a kalyibában... A porát is elhordta már a szél, de ha eszembe jut, hát vén létemre is megkönnyezem a templomot is, a kalyibát is... De nini, neked is kibuggyant a könny a szemedből, Feruska?

— Nagyon szép történet, — zokogta a szelid lelkű gyermek.

A többieket is annyira meghatotta Fityula bátyó vissza-

emlékezése, hogy nem mertek egymásra nézni, mert bizonyosan elpityeredtek volna.

— Nono, a legvénebb ember is volt egyszer gyerek, — vette fel a szót némi szünet után az öreg pásztor s kerges tenyerével végigsimította a Feruska fekete haját. — Én is voltam hetven esztendővel ezelőtt inges gyerek, sőt az öregatyus is! Úgy mondta szegény atyus, hogy gyerekkorában, amikor errefelé legeltette a libákat, ő is ide járt rucatojást szedni. Akkor még kilátszott valami kicsiség a templom falából...

— Hát senki se gondozta? — vágott közbe megbotráncozva Feruska.

— Nono, idővel a legkeményebb kő is porrá lészen. Hát ennek a kövei is megörlődtek az esőben, a fagyban. Megörlődtek hamarabb, mint kellett volna, mert — így mondotta az öreg atyus — nagy bajában egy teremtet lélek sem akadt, aki gondját viselte volna: pogányok birtokába került az Ur hajléka.

— Pogányok! — susogták borzongva a fiúk.

— Nono, az öreg atyus mondotta, hát akkor úgy is van. Abban az időben még itt állt a falu a sziget körül. Egyszerre csak, mint a fergeteg, megjelent a török. Felégették a falut az utolsó szalmaszálig, kegyetlenül lekasaboltak mindenkit s az Ur Jézus segedelmével éppen csak azok menekedtek meg, akik a templomban kerestek oltalmat. De ezeknek is sürgősen más vidékre kellett költözködniök, mert errefelé állandó fészket vert a török. A fedél nélkül maradt házak földfalát egy-kettőre elmosta az esővíz és lassan-lassan utánuk romlott a templom kőfala is. Így pusztult el a templom a faluval együtt. Amikor nagysokára kiverték a törököt, egészen új népség telepedett ide. A mostani falut ezek építették és a szigettel mitsem törődtek. Még csak egy keresztet sem állítottak a templomocska helyére. Pedig hány embernek az életét mentette meg!

— Majd állítanak ezután — próbálta vigasztalni Feruska a búsongó öreget.

— Nono, — rázta a fejét a vén harcos — nem állítanak, mert a mostaniak már nem is tudják vagy nem is hiszik, hogy itt templom volt.

— De tudjuk mi! — kiáltott fel harsányan Hájas Muki s felugrott a subáról, hogy a kardjára üthessen. Mert kihúzni nem tudta!

— Nono, hát ti csakugyan nem feledkeznétek meg róla nagykorotokban? — kérdé álmélkodva az öreg.

— Itt a kezem, hogy egyedül is megcsináltatom! — fogadkozott Hájas Muki s büszke önérzettel kivetette a mellét.

És a vén pásztor elfogadta a fiú kezét. Elfogadta a többiét is, mert Hájas Muki példájára azok is ígéretet tettek. Láthatólag jólesett neki, hogy a szent hagyományt átplántálhatta a fiatalok szívébe. Magához ölelte a gyermekeket és suttogva mondá nekik:

— Nono, ha nagyok lesztek, hát könnyen fog menni a dolog, mert egy kis tőke már volna is hozzá. Amióta a világban magamra maradtam, hát szépecskén összerakosgattam minden nélkülözhető garasomat a keresztre. Egy csomóban jókorácska summa: a mai napig hét pengő huszonkilenc krajcár!

— Sok pénz! — erősítették a gyerekek őszinte csudálkozással.

— Nono, persze hogy sok, — hunyorintott az öreg meglegedetten. — De talán száz pengőnél is több kellene! — tette hozzá szomorúan.

— Meglesz mind a száz! — nyugtatta meg vitézi hangon Hájas Muki a kis társaságot s ezúttal csakugyan sikerült kirántania a kardját, amellyel azután félelmetes vágásokat mért a híg levegőbe.

— Nono, meg is áld benneteket az Ur Jézus, ha meg-

tisztelitek a neki szentelt helyet, — bólongatott a fejével Fityula bátyó.

És ahogy így szótték-fonták egyik szót a másikba, apránként a nap is lecsúszott az iratosi határra. Fényesvesszett vörös korongja búcsúzóul még egyszer rámosolygott a Senki szigetére, barátságos jó éjszakát intett a kis társaságnak s azután elmerült a messze semmiségben. Erre az öreg Fityula is vállára kerekítette a subáját s valamennyien visszaballagtak a Dinnye-öbölbe.

A beszélgetés természetesen mindvégig a Senki szigetről folyt. A fiúk ezer kérdéssel ostromolták az öreget, aki mindenre kimerítő feleletet tudott adni. Pedig egyébként nem volt bőbeszédű ember, sőt idegenekkel szemben nagyon is szűken mérte a szót. De most az a jóleső öröm, hogy másokkal is megszerettette azt az elhagyatott földarabot, megoldotta a nyelvét és szívesen beszélt az elárvult szigetcskéről.

A parancsnok harmadszori felszólítására végre nagynehezen hajóra szállt a hadi nép.

— Föl a vasmacskával! Jobbra a kormányt! Teljes gőz! Előre! — harsogta a kapitány kürtje, mire Hájas Muki szörnyű csörömpöléssel behúzta a Riska-tehén láncát, a kis Putyi fülhasogatóan rázta a kolompot, Sutyi pedig tele tüdővel fujta a kályhacső alatt parazsalló giz-gaszt, amely orrfacsaró füstöt árasztott maga körül. Hamarosan működésbe jött a hosszú kormánykaró is és Hájas Muki buzgalmából oly szaporán döfködte a Csendes-óceán fekete sarát, hogy a *Vörös sirály* villámgyorsan neki iramodott a megmérhetetlen víznek. Még egy pillanat s a félelmet nem ismerő óceánjárók már kint vannak a nyílt tengeren.

— Éljen Fityula bácsi! Éljen a Senki szigete! — kiáltotta vissza a parancsnok a Dinnye-öböl szájából.

— Éljen! Éljen! Éljen! — harsogta utána a két hajó népe.

Mintha annak a rombadőlt templomnak harangját hallaná...

Az öreg Fityula levette báránybőrsipkáját s azzal integtetett nekik, amíg csak a sűrűsödő esthomályban el nem veszték szemei elől. Még azután is sokáig ott állt a par-ton és némán, szóltanul nézte-nézte a sötétséget, amely lassacskán mindenre ráborult.

Ugyan ki tudhatná megmondani, hogy mire gondolt, milyen régi idők kedves és szomorú emlékei merültek fel lelke mélyéből?

Egyszer, valamikor — úgy mondotta — a legvénebb ember is volt inges gyerek. S a legszegényebb gyermeknek is vannak boldog percei. Talán azokra a boldog percekre emlékezett vissza...

Merengéséből az esti harangszó ébresztette fel.

Afalutornyocskájából lágyan zsongva szállt a kis harang hívó szava messze kifelé a mezőkre, rétekre, csengve-bongva hirdetvén: Az Úr angyala köszönté Máriát!

— Az Úr angyala... — kezdette imáját a jó öreg is térdre ereszkedve s tekintetét öntudatlanul a Senki szigete felé irányítá, mintha annak a rombadőlt templomnak harangját hallaná.

Készülődések.

Lassan múlik az idő annak, aki folytonosan az óra mutatóját nézi, amely a percet is hatvan részre méri föl. De ki figyel a falusi gyerekek közül az óra mutatóját? — Bizonyára senki sem. Az ő órájuk a nap fényes képe, amelynek mutatója virradatról alkonyatra ugrik s egy kis édes álom után már ismét a reggelt mutatja. Hájas Mukiékat az előkészületek s a tervezgetések annyira elfoglalták, hogy még a reggelek s az esték figyelembevételére sem értek rá. A napok, hetek, hónapok számlálatlanul egybeolvadva rohantak s egyszerre csak azt vették észre, hogy a tavaszi

vetés helyén már a tarlóvirágot legelgeti a falu csordája s a szúrós indájú szeder is olyan feketére érett, mint a tinta.

Azt azonban meg kell hagyni, hogyha nem számlálgatták is a heteket s a hónapokat, de minden nap gyűlést tartottak. Ha szép idő volt, akkor Galamboséknál a kertlábban tanácskoztak, ha pedig esett, akkor a szomszédos szárazmalom alatt ütöttek tanyát.

Már az igaz, hogy pompásan ki tudták választani a tanácskozás helyét! A kertlábban mindjárt a Csendes-óceánba lógathatták a lábaikat, hadi és tengeri dolgok megbeszélésére pedig a szárazmalomnál alkalmasabb helyet még a legöregebb tengeri farkasok sem kívánhatnak maguknak.

És az is dicséretükre szolgál, hogy a gyűléseken valamennyien pontosan megjelentek. Még az ágyból is elszökött, akinek véletlenül megfájdult a torka vagy a zöld szilvától hideglelést kapott s ennek következtében gondosan lefektették. Az ilyen hősiek önfeláldozásnak a leggyönyörűbb példáját Füstös Katona Pista nyújtotta, aki éppen az ötvenedik gyűlésbe sietett, amikor a kovácsműhely előtt patkószegbe lépett és nem sántikált haza jajgatva, hanem ezen mód ment a tanácsba és egyetlen gyáva nyikantás nélkül jelentette pillanatnyi megkésésének szomorú okát.

Hájas Mukit nagyon meghatotta Füstös Katona Pista kemény viselkedése és a többiek megkérdezése nélkül tüstént kinevezte — régi rangjának megtartása mellett — *teherhajós kadét*nek. Sőt azt is megcselekedte, hogy az újdonsült kadét megsérült talpára ő maga keresett lósóska-levelet s a tulajdon kezével gyengéden bekötötte.

Hát hogyne lennének harcrakészek a közlegények ott, ahol a Csendes-óceán főkormányosa s a szárazföldek kapitánya ilyen jóságosan bánik a sebesültekkel?!

A gyűlésbeliek megrótták ugyan Hájas Mukit jogtalan hatalmaskodásáért, de azért az előléptetést is egyhangúan jóváhagyták, mert szegény Füstöst sem akarták megsérteni és Hájas Mukival sem óhajtottak ujjathúzni.

— Főhadnagy-jegyző úr — szólt ünnepiesen az elnöklő Feruska, úgyis mint a „Vörös Sirály“ parancsnoka — vegye elő a kisebbik jegyzőkönyvet!

Sutyi szolgálatkészen a zsebébe nyúlt s kivette a noteszát, amely egyedül abban különbözött a nagyobbik jegyzőkönyvtől, hogy csak félfedele volt.

Erre a jegyzőt kivéve valamennyien felálltak. Az elnök kétmarokra fogta a fakardját, háromszor rákoppintott vele a Füstös fejébúbjára és szólt:

— Füstös Katona Pista szárazföldi és tengeri matrózt és teherhajós kadét urat a mai napon hivatalosan bevetjük a *Vörös Sirály* magyar hadihajó vitézei közé. De továbbra is a *Dunnalúd*-teherhajón szolgál, mert a *Vörös Sirály* gyomrában a sok ágyú miatt nincs több hely. Éljen!

— Éljen! Szerbusz kolléga! Te is majdnem tiszt vagy! — kiabálták a gyűlésbeliek s barátságosan megszorongatták a Füstös kezét.

A derék fiú pedig nagy örömében azt gondolta, de nem mondotta ki, hogy ezért a dicsőségért igazán érdemes volt patkószegbe lépni.

De nemcsak a kertlábban s a szárazmalom alatt folytak a tanácskozások, hanem egyebütt is, nevezetesen a doktoréknál, ahol azonban nem a *Vörös Sirály* parancsnoka elnökösködött, hanem Málcsi néni, a doktorgyerekek nagynénje.

Ennél a Málcsi néninél az egész vármegyében nem volt játékosabb kisasszony. Az igaz, hogy a haja már ezüstbe olvadozott, de a szíve a gyermeknél is gyermekebb maradt. A nagyok világában sok szenvedés, bánat érte s

talán ezért kereste az örömet a kicsinyek között. Annyi játékot, tréfát, kedves bohóságot tudott, hogy három falu aprósága is gazdagon megélhetett volna belőle. Ahol az ő kicsi, töpörödött alakja megjelent, ott mindjárt fészket vert a jókedv. A makrancoskodók pusztá szavára megszélidültek s neki a legfélénkebb gyermek is el merte mondani a maga apró ügyes-bajos dolgát. Hájas Mukiék is legelőször Málcsi néninek jelentették be a Robinson-játékot. És Málcsi néni szívesen fogadta a remek tervet, mert biztosra vette, hogy éppen ennek a segítségével alaposan kigyógyítja Robinson-betegségéből Hájas Mukit, aki folytonosan tengerekről, őserdőkről s afrikai vadászatokról álmodozott. Még a játék rendezését is magára vállalta s az ő felvilágosító szavára a szülők is szívesörömmel hozzájárultak.

A Málcsi néninél tartott tanácskozásokon Hájas Mukinak nem volt szabad megjelennie. Itt ugyanis azokat a csalafintaságokat eszelték ki, amelyekkel majd Hájas Mukit a Senki szigetén meg fogják lepni.

Hiába puhatolódzott, hasztalanul kérdezősködött a kövérfejű fiú, a titkos előkészületekből s tervezgetésekből semmit sem tudhatott meg. Gyakran megesett, hogy a többiek úgy egymás között huncutkásan összenevettek vagy fontoskodva sugdosódtak, ami Hájas Muki kíváncsiságát a végletekig felcsigázta. Ilyenkor nem adta volna a félvilágért, ha a Málcsi néni tanácskozásai alatt az egyik fülét a kulcslyukra illeszthetné.

De efféle csúnya dolgot egy főkormányos és száraz-földi kapitány még akkor sem követhet el, ha az ellenkezőjét nem is ígérte volna meg. Ezért más, megengedhető hadicselhez folyamodott. Megpróbálta ugyanis büszke, fitymáló hangon leszólni Málcsi néni titkos terveit, abban a reményben, hogy a többiek majd védelmére kelnek s így akaratlanul is elárulnak egyetmást. De ez a hadi és tengeri

ravaszkodás sem ért semmit se. Még a kis Putyi is csak ennyit válaszolt a kevély beszédre:

— Vigyázz, Hájas Muki, mert akármilyen bátor vagy is, meglátod, hogy a Senki szigetén a semmitől is meg fogszíjodni

— Én a semmitől?! — pattant fel dölyfösen a kardjára csapva.

— Te-te! — tüzelték a többiek.

— Hát tavaly kukoricatöréskor ki ment fel sötét este a Csikóhalomra? Talán te, kadét?! — heveskedett Hájas Muki s lábával kihívóan nagyot toppantott a kis Putyi elé.

— Én nem! — szabadkozott hebegve az apró gyerek s végig futott rajta a hideg már a pusztá gondolatára is, hogy ő este egyedül menjen fel a Csikóhalomra, ahol a Sidri Mári meséi szerint oroszlánok és sárkányok tanyáznak.

— Ugyan ne izélj már, — szólalt meg békítően Feruska és szelíd erőszakkal lefogta a Hájas Muki fenyegető öklét.

— De izélek! Nem félek én a krokodilustól sem, egy csapásra leszelem a viziló fejét is! — hetvenkedett Hájas Muki és szilajul hadonászott szabadon maradt balkezeivel.

— A hadi szerződésben benne van, hogy semmi közöd a mi dolgunkhoz! — figyelmeztette erősebb hangon Feruska.

Ez a fontos kijelentés lecsendesítette Hájas Mukit, mire a békesség kevéért Feruskáék is elhatározták, hogy ezentúl nem sugdosódnak az ő jelenlétében.

Ilyen kellemetlen összetűzés nem is fordult elő többé. A barátságos összeférést egyébként hathatósan előmozdította az is, hogy időközben bőven akadt már Hájas Mukinak is titkolni valója s ez az édes tudat teljesen lecsillapította a kíváncsiságát. Így a többiek tudta nélkül külön egyezséget kötött az öreg Fityulával, akit a hadi szerződés nem tiltott el a Senki szigetének látogatásától, sőt egyenesen felhatalmazta rá, hogy hasznos magvakat hintsen el a földjébe. És Hájas Muki ugyancsak számontartotta, hogy Fityula bácsi valamiképpen meg ne feledkezzék feladatáról.

Valahányszor hazalátogatott a vén pásztor néminemű szalonna, kenyér s egyéb harapnivalók irányában, Hájas Muki mindannyiszor a szüre ujjába csúsztatott egy kis csomagot, amiről nem lehetett tudni, hogy szivarvégeket tartalmaz-e avagy más egyebet.

Az érfalvi búcsú alkalmával pedig az történt, hogy amíg Feruska s a doktorgyerekek meg Füstös Katona Pista a panoráma szépségeiben gyönyörködtek, azalatt Hájas Muki a megrakott Vörös Sirállyal a Dinnye-öbölbe vitorlázott s a hajó drága szállítmányát suttyomban átadta Fityula bácsinak.

S mindezt olyan ügyesen csinálta Hájas Muki, hogy a többieknek még csak sejtelmük sem volt a terveiről. Egyedül a Málcsi néni fejébe ütött szeget a harcias fiú szokatlanul csendes viselkedése. Olykor-olykor meg is kérdezte Feruskát vagy Füstös Katona Pistát:

— Mit csinál az a huncut Hájas Muki? Ugy látom, hogy nagyon készülődik a robinzónoskodásra.

— Semmit se csinál, szivarvégeket gyűjt Fityula bácsinak! — válaszolták neki rendesen.

Hát ami a szivarvégek gyűjtését illeti, abban csakugyan fölülmúlhatatlan volt Hájas Muki. Reggel a ministrálás után felment a tisztelendő úrhoz, akinek a kövérfejű gyerek dédelgetett kedvence volt, ebéd előtt beköszönt Marosán Gergucék boltjába, ebéd után tiszteletét tette a doktoréknál s a jegyzőéknél, este pedig segített Mendi bácsinak harangozni és itt is, ott is zsákmányul ejtette a számára összerakogatott szivarvégeket.

Hej, de jó dolga is volt ám az öreg Fityulának! Majd hogy szét nem vetették a pipáját a dagadó végecskék s még álmából is fel-felriadt egy-két szippantásra.

— A kínai császárral sem cserélnék pipát! — mondogatta meglegedetten s boldog mosollyal legeltette szemeit a fulladásig teletömött cserépjőszágon.

De nemcsak szóval, hanem tettel is kifejezést adott a Hájas Muki iránt érzett hálájának. Neki adományozta azt a kacsaringós formájú és rémséges hangon bömbölő automobil-kürtöt, amelyet az iratosi dülőúton talált. Erről se szólt Hájas Muki senkinek se, pedig annyira fúrta az oldalát, hogy szinte belebetegedett a titoktartásba.

A sok tanácskozás és készülődés után végre elérkezett a cselekvés ideje. A Galambos-gyerekek édes apját s a doktorbácsit, amint azt előre tudták, egy szép napon behívták fegyvergyakorlatra. Galambos néni pedig s a doktorgyerekek mamája meg Málcsi néni, amint azt szintén előre megbeszélték, kiköltözködtek a dinnyeföld mellett fekvő tanyára. Vendégül meghívták Füstös Katona Pistát, sőt Marosán Gergucot is, hogy a főszereplők valamennyien együtt legyenek. Talán mondani is fölösleges, hogy nem maradt el Ruca se, a nagybögős barna fiacskája, akit Málcsi néni illedelmes viselkedése miatt a cigánysor fekete gyémántjának nevezett.

A reggeli kávé puha cipóval már ott fogyasztotta el a kis fickó a tanyán s csak a vacsora elköltése után futott haza a cigánysorra, amely a Dinnye-öböl szomszédságában díszeskedett. Egyébként ő volt a legtürelmetlenebb, mert még Hájas Mukinál is nehezebben várta a játék kezdetét és az édes apjától is megkívánta, hogy Pénteknek szólítsa. Büszke is volt rá a cigánysor apraja-nagyja s az öreg cigánynék holtbizonyosan kiolvasták a kártyából, hogy nagykorára bizonyosan vicispánt csinál belőle a szerencse, ha már ilyen fiatalon a szerencsenek vajdája lett.

Azonban nemcsak a szegény cigánysoron, hanem a gazdag Marosán-portán is nagy tisztességgel fogadták a dolgot.

Az aprócska Marosán Gerguc kivonulása a tanyára valóságos diadalmenet volt. Marosán papa az utazás napján jóval naplemente előtt becsukta a boltot s mind a

A pántos ládát az inasok alig-alig bírták a saroglyába emelni.

három lovát befogatta. S micsoda lovak voltak ezek! Az egyik kesej, a másik pej, a harmadik almás és úgy hordták a nyakukat, mintha seprűnyelet abrakoltak volna. A fülükhöz pipikendőt akasztottak, a lógóst felcsengetyűzték s a sörényüket kukoricahánccsal szalagosra fonták. Gerguckának pedig annyi mindenfélét összepakoltak, hogy a pántos ládát az inasok alig-alig bírták a saroglyába emelni.

Marosánék minden fiúnak vittek valami ajándékot, Hájas Mukinak meg éppen egy egész csomagot. Mert Hájas Mukit otthon sem szerethették jobban, mint Marosánéknál. Aminek az a magyarázata, hogy a csöppnyi Gergucnak ő volt a védelmezője. Aki az iskola udvarán vagy az utcán a gyenge fiúcskát csúfolni merte, azzal Hájas Muki azonnal megbirkózott. Továbbá Marosánéknak az volt a legnagyobb boldogságuk, ha vasárnap Gergucot ministrálni láthatták. A félénk gyermek azonban csak a Hájas Muki társaságában mert erre a nehéz feladatra vállalkozni. Hájas ugyanis egymagában is kitűnően tudott ministrálni, tehát a Gergucka dolgát is könnyedén elvégezte s a kis fiú egyebet se tett, csak ide-oda tipegett.

Mi tűrés-tagadás, a többiek egy keveskét irigykedtek is Hájas Mukira, amiért a boltosék mindenféle jóval tömtek. El is határozták, hogy Gerguckának semminemű tiszti rangot sem adnak, amíg csak valami vitézi tettet el nem követ, mint pl. Füstös Katona Pista.

Hájas Mukin azonban nem lehetett egykönnyen kifogni, amikor arra került a sor, hogy Gergucnak katonai állapotát pontosan megállapítsák.

Már régebben valami török mesét olvastak az iskolában s abban előfordult ez a szó is: Ibrahim. Most a nagy vitában eszébe jutott Hájas Mukinak Ibrahim s ennyi éppen elegendő volt neki, hogy Gergucot megfelelő katonai ranghoz juttassa. Addig magyarázott s hadonászott a kardjával, míg végre is valamennyien elhitték, hogy Ger-

gucot, aki a játékban mint török kereskedő szerepel, jogosan megilleti az Ibrahim-cím.

Erre a főhadnagy-jegyző egyhangú határozat alapján bevezette a kisebbik jegyzőkönyvbe: *Marosán Gerguc török kereskedő, tengeri és szárazföldi Ibrahim úr. Éljen!*

Képzeltető, hogy ilyen fontos dolognak a megbeszélése és elintézése nem a csendesség jegyében folyt le. A lármás gyerekhad olyan eleven s boldog életet varázsolt az egyébként nyugalmas tanyácskára, hogy bármelyik toronyos kastély megirigyelhette volna érte.

És ennek a pihenést nem ismerő sürgölődésnek, kapkodásnak, kiabálásnak Málcsi néni volt a középpontja. A türelmetlenkedők Málcsi nénit siettették, a pörlekedők tőle kértek ítéletet, amellyel rendesen egyik fél sem volt megelégedve és sérelmeik hathatósabb orvoslását követelték. E mellett kétszer is végig kellett hallgatnia az álmukat, s más egyéb gyerekes bolondságokat, pl. hogy Hájas Muki hogyan képzei az elefántfogást vagy hogy miként kellene Gergucnak menekülnie, ha az őserdőben orrszarvúval találkozna. Olykor kétfelől is beszéltek a füleibe s Málcsi néni mégis szilárdul állta a szót, mert szerencséjére nagyot hallott.

Az utolsó előkészületekkel járó zenebonából bőségesen kivették a részüket Sidri Mária s az öreg Fityula is. Sidri Márira ugyanis az öreg angol grófné, Fityula bácsira pedig az öreg angol gróf szerepe várakozott.

S bizony Málcsi néninek sok bosszúságába került, amíg a két vén cselédet egynémely grófi szokásra rákapathatta.

Fityula bácsival aránylag még könnyebben boldogult, mert az öreg csőszben tetemes főúri hajlandóság szunnyadozott — különösen a szivarozás irányában. Sidri Márin azonban nem igen fogott az oktatás, noha emberemlékezet óta egyebet sem művelt, minthogy folytonosan elát-

kozott királyfiakról és szépséges hercegkisasszonyokról mesézett.

Az igaz, hogy Sidri Márinál a világ vége a Galambosék portájának a kerítésénél kezdődött s a falu határánál végződött. Itt született, itt őszült meg ennél a kis családnál, a kukoricaföldeken túl sohasem járt s így nem csoda, ha a mesebeli királynékat s hercegkisasszonyokat is a maga képére és hasonlatosságára formázta meg: hajnalban megfejik a tehenet, a malacokat kiverik a csürhébe, a tojós tyúkokat rosta alá teszik, sárga agyaglével felmázolják a szoba földjét, mosnak, sütnek, főznek, vasárnap reggel elsöprik a ház elejét s aztán az egészet megint újra kezdik.

— Na, hála a jó Istennek! — sóhajtott fel megkönnyebbülten Málcsi néni az oktatás befejeztével. — Végre-valahára Sidri Mári is tudja a dolgát. Csak aztán holnapig el ne felejtse ám édes Márim!

— Már hogy felejténém el lelkem kisasszonyom?! Szemernyire olyan leszek, mint a disznófejű herceg felesége! — bizonykodott Sidri Mári s néhány lépést tett pipiskedve, szakasztott úgy, mint a disznófejű herceg felesége, aki tudvalevőleg dióhéjban járt.

Sidri Mári szemmellátható megfinomodása mindenkit nagyon kielégített. Akkora dióhéjat ugyan három diófa terméséből sem lehetne összeragasztani, amekkorában a Sidri Mári talpai elhelyezkedhetnének. De hisz Sidri Mári nem is hercegnének készült, hanem csak egyszerű öreg angol grófnénak, az pedig mezítláb is járhat.

— Tehát holnap! — jelentette ki ünnepélyesen Málcsi néni.

— Éljen! Éljen! — kiáltották a fiúk, kalapjukat lenggetve.

— Holnap már Robinson leszek! Én! Robinson! — sikongott Hájas Muki túláradozó örömeiben s kardjával

rémségesen szabdalni kezdte a tanya körül burjánzó keserű-
üröm húsos szárait.

— Én, a Vörös Sirály magyar hadihajó parancsnoka,
— szólalt meg komoly méltósággal Feruska, tekintélyének
növelése okából gyorsan felkapaszkodva a kendertilóra
— ezennel megnyitom a nagy jegyzőkönyv első gyűlését.

— Éljen a parancsnokunk! — zúgta lelkesen a hadi nép.

— A nagy jegyzőkönyvet én magam írom — folytatta
tovább Feruska — és ebbe gyűn bele a játék története.
Az első fejezet címét már ide is írtam. Halljátok tisztjeim
és jó vitézeim!

— Halljuk! Halljuk! — harsogták a tisztek és jó
vitézek torkukszakadtából.

— *Hájas Robinson Muki Crusoe utolsó estéje az öreg
angol grófi házban!* — olvasta érces hangon Feruska és
diadalmasan meglobogtatta a nagy jegyzőkönyvet s aztán
gyorsan a lajbija zsebébe dugta, mert a nagy jegyzőkönyv
tartalmát Hájas Muki előtt titokban kellett tartani a játék
végéig.

— Éljen! Éljen!

— Pajzsra a parancsnokunkat! — adta ki a jelszót
Füstös Katona Pista.

— Pajzsra! Pajzsra! — kiabálták egymás hátán szo-
rongva s minden kalap, sipka a levegőbe röppent.

A következő pillanatban már előkerült a párszárító,
aminél remekebb pajzsot kívánni sem lehetne. Feruskát
egy-kettőre a hatalmas vesszőfonadék közepére nyomták
s újjongva vitték, hurcolták a tanyától a Dinnye-öböl
meg vissza, amíg csak rájuk nem esteledett.

A lelkesedés a gyermekekről átragadt a hozzájuk
tartozókra is és vacsorára annyi palacsintát sütöttek,
hogy még Ruca is azt mondta a kínálkozó Málcsi néni-
nek:

— Ugy jóllaktam, hogy sohasem éhezem meg!

Még gyertyaoltás után is folyt a szó a holnapi nagy

napról s talán még az öreg Fityula is Hájas Robinson Muki Crusoeról álmodott.

Szegény Máłcsi néni, mi lesz vele reggel, ha mind-egyiknek álmát végig kell hallgatnia?!

Szerencséje, hogy nagyot hall.

Hájas Muki búcsúja a szülői hajléktól.

A nagy nap hajnala mindenkit ébren talált a kis tanyai házban s ezúttal senkit sem kellett hideg vízzel kipreckelni a jó puha ágyból. A Robinson-láz, amely hónapok óta gyötörte a játékos természetű gyerekeket, most teljes erővel kitört rajtuk. Szilajkodtak, ugrándoztak, kiabáltak és szegény Máłcsi néninek minden tekintélyét latba kellett vetnie, hogy valamelyes rendet teremtsen.

A leglármásabb természetesen Hájas Muki volt. A büszkesége, hogy ő néhány óra múlva valóságos Robinson Crusoe lesz, nem ismert határt. A többieket, mint közönséges halandókat, kevélyen lekicsinyelte és olyan sajnálkozó hangon beszélt velük, hogy még a hálás Füstös Katona Pista is megsértődött, aki pedig egyenesen Hájas Mukinak köszönhetette magas katonai rangját.

— Na, — mondotta Máłcsi néni, a dölyfösködő fiút ujjával megfenyegetve — ennek a Hájas Mukinak csakugyan nem fog ártani egy kis robinzónoskodás!

Az izgalomból egyébként bőven kivette a maga részét Sidri Mária is. Ami nem is csoda, hiszen az ő dicsősége még a Hájas Mukiét is felülmúlta. Mert végre-valahára valóságos királynéféle lesz, igazi rózsabokorból kipattant fejedelmi személy, olyan, mint a disznófejű herceg felesége, akiről innen-onnan már ötven esztendeje mesézik az érfalvi apróságoknak. És akárhogy vesszük is, mégis csak nagy dolog ám ilyen tisztességet megérni!

De ugyancsak megfürgésedett ám Málcsi néni is. Egy pillanatra se talált nyugtot, mintha éppen varrótűkön járt volna. Ide futott, oda szaladt, Sidri Márit hol felöltöztette, hol meg levetköztette, az öreg Fityulának cilindert nyomott a fejébe, keztyűt erőszakolt a kezére s közben szüntelenül beszélt, szaporán osztogatta a rendeleteit, de mindent kétszer-háromszor, mert a nagy kavarodásban félreértették a szavát és éppen megfordítva teljesítették parancsait.

Az általános felfordulásban egyedül Fityula bácsinak maradt helyén a szíve. A vén katonát semmi sem hozta ki a sodrából. Szó nélkül eltúrte, hogy Málcsi néni angol gróftot csináljon belőle. Csak az ünnepi szivar irányában nem tudott állhatatos maradni. Arra menten rágyújtott az öreg csősz s olyan gyorsan elfüstölte, hogy másíkról kellett gondoskodni. De azt aztán nem is bízták az őrizetére!

— Hohó, öregem, majd csak a maga idején! — mondotta neki Málcsi néni, mikor az új szivar után is kinyújtotta kezét a kemény vitéz. — Hiszen kelmed, ha megkaparinthatná, hát a király dohányzacskóját is kiürítené!

— Ki én! — felelé nyomatékka az öreg — ha még egyszer akkora volna is! Nono, mert azt csak nem lehet kívánni egy gróftól, hogy hitvány szivarcsutkát pipázzék...

És Fityula bácsi igazságát nem lehetett megtámadni. Málcsi néni kénytelen volt néhány vékonyabb szivarral megajándékozni, hogy rangjához méltóan füstölöghessen.

A zsibongó társaság, amikor a tanyán már mindent rendbe hoztak, egetverő örömrivalgással megindult az öreg Fityula kunyhójához, amely a Dinnye-öböl közelében díszeskedett.

A vén csősz nádból, kukoricaizékből összerótt hajléka — szó sincs róla — éppenséggel nem hasonlított grófi palotához, de a jólelkű pásztor erre az ünnepi alkalomra úgy felcsecsebecsézte, hogy gyönyörűség volt ránézni!

A fűzfavesszőből font ajtót gazdagon megtűzdelte égőpiros pipacsvirággal, az egyik ágas kiálló szarvára koszorút fűzött kék nefelejtsből, a földjét pedig tele szórta szarkalábbal, fodomentalevéllal és illatos méhvirággal. A kunyhó tetőfalának a megszüpítéséről meg maga az anyatermészet gondoskodott: sűrűn befutotta a lopótök indája s a kerek-lapú levelek közül százával dugdosták ki fejceskéiket a sárgakelyhű virágok.

Málcsi nénit s a gyerekeket is nagyon meghatotta Fityula bácsi kedvessége. De hamarosan abba kellett hagyni az öreg munkájának dicsérgetését, hacsak nem akartak kifogyni az időből. A főrendező-Málcsi néni intésére tehát haladék nélkül kezdetét vette a nagyszerű játék.

Fityula bácsi, mint öreg angol gróf és Hájas Robinson Muki Crusoe atyja, a kunyhó elé helyezett szalmaszékre telepedett le. A fején a megroppant köcsögkalap trónolt, a keze finom téli keztyűben hűsölt, az orrán óriási pápaszem üldögélt, fecskefarkú kabátja szénfekete volt s a lajbija fehér selyem, de begombolni, sajnos, nem lehetett. Nadrágot azonban nem tudott szerezni neki Málcsi néni s így lefelé megmaradt dinnyeecsőznek.

Mellette ült kukoricamorzsoló-széken Sidri Mári, mint öreg angol grófné és Hájas Robinson anyja. Na őt aztán tetőtől talpig kiöltöztette Málcsi néni. Nem maradt annak egy porcikája sem, ami ne lett volna grófi... Azaz, hogy mégis maradt valami: a két lába! Akkor selyemcipő ugyanis sem a mesében, sem a valóságban nincs, amekkorában Sidri Mári elrejthette volna a két járókáját. De, az igazat megvallva, nem is volt szüksége cipőre. Először is olyan forrón sütött a nap, hogy a kínai császárné is megelégedett volna egy félpapuccsal, másodszor pedig olyan boglyaformájú szoknyát akasztott rá Málcsi néni, hogy az alatt akár tíz láb is kényelmes és biztos bújóhelyre találhatott. Továbbá azt is érdemes feljegyezni, hogy zöld bár-

sony-rokolyája egészen a füléig ért s a kalapján annyi finom toll, drága pántlika pompázott, hogy a szomszéd falunak is elég lett volna farsangra.

Málcsi néni még szagos vízzel is leöntötte az öreg grófnét, ami annyira finyássá és kényessé tette Sidri Márit, hogy előkelően köhécselni kezdett, valahányszor csak az öreg Fityula az orra alá fújta a füstöt. Ebben pedig nem volt hiány, mert a vén pásztor rettenetes erővel szívta az ünnepi szivart, abban a reményben, hogy ismét újat kap, ha ennek hamarosan a végire jár.

Málcsi néni a két öreg háta mögé bújt, hogy sűgással segíthessen rajtuk, ha elakadnának a szerepükben. Ezt ugyan nagyon is okosan cselekedte, csak éppen az volt a baj, hogy Málcsi néni egy kicsit nehezen hallott.

Hájas Muki, mint a grófi pár szófogadatlan, hanyag és csatangolásra vágyó gyermeke, durcásan ott állt előttük. Olyan kitűnően játszotta a szerepét, hogy a hálás hallgatóság majdnem megtapsolta.

— Én szeretett grófi uram, — szólalt meg siránkozó hangon Sidri Mári, akinek bizony hiába sugott Málcsi néni, mert mégis csak úgy mondta, ahogy a mesében van, — ezzel a mi legkisebb grófi fiunkkal tenni kellene valamit, mert el akar menni a tizenkétfejű sárkány országába.

— Nono, — válaszolá az öreg gróf s a szalonkabát újjával végigtörülte a fojtó melegben erősen gyöngyöző homlokát — hát majd ráveregetünk egy darabka kötéllel. Mert csak kasza-kapakerülő lesz belőle, ha így folytatja a henyélést.

Na, ennek is hiába sűgta Málcsi néni a szép, finom grófi szavakat!

— Hallod-e, mit ígér neked a te grófi édes apád, én szeretett legkisebb grófi fiam? — sóhajtott fel mélységes szusszanással Sidri Mári.

— Nem bánom én, akármit is csinálnak velem, de én

tengerre vágyódom! — kezdte hetykén Hájas Muki. — El akarok menni idegen világrészekbe hírt, dicsőséget szerezni. Az lesz az én igazi boldogságom, ha a hajó repül velem a nagy vizek fölött! Az őserdőkben elefántot és vizilovat lövök, a sivatagban tevén járok, hurokkal struccot fogok, ráugrom az oroszlán hátára, szétkergetem a vadembereket s a homokban aranyat és gyémántot szedek zsákszámba! Elmegyek! Ne is tartóztassanak! Elmegyek!

— Hallja-e kend, én szeretett grófi uram? Hallja-e kend? — sikoltott fel zokogva Sidri Mári. — Még azt mondja a legkisebb grófi fiam, hogy ne is tartóztassuk!

— Nono, — vágott közbe az öreg Fityula — hát le is út, fel is út! A szófogadatlan gyerekek az a legjobb orvossága, ha a forró kása megégeti a száját. Hadd tanuljon a maga kárán. Majd megjön az esze, ha bajba kerül!

— Még azt mondja a legkisebb grófi fiam, hogy ne is tartóztassuk! — jajveszékelt újból Sidri Mári, mert a további mondókája sehogysem jutott eszébe, Málcsi néni pedig még mindig azt súgta neki, amit már a legelején elmondott.

— Nono, ha elmegy, hát elmegy s annyi! — pattogott az öreg katona némi bosszúsággal, mert Sidri Mári tudatlansága miatt nála is elszakadt a beszéd fonala.

— Hát elmegyek! — kiáltott rájuk már harmadszor is Hájas Muki s miután látta, hogy a grófi pár meg se mukkan, csendesesen megfordult s a Dinnye-öböl felé lépett.

Maga Málcsi néni is annyira belebonyolódott a szerepekbe, hogy hirtelenében a Hájas Muki beszédjét susogta a két öreg fülébe. Azok meg a könyökükkel egymást nógatták, mindegyik azt hívén, hogy a másiknak szól a súgás.

Hájas Muki még egynéhányszor visszafordult s mivel a tizedrészét sem mondották el annak, amire Málcsi néni

— Az őserdőben elefántot lövök, a sivatagban tevék járok!

betanította őket, lelkiismeretesen megpróbálta beszédre ingerelni a grófi párt, tele torokkal odakiáltván nekik:

— Komolyan megyek! Búcsúzás nélkül megyek! Elszöktem! Elszöktem!

De hiszen mondhatott azoknak akármit, akár azt is, hogy lopják a dinnyét! Úgy összezavarodtak, hogy egy kukkot se tudtak kiejteni.

Amikor látták, hogy Hájas Muki visszavonhatatlanul elment, elszökött a szülői hajlékból, Málcsi néni szelíd szemrehányást tett a grófi párnak s büntetésül újból elmondta nekik a szerepüket.

Az öreg Fityula azzal mentegette magát, — s talán igaza is volt — hogy elfogyott a szivarja s az csinálta a bajt.

Na, de így is reményen felül sikerült Hájas Muki búcsúja s a lelke mélyén Málcsi néni is meg volt elégedve a két öreg szereplésével.

Hájas Muki egy braziliai hajóra száll.

Hájas Muki tehát, akárhogy forgatjuk is a dolgot, megszökött hazulról. Egyenesen a Dinnye-öbölbe ment, ahol tudvalevőleg állandóan horgonyon pihen egy-két Afrikába vagy Amerikába készülődő hajó. S ha ilyent keresett Hájas Muki, akkor igazán szerencsésen járt, mert egy braziliai hajó kazánját éppen most fűtötték be. A hajókéményen kigördülő füstfelhő világosan elárulta, hogy hamarosan útrakel.

Hájas Muki a kikötő fűzfájához támaszkodott és sóvárgó szemekkel nézte a hatalmas óceánjárót, amelynek oldalára széles papírszalag volt ragasztva és vörös plajbásszal szépen ráírva:

ALLIGÁTOR

braziliai gyémántszállító-hajó.

A hajó kapitánya s a főtisztek, már az öltözetük is elárulta, tiszta angolok voltak. Vöröshajtokás inget és kétoldalt zöld csikkal szegett, fehér nadrágot viseltek. És ami fő, cipő is volt a lábukon. Ugyancsak sasszemű legyen az, aki felismeri bennük Galambos Feruskát, Sutyit, Putyit és hozzá még azt, ami ennél is nehezebb: az *Alligátor* személyében Érfalva félelmetes hadihajóját, a *Vörös Sirály*-t!

Az *Alligátor* kapitánya, legalább úgy látszott, még vár valamire, mert nem adott jelt az indulásra, noha a legénység már a vasmacskákat is felszedte. Jobbjával hirtelen a parton bámészkodó Hájas Mukira mutatott s halkán néhány szót váltott a hajós főhadnaggyal, mire az a zsebkendőjével integetni kezdett Hájasnak.

A megszökött fiú elérte a jeladást s ő is meglobogtatta a tenyerét. Erre a kapitány a kormánykaróval ellengőzt adott a hajónak és az néhány veszedelmes libbenéssel odasímult a parthoz.

Ezalatt az öbölnek egy másik hajója is megmozdult. Csak afféle régi vitorlás volt szegény és emennél jóval kisebb. A nevét s a rangját szintén az oldalán viselte:

HÁTSÓ-INDIA

*füge-, gyömbér-, csokoládé- és
szentjánoskenyérszállító -hajó.*

De nemcsak a hajó külseje volt szegényes, hanem a személyzete is. Akármilyen bugyogós ruhát húzott is a kapitányára Málcsi néni, az első pillanatra meg lehetett ismerni, hogy az bizony senki más, mint éppen Füstös Katona Pista, a teherhajós kadét. Azután meg azt a hibát is elkövezték, hogy a hajó baloldalán ott felejtették a régi felírást: *Dunnalúd-teherhajó!*

Az azonban kétségtelenül nagy dicsőségére szolgált a rozoga vitorlásnak, hogy utasa is akadt, a kis Gerguc alakjában egy gazdag török kereskedő, akinek valóságos

vörös sipkája, sárga inge és kékrojtos derékkötője volt. Viszont az igazság kedvéért azt sem szabad megemlítés nélkül hagyni, hogy Gerguckánál súlyosabb utas menten elsüllyesztette volna a drága rakományú *Hátsó-Indiá-t*. A tenger sós hullámai így is egészen a fedélzet széléig merészkedtek és Füstös Katona Pistának ugyancsak vigyáznia kellett az evezésnél, hogy a hajó teste egy ujjnyit se billenjen oldalra.

Gerguckának, aki még csak most kezdte megszokni a tengeri életet, a fogai vacogtak félelmében. Apró kezeivel görcsösen a hajó falába fogózkodott és folytonos sziszeggel rémítgette a parancsnokát.

— Ne félj, hisz nem mély a Csendes-óceán, neked is csak nyakig ér! — csitíttatta Füstös a gazdag török urat s nagy ügyyel-bajjal ő is Hájas Muki közelébe tolta a *Hátsó-Indiá-t*.

— Hé, fickó! — kiáltott Feruska Hájas Muki felé. — Nem volna kedved velünk jönni?

— Nem tudom, hová szándékoznak, — felelé vissza Hájas. — Én a messze világba vágyódom!

— Éppen oda megyünk, a világ tulsó sarkára!

— Oda? Hát azután mégis hová?

— Braziliába, ahol a gyémánt terem. Olyan gazdagon hozunk téged vissza, hogy akár egy boltot is vehetsz magadnak!

— De nekem nincs ám pénzem...

— Nem baj. Még mi fizetünk neked, ha beállsz hajóinasnak, mert a mostani tengeri betegségbe esett.

— Hahó, fickó! — süvítette közbe Füstös Katona Pista a két tenyeréből tölcseért formálva. — Állj be hozzám kormányosnak, én háromszor annyi fizetést adok!

— Hát az a hajó hova megy? — tudakolta Hájas Muki.

— Ázsiába!

— Ne hallgass rá, gyere velünk! Mi nem fügét, hanem aranyat s gyémántot szedünk, vitézül leverjük a vadembereket, házat építünk az őserdőben és reggeltől estig, estétől reggelig vízilóra, elefántra, tigrisre vadászunk! Olyan pompásan fogunk élni, ahogy azt a könyvekben olvastad! Fickó, gyere velünk! — csábíttatta a megszökött fiút ékes szavakkal az *Alligátor* kapitánya.

— Éppen ez kell nekem! — ujjongott Hájas Muki s azután Füstös felé fordulva kihívó hangon kérde:

— Hé, *Hátsó-India*, hát maga tud-e ilyeneket ígérni?

— Nem tudok, — felelte Füstös becsületes őszinteséggel. — Én csak azt ígérhetem, hogy a munkádat tisztességesen megfizetem. Megrakjuk a hajót fügével, gyömbérrel, csokoládéval s miegymással és mindjárt hazafordulunk.

— Akkor az *Alligátor*-ral megyek! — jelentette ki büszke önérzettel Hájas Muki.

— Majd megbánod, — válaszolá neki vésztijszólan Füstös. — Munka és becsület nélkül az idegen világrészekben sem lehet tisztességesen megélni. Az őserdőkben csavargóknak pedig igen szomorú a sora!

S hogy ezt az okos beszédet ilyen szépen, minden belesülés nélkül elmondotta, örömében akkorát sóhajtott a jó fiú, hogy a megingott *Hátsó-India*-ba jócskán becsapódott az óceán keserű leve.

— Jaj-jaj, Füstös, — rémüldözött a gazdag török kereskedő — léket kapott *India*!

— Tehát áll az alku? — kérde az *Alligátor* kapitánya kezét a hajó gyomrából Hájas Mukinak nyújtva.

— Áll! — felelte rá gyorsan a megszökött fiú s keményen belecsapott a kapitány markába.

— Halló, főhadnagy! — harsogta most Feruska a parancsnoki tölcseén Sutyi fülébe. — A beteg hajóinast azonnal partra kell tenni!

Sutyi és Putyi nyomban megragadták a hajó fenekén nyöszörgő Rucát és húzták, cibálták kifelé. De nem igen boldogultak vele, mert Ruca beteghez illően semmiképpen sem akart lábra állani. A kapitány kénytelen volt az új hajóinast is segítségül hívni s ennek a közreműködésével sikerült is a nehéz beteget szárazra gurítani.

Hájas Muki tüstént elfoglalta a régi hajóinas helyét, mire a kapitány kiadta a parancsot az indulásra.

— Jelentem a kapitány úrnak, véletlenül itt maradt a beteg hajóinas orvossága! — szólalt meg hirtelen a kis Putyi s egy korpával megtöltött strimflit nyújtott át Feruskának. Az érfalvi hajósok ugyanis azt tartják, hogy a tengeri betegség ellen a legjobb egy strimfli korpát kötni a gyengélkedő nyakába.

— Dobjátok a beteg után! — rendelkezett a kemény kapitány.

S úgy is történt. Az orvosság éppen a Ruca fejére esett. S mivel semmi sem tart örökké, az orvosságos stimfli is kiszakadt és a beteg hajóinast elborította korpával. De a derék Ruca meg se mukkant s csak annyit engedett meg magának, hogy a kiürült strimfliszárat óvatosan a nyakára húzta. Enélkül ugyanis az idegenek, ha ilyenek egyáltalában lettek volna a kikötőben, nem tudhatták volna, hogy ő tengeri beteg.

Eközben megszólalt az *Alligátor* gözcsengetyűje s a hajó megindult messze útjára. Hasonlóképpen cselekedett a *Hátsó-India* is.

Már kikanyarodott mindkét hajó a Dinnye-öbölből, amikor a bokor mögül, ahol eddig rejtőzködtek, előugrottak Hájas Muki szülei: az öreg angol gróf és az öreg angol grófné. Kiáltoztak, integettek az *Alligátor* után és kérő szóval hívták vissza a rossz fiút. De hasztalan volt minden. Hájas Muki válaszul csak a zsebkendőjét rázogatta s a hajó távolodásával azt is abbahagyta.

Erre Sidri Mári olyan igazi sírásra fakadt, hogy vigasztalására Málcsi néninek is elő kellett bujni a bokor mögül.

— Mári lelkem, Mári lelkem, — csendesítette Málcsi néni — hiszen csak tréfa az egész! Visszajönnék mindnyájan! Visszajön Hájas Muki is!

— Persze hogy tréfa! — zokogta keservesen az öreg grófné. De azért nem tudott lecsillapodni, hanem még jobban nekifogott a rívásnak s végül is nagy sivalkodással ráborult az öreg angol grófra.

— Nono, — dörögött a vén pásztor — vedd csak le a maskarádat s láss a dolgod után a konyhában.

Ez a kíméletlen beszéd magához térítette az öreg angol grófnét. Búsongva, hogy immáron vége mesebeli királynéságának, eltiptegett a tanya felé.

Az öreg Fityula egy ideig még kémlelve szemlélgette Málcsi nénit s miután teljességgel megbizonyosodott, hogy több szivarra nincs kilátás, ő is útnak eresztette a lábait.

A sírást-rívást követő nagy csendesség szöveget ütött a betegesen fekvő hajóinas fejébe. Mint igazi cigánygyermek szörnyen megrémült arra a gondolatra, hogy egyedül hagyták a Dinnye-öbölben. Hirtelen felugrott hát és se szó, se beszéd, belevetette magát a Csendes-óceánba. S mint a született béka, hangos brekegéssel, úszva, lubickolva, bukácsolva siklott az *Alligátor és Hátsó-India* után.

Málcsi néni mosolyogva nézte a kapálódzó gyereket s a messze járó hajókat. Valami kimondhatatlanul boldog érzés töltötte el a keblét: játszva megtanítani a gyerekeket arra a nagy igazságra, hogy a robinzonoskodás, az őserdőkben való csavargás, az oroszánvadászat és más ilyenféle kalandok csak akkor látszanak olyan kíváncsiságnak, amikor télidőn a jó meleg szobában cukrot szopogatva olvasgatjuk. A valóságban azonban iszonyú szenvedésekkel vannak összekötve és még az is megemlegeti egész életére, aki csak tréfából próbálkozik meg effélékkel!

A hajóinas élete.

Az *Alligátor* oly gyorsan szelte a tenger hullámos hátát, hogy a Dinnye-öbölből rövidesen csak a kikötő fűzfája maradt a látóhatár fölött. De az azután ott is maradt véglegesen. Hiába futott neki a Csendes-óceán nyilegyenesen a sík rónának, hiába kanyarodott hol jobbra, hol balra, a fűzfa nem merült el a semmiségben. Szomorúan lecsüngő ágait mindenünnen láthatták a nagy víz utasai, ami kétségkívül kitűnően megnyugtathatta őket abban a tekintetben, hogy az *Alligátor* delejtű nélkül is könnyen hazatalál.

A *Hátsó-India* messze elmaradt bár, de hűségesen követte azt a barázdát, amelyet a sebesen járó *Alligátor* hagyott maga után. Úgy látszott, hogy vagy Füstös Katona Pista nem ismeri az Ázsiába vezető utat (hiszen csak közönséges teher-kadét volt!), vagy pedig Ázsia és Brazília egészen egymás mellett fekszenek.

A nyílt tengeren végre a megrémült Ruca is utolérte a lassan mozgó *Hátsó-Indiá*-t és mindenáron bele akart kapaszkodni, ami bizonyosan a hajó felborulását idézte volna elő.

— Tekintetes kapitány úr, — hizelkedett a kis cigányfiú — csak az ujjam hegyét pihentetem meg a hajó fülén.

— Micsoda fülén!? — riadt rá haragosan Füstös. — Hát te teknőnek nézed a *Hátsó-Indiá*-t, hogy fülről mersz beszélni?

— Rucácska, ígérek neked egy fertályrúd feketecukrot, ha nem kapaszkodol belénk, — rebegte félénken Gergucka.

— Én meg a fejedre koppintok a kormányrúddal, ha közelebb tolakszol! — jelentette ki határozottan Füstös kapitány úr.

Ruca, mint okos fiú, a két ígéret közül a fertályrúd feketecukrot választotta és kievickélt a partra. Ebből még az a haszna is megvolt, hogy a szárazon jóval könnyebben

követhette a hajót s ráadásul még Füstöst is bosszanthatta, folytonosan feléje kiabálván:

— Füle van a hajónak! Füle van a hajónak!

Hájas Muki az út elején zavartalanul élvezte a tenger szépségeit. Az ugyan nem igen tetszett neki, hogy a hajóban a legkényelmetlenebb helyet jelölte ki számára a kapitány, de bele kellett nyugodnia, hiszen ő most csak egyszerű hajóinas volt. De nemsokára szomorúan tapasztalhatta, hogy még nagyobb kényelmetlenségekkel is megtisztelik.

— Hajóinas, te lusta fickó, — kiáltott rá dölyfösen a kis Putyi — ne lopd a napot! Itt a kőpor, súrold ki a hajót! De ragyogjon ám, mert meghúzom a füledet!

Hájas Mukiban szinte meghiűlt a vér, amikor ezt meghallotta. Neki, egy Hájas Mukinak, így mer beszélni az a vakarcs Putyi! Még hogy meghúzza a fület! Egy Hájas Mukinak a fület!

De mielőtt még felelhetett volna a hetyke beszédre, megszólalt a kapitány s irgalmatlan szigorúsággal korholá:

— Mit tétovázol? Vagy azt gondolod tán, hogy egyéb dolgod sem lesz itt, mint a tengert bámulni? A hajóinast, jegyezd meg magadnak, nem azért fogadják, hogy skatulyában tartsák!

— Azt...

— Semmi azt! — vágott közbe a kapitány, Hájas Mukit szóhoz sem engedve. — Ne merj feleselni, mert végigveretlek a „tengeri kígyó“-val. Ha nem teljesíted, amit parancsolnak, akkor vége a játéknak s nincs robinzonoskodás. Válassz!

A büszke fiú meg volt törve. Engedelmesen átvette a kőport és hozzáfogott a súroláshoz.

— Hajósfőhadnagy, — rendelkezett a kapitány a súrolás végeztével — tartson szemlét a hajón.

És a szelíd Sutyi (hej, de jól kieszelte ezt Málcsi néni!) csodálatosképpen még mindig piszkosnak találta az *Alligátor*

belsejét. Szívtelenül lehordta a szegény hajóinast és kényserítette, hogy újra munkához lásson.

Hájas most már nem is próbálkozott ellenkezni, pedig a meszes kőpor ugyancsak felmarta a kezeit.

— Jól van, — gondolta magában — azt már látom, hogy a hajóinaskodás nagyon kellemetlen mesterség, de annál szebb lesz majd a robinzonoskodás.

Amíg az inas a súrolással gyötörte magát, hogy csak úgy csorgott róla az izzadság, azalatt a kapitány s a tisztek vígan lakmároztak. Egy másfélités üvegből kávét ittak, a hajó-kosárból hideg csirkesültet falatoztak s nyomtatékul finom almásrétest ettek.

Hájas Muki oda-odasandított, epedőn várva, hogy mikor kínálják meg már őt is. De hasztalan várakozott, senki sem kínálta meg, csak a kést s a villát bízták rá, hogy mosogassa el.

— De fényes legyen ám az a kés-villa! — fenyegetőzött kardjával a kis Putyi.

— Itt az ebéded s a vacsorád, — mondotta ridegen a kapitány, egy darabka száraz kenyeret nyújtva Hájasnak. — Azután ne sokáig kényelmeskedjél, hanem nézz a cipőpucolás után!

Az elefántvadászatról elmélkedő hajóinas még lélekzetet sem vehetett s a kapitány úrnak meg a tiszt uraknak a cipői már ott heverték előtte. A nyakas fiúnak ezt is el kellett végeznie minden zokszó nélkül. A lelke azonban megtelt keserűséggel, aminek úgy adott kifejezést, hogy kefézés közben titkon előhúzta a noteszét s kövér betűkkel beleírta:

„Tapasztalataim a gyémántszállító *Alligátor*-on. A tengerészek igen durva emberek. Hajóinasnak lenni nagyon rossz!”

Robinson Muki.

— Hollá-hó-hohó! Szárazföld! — sivította hosszan elnyújtott hangon az őrtálló tiszt.

A kapitány s a tisztek vígan lakmároztak.

— Hajós főhadnagy, hol vagyunk? — kérde unottan a kapitány.

— A Jóreménység-foknál, — válaszolá katonás rövidséggel Sutyi.

— Helyes, — bólintott fejével a kapitány. — Irányítsa a hajót a fokhoz, mert édesvizet kell felvennünk.

A fok nem volt messze s az *Alligátor* vasmacskái kevés idő múltán valóban ott csörömpöltek egy kidőlt fűzfa gyökerei között. Ez volt ugyanis a Jóreménység-foka. A háta mögött terült el a Fokföld, azaz a csordajárás hatalmas kétgémes kúttal, amely az édesvizet szolgáltatta az óceán sóskeserű levében úszkáló hajóknak.

— Halló, hajóinas, — rendelkezett a kapitány a parancsnoki tölcserén keresztül — a fokföldi kútnál töltsd meg a hajó vizes hordóit!

S a hordók személyében átadott Hájasnak egy kiszolgált sajtárt, amely eddig (felfordított állapotban) mint parancsnoki híd szerepelt.

— Nem lehet most odamenni, — veté ellen a hajóinas határozatlan s bátortalan hangon.

(Ki hitte volna, hogy Hájas Muki ilyen alázatosan is meg tud szólalni!?)

— Mért nem lehet? — támadt rá hirtelen az *Alligátor* egész tisztikara.

— Mert ott van a csorda s a Csontos Török Daniék tehene éppen a kút kávéjánál kérődzik, — magyarázta a hajóinas némi bátorságra kapva.

— S mi köze az *Alligátor*nak a Csontos Török Daniék tehenéhez? — mérgeskedett a kapitány.

— A Csontos Török Daniék tehene nagyon döfös!

— Hahaha! — nevetett a kapitány vésztojóslóan. — Tehát nagyon döfös!? S te oroszlánokra, tigrisekre akarsz vadászni, amikor egy beteg tehentől is ennyire félsz?

— Hahaha! — kacagtak a tisztek is.

Ezt már nem tudta nyugodtan elviselni Hájas. Dühösen végignézett a föllebbvalóin, majd hirtelen felragadta a sajtárt és elszántan nekivágott a csordának.

Feruskáék megdöbbenve bámultak utána. Málcsi néni ugyanis csak annyival bízta meg őket, hogy Hájas Mukival vizet hozassanak. A csordára s Csontos Török Daniék döfös tehenére senki sem gondolt. Most azután mit csináljanak? Hátha baja esik Hájas Mukinak?

Ilyen súlyos kétségek között vergődtek, amikor a Jóreménység-foka előtt váratlanul felbukkant a Ruca alakja. Nosza azonnal parancsot ad neki az *Alligátor* kapitánya, hogy szárazon és tengeren át rohanjon vissza a Dinnye-öbölbe és kérjen tanácsot Málcsi nénitől.

De alig hogy elnyargalt a beteg hajóinas, már hallatszott Hájas Muki segélykiáltása s a következő pillanatban maga Hájas is láthatóvá lett, amint lélekszakadva rohant vissza s nyomában a Csontos Török Daniék döfös tehene.

Feruska — elfeledve a rangját s a parancsnoki tölcser — gondolkodás nélkül kiugrott a hajóból s az *Alligátor* kormánykarójával sietett a bajba került fiú segélyére.

A döfös jószág a felfegyverzett ellenség közeledtére egyszerre megtorpant s abbahagyta az üldözést. A hajóinas tehát meg volt mentve. De milyen szánalmas állapotban került vissza az *Alligátor*-ra! Az egész gyerek a füle hegyéig elől-hátul csupaadta sár volt, a ruhája három helyen is kiszakadt s a szerviántövis, amelyben felbotlott, még az arcát is megszurkálta. És odaveszett a sajtár is!

— Megvárjuk, amíg elvonul a csorda, — mondotta csendesén a kapitány és egy szócska szemrehányást sem tett Hájas Mukinak.

De nem panaszkodott a megzavart hajóinas sem. Nyilvánvalóan szégyelte a dolgot és magában bizonyosan affölött elmélkedett, hogy az oroszlán talán még a Csontos Török Daniék tehenénél is döfösebb állat.

— A csorda elment! — jelentette hosszú hallgatás után az őrtálló tiszt.

— Akkor keresd meg a hajóhordót és merítsd meg a vödörben! — parancsolá megkönnyebbült szívvel a kapitány Hájasnak.

A hajóinas el is indult engedelmesen, de néhány lépés után visszafordult s lesütött szemekkel rebegette:

— Kalán Andris, Vörös Varga Gazsi s más tanyai gyerekek a vályú mögött lesnek rám. Ha egyedül megyek hát kikezdenek velem, mert a vizsga óta haragban vagyunk.

— Hát azután?! — kiáltott fel a kapitány elcsudálkozva. — Hogy fogsz elbánni a vademberekkel, ha már Kalán Andriséktól is ennyire félsz? Vagy azt hiszed, hogy a vademberek gyávábbak, mint Kalán Andris és Vörös Varga Gazsi? Különben maradhatsz, ha félsz tőlük...

— Nem félek én száz tanyaitól sem! — vágott közbe dühösen Hájas Muki s azzal eliramodott.

Feruska most ismét megbánta, hogy a nyakas fiút beletűzelte a veszedelembé. Ez bizony nem is volt szándékában s csak azért ingerelte, mert biztosra vette, hogy az eddigi tapasztalatok már kiölték belőle a meggondolatlan hetvenkedést.

— Hop! hop! — kiáltozott a Csendes-óceán tulsó partjáról Ruca. — Azt üzente Málcsi néni, hogy nagyon kikaptok, ha Hájas Mukinak valami baja lesz!

— Fegyverre! — adta ki a jelszót a megrémült kapitány s a következő pillanatban az *Alligátor* harckész vitézei már ott állottak a Jóreménység-fokon. Hozzájuk csatlakozott az éppen akkor megérkezett *Hátsó-India* legénysége is. Azután fölszerelték magukat óceánparti golyóbisokkal és nagy hujákolással (tudvalevőleg ezzel lehet a legkönnyebben zavarba ejteni a vadembereket!) elrohantak a bátor hajóinas megszabadítására.

Ezalatt Hájas Muki hősiesen küzködött a tanyai gye-

rekekkel. Vörös Varga Gazsinak úgy a fejébe szorította a sajtárt, hogy az harcképtelenné lett. Kalán Andrisnak gáncsot vetett, Szotyor Balázsnak megcsavarta az orrát, Rezes Szabó Miskának leszorította a fejét, Szappanyos Zsigának pedig a szemére húzta a kalapját. De hasztalan volt minden vitézi cselekedet, mert az elhullott harcosok helyébe újak léptek, az ő ereje meg percről percre fogyott. A legveszedelmesebb ellenfele Balog Suta Bódi volt, aki a nyakába csimpajkózott s úgy rángatta lefelé, míg a ravasz Makra Bence négykézláb élje guggolt, hogy keresztül bukják rajta. És addig-addig húzták, nyomták, taszították a derék leventét, míg végre csakugyan felbukott Makra Bencében.

— Gyáva tanyai ürgék! — kiáltotta a porba hulló vitéz.

— Meg vagy híres! — üvöltötték ujjongva a győztesek.

— Kérj kegyelmet, te híres! — hápogott diadalittasan Vörös Varga Gazsi fején a sajtárral s lábát a Hájas Muki mellére helyezte.

Vörös Varga Gazsinak az *Alligátor* és a *Hátsó-India* tengeri népe adta meg a választ, sárgolyóbisokkal borítván el az egész tanyai hadsereget.

— Árulás! Árulás! — sivalkodtak a győztes hadfiak s egy szempillantás alatt szétszaladtak. Vörös Varga Gazsi a sajtárt is elvitte a fején.

Az alaposan megtépett Hájas Mukival a kapitány s a tisztek elismerésük jeléül kezét szorítottak, megveregették a vállát, zsebkendővel letörölgették a képéről a port s egy darabka almásréttessel megettették.

A sokat szenvedett hajóinasnak ez volt az első boldog perce. A szívében valami hálafélét kezdett érezni s már-már köszönetre nyitotta a száját, hogy a többiek kétszer is megmentették, de azután mégis csak erőt vett rajta a büszkesége.

S ebben a tekintetben igaza is volt. Ha már most beismeri a saját gyengeségét, akkor akár abba is hagyhatják a Robinson-játékot. Ennyire pedig még nem vesztette el Hájás Muki túlságosan nagyranőtt önbizalmát.

Ilyen lelki állapotban indultak vissza a Jóreménység-fokhoz.

Hajótörés.

A követjárásból szerencsésen megtért Ruca, amíg a többiek a tanyaiakkal hadakoztak, átlábalta a Csendes-óceánt és az őrizetlenül maradt hajók minden élelmiszerét felette. Azután kényelmesen végignyúlt az *Alligátor* gyomrában és kinevezte magát kapitánynak.

— Hé, fickó, hajóinas! — kiáltott fel öntelten s a lábával dobolni kezdett a gyémántszállító hátsófedélzetén. — Nem hallod, fickó? Ruca kapitány úr szólít! Két pohár cukrosvizet hozz!

A nagyhangú parancsot természetesen nem volt, aki megfogadja, mire az újdonsült kapitány úr még bátrabb lett s tettetett haragjában a könyökével verte a hajó falát.

— Süket vagy, te lusta fickó? — veszekedett tovább a képzelt hajóinassal. — Mindjárt rád olvasok tizenkettőt a „tengeri kigyó“-val! Kormányos, föl a vasmacsákkal! Ki a gözzel! Indulás! Gyorsan, mert felaprítalak benneteket!

S hogy ezt mondta, kapitányi felhevülésében mindkét lábával erősen megrúgta a hátsó-fedélzetet, éppen ott, ahol a kiürült kávé süveg rejtőzködött.

A másféltécés üveg, nem lévén erre az orvtámadásra elkészülve, recsegő pukkanással összeroppant s a kapitány úr ijedtében csaknem az óceánba gurult.

— Mit csinálsz itt?! — támadtak rá a visszatérő tengerészek, akik hamarjában el sem tudták képzelni, hogy mi csörömpölhet olyan rettenetesen az *Alligátor* bordái között.

A gályarabnak kellett húzni a hatalmas hajót.

— Hozzá se nyúltam a „kezemmel“ s mégis eltört!
— jajgatott keservesen Ruca kapitány úr.

— Fogjátok el! — szólt az igazi kapitány zordonul.

— Jajajaj, ne fogjatok el, mindent bevallok igazán!

— Micsoda mindent? — csudálkozott a kapitány.

— Az ennivalót azért ettem meg, mert azt hittem, hogy nekem hagytátok itt!

— A *Hátsó-India* tarisznyáját is kiürítette, a tolvaja!

— szisszent fel bosszúsan Füstös Katona Pista s bizony-ságul kétszer is kifordította a szőrös jószágot.

— Hallatlan, hiszen ez valóságos tengeri kalóz! — zúdultak fel a többiek.

— Állítsátok haditörvényszék elé! — parancsolá a kapitány.

S a haditörvényszék mindjárt össze is ült ott a Jóreménység-fokon s a tengeri kalózt gályarabságra ítélte.

— Elő azzal a gályakötéllel! — adta ki az utasítást a kapitány a kis Putyinak, aki menten előhúzott a zsebéből egy göngyöleg dohányspárgát. Ennek egyik végét a veszedelmes kalóz derekára erősítették, a másik végét pedig ráhurkolták az *Alligátor* fülére s a gályarabnak ezentúl húznia kellett a hatalmas hajót.

Ruca örömmel fogadta a kemény ítéletet, mert így legalább állandóan együtt lehetett a többiekkel.

A két hajó hosszas kanyargás után ismét kikerült a nyílt tengerre.

— Az *egyenlítő*! — jelentette kötelességtudóan az őrtálló tiszt.

— Van-e közöttünk olyan tiszt, matróz vagy utas, aki még nem szelte át az *egyenlítő*-t? — kérde a kapitány.

— Én! én! — jelentkezett lelkendezve Gergucka a *Hátsó-India* fenekéről. — Én még sohasem szeltem egyenlítőt.

— Akkor Ibrahim török kereskedő urat ősi szokás

szerint felavatjuk az óceán fiává, — mondotta ünnepies hangon a kapitány s a gályarab, aki — úgylátszik — túlesett már ezen a mulatságon, kárörvendő huhogással a *Hátsó-India* mellé húzta az *Alligátor*-t.

— Vedd le a vörös sapkát s fordulj hátra! — figyelmeztette Sutyi az örvendező Ibrahim urat.

— Fordulok! — rebegte meghatottan a gyanutlan utas.

— Légy hű fia a Csendes-óceánnak! — szólt most Feruska méltósággal s egy kalap vizet zúdított a török kereskedő nyakába.

— Jujujj! Ne izéljete! — sikongott a felavatott.

— Éljen! Éljen! Éljen! — harsogták a hajósok.

— Megmondom Málcsi néninek! — fenyegetőzött a török úr.

— Ez tengeri szokás — kezdette neki magyarázni a jószívű Füstös. — Azért van, mert máskülönben könnyen elfelednéd, hogy átmentél az egyenlítőn.

A Csontos Török Daniék döfös tehene, a tanyai gyerekek támadása, Ruca kalózkodása s Gergucka felavatása annyira lekötötték a két hajó népének minden figyelmét, hogy észre sem vették az iratosi határból az égre felkapaszkodó felhőt. Pedig olyan fekete volt, mint a korom s már-már a nap ragyogó tányérját is elfödte sötét szárnyaival.

A nehézkesen gomolygó tömeget hirtelen vakító vilámcsik cikázta át, amelyet tompa dübörgés követett s a rekkenő meleg még fojtóbbá lett. Ezen ismeretes jelekből azután Feruskáék is megsejdtették, hogy bizonyosan lecsap rájuk a nyári zivatar, ha csak idején fedél alá nem menekülnek.

Elkövetkezett tehát a nagy pillanat: a hajótörés, amelyhez még a természet is segédkezet akart nyújtani. A derék kapitánynak most már csak arra kellett ügyelnie,

hogy a természet túlságosan meg ne segítse őket hajótörési törekvésükben.

S amíg a kapitány a többiekkel együtt azon törte a fejét, hogy mi módon juthatnának haza száraz bőrrel, azalatt Hájas Muki ragyogó szemekkel kémlelte a terhes viharfelhőt, amely váratlanul meg fogja rövidíteni hajóinasi szolgaságát.

— Kapitány úr, — jelentette a hajósfőhadnagy az óraláncán fityegő csüngőcskét odamutatva — a delejtű vihart mutat!

— Baj, baj, — rázta a fejét a kapitány. — A tenger itt tele van rejtett korallszirtekkel és kikerülhetetlen homokzátonyokkal. S nincs hová menekülnünk. Egy falatnyi szárazföld nem sok, de annyit se látok. Könnyen hajótörést szenvedhetünk. A szél már is feltámadt és egy esőcsepp éppen az orrom hegyére esett. Rossz jel!

— Sziget! — kiáltott harsányan az őrtálló tiszt.

— Határozza meg azonnal a sziget fekvését! — utasította a kapitány a főhadnagyot.

Ettől a nehéz és kellemetlen munkától azonban szerencsésen megszabadította Sutyit egy fülsiketítő mennydörgéssel összekapcsolt villámcsapás, amely — úgylátszott — a csordajárás kétgémes kútjára sujtott le.

A legelőn hangoskodó tücskök, az óceán fáradhatatlanul brekegő békái mintegy varázsütésre rögtön elhallgattak, a partmenti füzek koronáját a szélroham a vízbe nyomta, a kövér esőcseppek galambtojásnyi bugyborékokat vertek a tenger reszkető tükrén s a napot teljesen elborító fellegekből szinte éjjeli sötétség áradt szét. Villám villámot ért, dörgés dörgést követett s egyszerre csak megeredtek az ég csatornái s úgy dőlt lefelé az eső, mintha dézsából öntötték volna.

— Vigyázz! Esőzsák! Vízölcsér! — recsegett a kapitány bádogtölcsére, túlharsogva a vihar bömbölését is.

— Elvitte a szél a tisztí sapkáját! — jajgatott a kis Putyi.

— A víz rohamosan növekszik a hajó gyomrában! — jelentette jókedvűen Hájas Muki.

Hirtelen éles fütty süvített bele a vihar tombolásába s az őrtálló tisztnek úgy tetszett, mintha az orkán üvöltő morájába segélykiáltások keverednének. Kevés idő múltán megismétlődött a kétségbeejtően fájdalmas füttyszó s most már mindnyájan tisztán hallhatták valami elmerülő hajó utasainak vihartépett segélykérését:

— Se-gít-ség! ...ség! ...ség!

— Látható-e a veszedelemben forgó hajó? — kérde komoran a kapitány.

— Két lépésre sem láthatok! — jelentette az őrtálló tiszt.

— Le a mentőcsónakokkal! — rendelkezett a kapitány bámulatos hidegvérrel, értvén a mentőcsónakok alatt az *Alligátor* oldalához kötött fél-dinnyehéjakat.

— Az orkán elragadta valamennyit! — kiáltotta a főhadnagy elszörnyülködve.

— A sziget felé irányítani a kormányt! — harsogta a kapitány rendületlen nyugalommal.

— Eltört a kormánykaró! — jajdult fel egyszerre a két tiszt.

— Sülyedünk! — szólt közbe Hájas Muki olyan egykedvűséggel, ami minden angolt csodálkozásba ejthetett volna.

— Gályarab! Gályarab! Húzd gyorsan partra a hajót! — parancsolta könyörgő hangon a kapitány.

De hasztalan volt már minden okos intézkedés. A vihar legyőzhetetlen úrrá lett a Csendes-óceánon. A fenekestől felfordult vizecske hátán kergetőző hullámok újból és újból elborították az *Alligátor*-t s a megrémült tengereszek egyebet sem csináltak már, mint a beömlő vizet kalapulták kifelé a hajó gyomrából.

A zuhogó záporban, a szörnyű hullámverésben —

minek is mondani — pocsékká lett a sok szép angol ruha. S valóban igaza volt a félelmet nem ismerő kapitánynak, amikor azzal vigasztalta a fejevesztett legénységet, hogy rosszabb dolguk hajótörés esetén sem lehet. És a goromba zivatarnak gondja volt rá, hogy a legénység hamarosan meggyőződjék a kapitány bölcsességéről. Egy váratlanul erős szélroham ugyanis az *Alligátor*-t a gályarab oldalához csapta, de oly dühösen, hogy a gályarab menten felbukott és a gályakötél elszakadt.

— Végünk van! — kiáltották a hajóbeliek.

A kormánykarótól s a vontató gályarabtól megszabadult *Alligátor* most már fékevesztetten táncolt a szelek szárnyán. A kéménye összedőlt, az árbóca kettétört, a fűleire rakott takarók leszakadoztak, a címe a derekáról leázott és ilyképpen minden hadi és gyémántszállítói díszét elveszítve valóban félelmetes és szánalmas látványt nyújtott eredeti, disznókoppasztói minőségében.

Amikor az elmerülés szélén vergődő *Alligátor* utasainak nyomorúsága már nagyobb nem is lehetett volna, egész váratlanul egy újabb borzalom szakadt rájuk: a záporral sűrített homályból valami kimondhatatlanul rémes árnyalak bukdácsolt feléjük.

— Víziló! — sikoltott kétségbeesetten a kis Putyi s védelméül a kezeit maga elé tartva annyira oldalt dőlt, hogy a gyémántszállító jobb fele egészen víz alá került.

— Meneküljünk! — riadozott Sutyi is és meggondolatlanul felállott a vízzel telt hajóban.

— Leülni! Leülni! — kiáltott rájuk dühösen a kapitány.

— Segítség! Segítség! — hangzott a következő pillanatban jobbról is, balról is s azután minden elcsendesedett: az *Alligátor*-t lenyelte az óceán!...

Az örvénylő vízhegyek összezsaptak fölötté s a vihar egykedvűen tovább zúgott, süvített, bömbölt, mintha semmi sem történt volna.

— Ne féljeteK, én vagyok itt és Ibrahim!

A tenger örökké éhes torkából először az *Alligátor* bukkant fel, de ezúttal nem a fedélzetét, hanem apró ónkapcsokkal kivert fenekét mutogatta a nagyvilágnak. Szóval felfordult s drága felszerelése, a *kettőskémény* immáron évezreden át ott fog pihenni a Csendes-óceán sötét, megmérhetetlen mélyén. Szerencsésen felszínre vergődtek a hajósok is és az *Alligátor*-ba kapaszkodva úgy fújtak, prűszköltek, mintha az egész óceánt kiitták volna.

Ekközben odaérkezett a vízilónak nézett, rémes árnyalak is és siránczó hangon megszólalt:

— Ne féljetek, én vagyok itt és Ibrahim. A *Hátsó-India* felborult s a Gergucka vörös sapkája világgá repült.

— Mhe-he-he-he! — zokogott a török kereskedő úr.

Az *Alligátor* hajótöröttei elámulva szemlélték a Csendes-óceán vízilovát. Ilyent talán még a legöregebb tengereszek se láttak: a csuromvíz Gerguc a Füstös Katona Pista nyakában kuporgott, Füstös pedig a felborult *Hátsó-Indiá*-n ült, mint huszár a lován.

A helyzetük azonban éppenséggel nem volt alkalmas arra, hogy további beszélgetésbe elegyedjenek.

— Vigyázz! — harsogta a kapitány egy kissé vízizű hangon. — A hajókkal együtt siessünk a Gibraltáriszorosba!

— Elveszett a hajóinasunk, — jelentette a hajós főhadnagy.

— Én láttam, arra úszott el! — vágott közbe a gályarab, aki szolgálatkészségével feledtetni igyekezett kalózmúltját.

— Hallgass, kösd inkább a hajóra a gályaköteledet! — rivalt rá keményen a kapitány s azután mély megindulással folytató:

— Ebben a borzasztó viharban nem törődhattünk szegény hajóinasunkkal. Ki tudhatná, merre ragadta el az áradat? Elsősorban a magunk megmentésén kell dolgoz-

nunk. Kár érte, mert derék tengerész vált volna belőle. Reméljük azonban, hogy velünk együtt ő is partot fog érni.

— Éljen a kapitányunk! — kiáltotta lelkesülten a két hajó népe s ezt a hatalmas „Éljen“-t az orkán üvöltő bűgásán keresztül is meg kellett hallania az elveszett hajóinasnak, ha a világ másik végére sodorta is az óceán égis tornyosuló víztölcsére.

A Gibraltári-szorost, amely az *Alligátor* tengerészeti térképe szerint a Kacor Istvánék malomcsatornájának torkolatánál feküdt, minden különösebb baj nélkül elérték a hajótöröttek. Ott azután a *Hátsó-India*-t jó erősen hozzákötötték az *Alligátor* füléhez s a part mentén egyesült erővel szép csendesen hazahúzták a két hajóroncsot a Dinnye-öbölbe.

Amikorra biztos révbe jutottak, a gyorsan támadt nyári zivatar is elült. Az ég kiderült s a fák levelein, a felfrissült fűszálakon millió meg millió vízcsepp ragyogott a lehanyatló nap rózsás sugaraiban.

Málcsi néni már aggodalmasan várta az óceánjárókat. A játékba belekontárkodó zivatar egy kissé összekúsálta a terveit s attól félt, hogy a heveskedő fiúk valami bolondot találnak csinálni. Türelmetlenségében még arra is rászánta magát, hogy a lucskos fűben eléjük siet. S ezt a vállalkozását nem is volt oka megbánni.

Fityula bácsi palotájánál találkozott össze a tanya felé bandukoló sereggel s nevetteben (mint az imént Sidri Mári bánatában) az öreg pásztor nyakába esett. A nagy csatákban ugyanis, ameddig a szem határa ért, a vén katona subája nyújtotta az egyetlen száraz pontot.

De az is igaz, hogy ugyancsak volt mit nevetni a szerencsétlen hajótörötteken. A Málcsi néni tervei szerint készült drága ruhák rongyokban csüngtek le róluk, a díszes tisztí sapkáknak se híre, se hamva, összeecsapzott,

kócos hajuk szabadon lengett az alkonyi szellőben s legalább az egyik cipőjét mindegyiknek magánál marasztotta a Csendes-óceán vendégszerető sara.

* * *

Másnap a Dinnye-öbölben a kikötő fűzfáján a következő értesítés volt olvasható:

TENGERI JELENTÉS.

Esőzsák garázdálkodása a Csendes-óceánon. Braziliából sürgönyözik, hogy tegnap az *egyenlítő* alatt borzasztó vihar dühöngött. Az esőzsák rejtett korallszirtek közé szorította a braziliai *Alligátor*-t és az Ázsiába siető *Hátsó-India*-t. Mindkét hajó elsülyedt. A hajóroncsokba kapaszkodó tengerészeket s utasokat az orkán a Gibraltári-szorosnál szerencsésen partra vetette. Egyedül az *Alligátor* hajóinasa, Hájas Robinson Muki Crusoe vészett oda. Aki a tengerből palackot fog ki, amelyben ezen *Robinson Muki* az *angol királynétől* segítséget kér, az mindjárt siessen ide a Dinnye-öböl parancsnokságához !.

Tisztelettel

a Dinnye-öböl parancsnoka
és tengeri kapitánya.

Hájas Mukit a hullámok egy lakatlan szigetekskére vetik ki.

A hajótörés, amelyet Hájas Muki oly forrón óhajtott, szerencsésen bekövetkezett. Amikor az *Alligátor* menthetetlenül süllyedni kezdett, a megkínzott hajóinas volt az első, aki a zúgó áradatba vetette magát. S hogy valamiképp ki ne menthessék, hirtelen a víz alá bukott s vadkacsa módjára jó darabot mászott a Csendes-óceán fenekén. Amikor felbukkant, úgy találta, hogy teljes biztonságban van. A szakadó zápor egészen eltakarta előle az

Alligátor-t s csak a hajótöröttek kiabálását, a kis Gerguc sivalkodását s a kapitány harsány parancsszavait hallotta.

Egy pillanatra megdöbbsent. Azt hitte, hogy valami komoly baj történt a pajtásaival. De Feruska szavaiból csakhamar kivette, hogy Gergucka is veszedelmen kívül van a Füstös Katona Pista nyakában. Majd hirtelen úgy tetszett neki, mintha a menekülők zaja feléje közelednék. Erre minden erejéből nekivágott a víznek s lubickolva, bukdácsolva törtetett a Senki szigete felé.

Az előhaladás azonban nem ment olyan könnyen, mint ahogyan remélte. Hirtelenében annyira megdagadt az egyébként szűkvízű erecske, hogy minduntalan úsznia kellett. A rettenetes szélvihar pedig éppen szembekapta s ha a víz színére vetette magát, könnyű pehelyként addig taszította vissza, amíg csak feneket nem ért a lábával.

A váratlan nehézségek a makacs természetű fiút még jobban feltüzelték s erejét sokszorosan felülmúló szilajsággal küzdött az elemek ellenében. Végre is ő lett a győztes. Emésztő és hosszadalmas tusakodás után szerencsésen eljutott a sziget náddal, sással és hínárral körülbástyázott csücskéhez. Ezt a győzelmet azonban drágán megfizette. A kimerültségtől minden porcikájában reszkett, a melle zihált, mint a túlfeszített fújtató s a lélekzete elakadt, hogy szinte a megfulladás veszedelme fenyegette.

— Rossz helyre kerültem, — susogta lihegve s úgy bibergett a szája széle, mint a nyárfalevél.

Hájas Muki ugyanis a szigetecske homokos öbléhez igyekezett, de az ár messze kitérítette útjából s a part legkevésbé járható vidékére jutott.

— Ej, keresztül vágok rajta! — szisszent fel ingerületen s egész testével nekidőlt a tömött nád- és sástengernek. Ez a felnőtt embernek is nehéz vállalkozás azonban hamarosan sikertelennek bizonyult, annál is inkább, mert az eddigi küzdelmek teljesen felemésztették az erejét.

Már a harmadik lépésnél fennakadt a vakmerő fiú. A lábait nem bírta kiszabadítani a hínárból, fáradt karjaival nem tudta a kemény nádszálakat oldalt nyomni s fájdalmasan érezte, hogy a sás éles nyelve s a kettétörött nádszálak szúrós szilánkjai a ruhán keresztül is véresre sebzik.

— Jajaj! — sivített fel hirtelen s mintha egyszerre visszanyerte volna minden elvesztett erejét, hatalmas ugrással hátra vetette magát. Ezen váratlanul heves mozdulattal kiszabadult ugyan a hínárok ölelő indái közül, de testének egyensúlyát elveszítette és egész hosszában hanyattvágódott.

Éppen ebben a pillanatban vakító villám cikázott át a feketén gomolygó felhőkön — szörnyű recsegéstől, ropogástól kísérve, mintha ég és föld összeomlani készült volna, a szélvihar bömbölő zúgással óriási hullámot sodort a nádasra és Hájas Muki eltűnt a Csendes-óceán mélyében.

Ezúttal már nem szándékosan bújt a víz alá a kalandvágyó gyermek. A váratlan ijedség, a nagy kimerültség úgy erőt vett rajta, hogy azt sem tudta már, mi történik vele. Amikor felszínre vetette a háborgó víz, alig lehetett ráismerni. Az arca ijesztően sápadt volt s a karjaival oly ügyetlenül kapálódzott, mintha hírből sem ismerte volna az úszást. És szánszalmasan fújt, prüszkölt, köhögött, mert bőségesen belekóstolt az óceán zavaros levébe.

— Feruska! Füstös! Hazamegyek! — zokogta keservesen s feleletül a Gibraltári-szorosnál élesen felharsant a partra jutott hajótöröttek üdv rivalgása: Éljen a kapitányunk!

— Én is veletek akarok lenni! — jajdult fel siránkozva szegény Hájas Muki s oly nagy bágyadság szállta meg, hogy már-már ismét a víz alá merült volna a magával tehetetlen fiú, ha segítségére nem siet a vihar. Fűlsike-títő dörrenés rázta meg a levegőt s az orkán, mintha utolsó erejét akarná kiadni, fenéig felmarkolta a Csendes-óceán vizét s a piszkos áradattal egy tövestől kitépett szilvafát görgetett a szigetecske csücske felé.

Az elmerülni készülő Muki szinte öntudatlanul mindkét kezével görcsösen belekapaszkodott a mellette hengergő szilvafa ágaiba s azzal együtt megállapodott a nádas szélén.

Ha Hájás Muki nem tudott keresztül vergődni ezen a sűrű, szúrós erdön, a sokágú szilvafa még kevésbé. A víztől hajtva egy darabig még izgett-mozgott, valamivel közelebb csúszott a lenge nádszálakhoz, a zizegő sáshoz, de azután tökéletesen megnyugodott a sorsában s oly szorosan összebarátkozott új szomszédaival, mintha csirakoruktól fogva egymás mellett éltek volna.

Hájás Muki ösztönszerűen a vízből kiálló ágak közé húzódott s úgy-ahogy kényelembe helyezte magát. Amennyit lehetett, kiköhögött a Csendes-óceán levéből, ökleivel megtörülgette a szemeit, félénken körülnézett s csak azután kezdett visszagondolni ijedtségének okára. De csodák csodája, még az esze sem forgott olyan rendesen, mint máskor. Az a rémítő veszedelem, amelyből csak most szabadult ki, minden egyéb baját elfeledtette vele.

Amikor azután jó hosszú idő múlva némileg visszanyerte a nyugalmit, lassacskán eszébe jutott, hogy a nádasban a víz alatt valami szörnyeteg beleharapott a lába ikrájába.

— De melyik lábamba?! — töprengett magában csacsi módon, helyett, hogy a vízben lógó lábait egyszerűen meg nézte volna. Végre nagynehezen kisütötte, hogy a ballábába harapott bele az ismeretlen szörnyeteg. Erre óvatosan s remegve kihúzta a ballábát a vízből s megrémülve tapasztalta, hogy a veszedelmes szörnyetegek, egy fiatal s egy öreg lópióca, még most is ott csimpajkoznak a lábikráján.

— Mit csináljak velük?! — makogta pityeregve a boldogtalan Robinson Muki, régi bátorságát teljesen elveszítvén. És zokogva, sírva szemlélte a Csendes-óceán vérszopó ragadozóit, amelyek jóízűen és gondtalanul híztak a hajótörött ballábán.

Nagysokára azután eszébe jutott, amit minden falusi gyermek könyv nélkül tud, hogy a lópióca a sótól a világ végéig meg sem áll. Gyorsan a zsebébe nyúlt tehát s kirántotta a robinzonoskodásra magával hozott sós-zacs-kót. Az azonban igazán nem volt egyéb, mint sós-zsacskó. A tenger sóra éhes vize Hájas Muki hosszadalmas vergődése alatt annyira kinyalta belőle a sót, hogy csak a sarkában csillogott egy-két szem.

— Talán ez is elég lesz nekil, — gondolta Hájas Muki s a kifordított zacskót rányomta a két cápára. Elég is volt. A ragadozó szörnyek a kellemetlen borogatást egy percig sem állották ki. Előbb az öreg, azután pedig a fiatal csendes cuppanással bepottyant az óceánba és eszeveszetten elmenekültek a nádas sötét rejtekébe.

Robinson Muki megkönnyebbült szívvel lélezett fel. Az üres zacskót gondosan visszatette a zsebébe s közelebbi vizsgálat alá vette életmentőjét: a szilvafát. Úgy találta, hogy Kacor Istvánék kertjéből a malomcsatorna mellől sodorta el a vihar. Finom fajtájú szilvafa volt, dúsan meg-
rakva gyümölcssel, amely azonban alig indult még zsendülésnek. Letépett a kezeügyébe eső galyról egy szemet és mohón beleharapott. Savanyú volt, mint a borecet, de azért ízlett neki, mert dél óta nem evett egyebet annál a falatka kenyérnél, amelyet az *Alligátor*-on lakmározó tisztek adtak neki kegyelemből. Az első szem elfogyasztása után kiválasztott egy másodikat, majd harmadikat, negyediket s a végén oly alaposan teleette magát zöld szilvával, hogy csaknem leszédült a fáról. A gyomra erősen kezdett fájni, a hátát hideg borzongatta s egyszerre úgy érezte, mintha a szilvafa csendesen megindulna vele s bukdácsolva vinné a nádassal együtt a Gibraltári-szoros felé.

— Nem játszom Robinsont! Hazamegyek! — kiáltozta kétségbeesve és keserves sírásra fakadt.

Közben egészen elült a nyári zivatar. A kormos eső-

felhő valahol a Csikóhalom fölött gomolygott már. Az égzengés a messzeségben elhaló dorombolásnak hallatszott s a gyengén meg-megvillanó villámlás beleveszett a nap alkonyi fényébe. A nádas fölött nyugovóra siető madárkák surrantak el, a közelben fiait szólingató gólyapár kelepelt és a sás között a megcsendesült víz tükrére hangos loccsanással nehéz vadrécék csapódtak le. A nap korongja minden percben lejjebb csúszott s amikor az esthomály ráborult a csendes tájra, a végtelen óceán ezer meg ezer kecskebékája oly hangos éneklésbe kezdett, hogy csak úgy rengett bele a levegő.

— Haza! Haza! — jajdult fel újból a beteg Robinson s a szilvafa ágai közül remegve s vacogva a vízbe ereszkedett.

A szokatlan zápor úgy megdagasztotta a Csendes-óceánt, hogy a víz egészen a nyakáig ért Robinson Mukinak s egy pillanatra sem merte elereszteni a fát. Úgy rettegett, úgy fájt minden porcikája, hogy még csak eszébe sem jutott az úszás. Egy darabig mozdulatlanul ott állott a vízben és kétségbeesésében segélyért is elfelejtett kiáltozni. De ki is hallotta volna meg a kiáltását? A csorda rég hazatért s napnyugta után emberi lény nem szokott a Senki szigete körül bolyongani.

A vakmerő, az oroszlánlövő Hájas Muki tehát, aki máskor naphosszat eltocsogott a Csendes-óceán vizében, most annyira elvesztette a bátorságát, hogy nem merte elereszteni a szilvafa ágát. Amikor azonban a nagy megerőltetés és a gyümölcsevés következtében percről-percre rosszabbul lett, mégis csak el kellett valamire határoznia magát, mert az éjszakát nem tölthette a nyakig érő vízben.

Némi habozás után a maradás mellett döntött. Úgy gondolta, hogy gyengesége miatt nem tudna átvergődni a vizen, tehát visszamászik az ágak közé és a szégyennel

nem törődve addig kiabál segítségért, ameddig véletlenül meg nem hallja valaki.

De most várt rá még csak az igazi ijedtség! Ugy elzsibbadtak a karjai, hogy nem tudott felkapaszkodni a szilvafára.

— Se-gít-ség! — hápogta alig hallhatóan, mert a vizes ruhában, amikor a fán gubbaszkodott, alaposan meghűlt s a torka berekedt.

Szegény Hájas Muki. Az övénel kétségbeejtőbb helyzetben talán az igazi Robinson sem volt. Pedig csak játékból csinálták az egészet. A valódi Csendes-őceánt csak egy tenyérnyi víz pótolja, a hajótörés is csak komédia volt, az orkán is csak nyári zivatar, az öreg Fityula kunyhója sincs messzebb egy fertályóránál, a víz partja alig egy hajításnyira, ő maga pedig itt áll a sziget szélén, a tenger nem háborog, igazi ragadozó szörnyetegek nincsenek és mégis-mégis itt kell elpusztulnia nyomorúságosan és segély nélkül!

Mindez egy pillanat alatt átvillant a szerencsétlen fiú agyán és szívében a rémes félelmet hirtelen komoly megbánás váltotta fel.

— Ne kívánjunk magunknak veszedelmeket, hanem elégedjünk meg a helyzetünkkel, amelyet a jó Isten számunkra kimért, — susogta reszkető ajakkal. S mintha az őszinte megbánás erőt adott volna neki, bátran eleresztette a szilvafa ágát. Mindkét kezét kiemelte a vízből, imára kulcsolta és mélységes áhítattal rebegte:

— Édes Jézuskám, hálát adok neked, hogy a kevélységemet s a vakmerőségemet ily keményen megbüntetted!

S azután a nádszálakba fogódzkodva szép lassan, mint a csiga, megkerülte a sziget csücskét. A víz mind kisebb és kisebb lett s végtére már csak kötésig ért neki. Így jutott el a nádasok között rejtőzködő öblöcskéhez, amely mögött barátságosan integetett feléje a sziget zöld pázsitja.

A nádszálakba fogódzkodva megkerülte a sziget csücskét.

Itt egy kicsit megállott, hogy kipihenje magát. A gyomrocskája rettenetesen fájt, a fogai vacogtak, a térdei mindjárt-mindjárt összecsuklottak s úgy érezte, hogy hol égető forróság, hol meg fagyasztó hideg fut végig rajta.

Az est egészen leszállott. Fent a magas égen aprószemű csillagok ragyogtak, lent a nádas fölött fekete szárnyú böregerek kapdostak a sűrű rajokban hullámzó szunyogok után, a messze távolban a Fityula bácsi őrtüze pislákol s a szelíd öblöcske szélén a hosszú fűszálak között szentjánosbogárcák villogtak.

Hájas Muki révedező tekintete hol a gyémántos bogárkákra pihent, hol a pásztortűzőn. Szívében az utóbbihoz vágyódott s néhány lépést meg is kockáztatott a túlsó part felé, de a mélyülő víz elvette a bátorságát. Érezte, hogy nem lenne ereje egy félméternyi sem úszni. Visszafordult tehát s az öblöcskén keresztül nagy nehezen kibotorkált a szigetre a szentjánosbogárcák csillogó mécsesei közé. S magában megdicsérte okos mérsékletét, mert a térdig érő vízben is csak alig tudott mozogni.

— Szárazföld! — sóhajtott fel hálátelt szívvel s térdre rogyott.

Éppen ekkor csendült meg esti imára a falu kis harangja: Az Ur angyala köszönté Máriát!

Ezen az estén vajjon ki imádkozott még oly lélekből fakadt áhítattal, mint Hájas Muki?!

A kis harang már rég elnémult s a veszélyből kiszabadult fiú még mindig ott térdepelt a bársonyos fűvön. Nem is kelt fel. Csendesen lehanyatlott a zöld terítőre, ujaival keményen belemarkolt a puha szálakba s mintha álmodnék, szakadozott, összefüggés nélküli szavakat suttogott:

— Anyukám... édes... Feruska! Füstös!... Elszöktem! Elszöktem!... Nem megyek Robinsonnak!... Én vagyok a kapitány!... Gergucka!... Nem súrolok! Nem

súrolok!... Jaj... jaj-jaj... itt fáj... nagyon fáj!... jaj-jaj...

Szegény Robinson Mukin teljes erejével kitört a láz. Néha el-elcsendesedett, majd meg oly hevesen hánykolódott, hogy szinte belegurult a vízbe. Ez a nagy hánykolódás azonban egyébként még jót is tett neki, mert közben a nedves ruha annyira rámelegedett, hogy talán annak hatása alatt a láza csökkenni kezdett. Lassan-lassan megnyugodott, némileg magához tért és megpróbált felülni. De oly bágyadt volt, hogy még erre sem tellett már az erejéből. Mégis addig-addig próbálkozott, míg végre sikerült neki legalább félkönyökére támaszkodni. Tágra nyitotta a szemeit s az öblöcskén át merev tekintettel bámulta a túlsó partot. Semmiképpen sem tudta rendbe szedni a gondolatait. Először is azzal akart tisztába jönni, hogy hol van s álmodik-e vagy ébren van. Elkezdett tehát okoskodni. Ha otthon volna, akkor párnán pihenne a feje. Ha Fityula bácsi kunyhójában feküdnek, akkor subával takaródnék. De nincs se párna, se suba! Akkor talán másutt van vendégségben. De hol vannak a vendégek? Mért éppen egyedül őt hívták meg? Hol van Feruska, Füstös, Sutyi, Putyi, Gergucka és Ruca? Hohó, ez az egész csak Sidri Mári meséje! A végén majd nagyot nevetnek s Málcsi néni kávé ad fehér kaláccsal... Majd hirtelen úgy tetszett neki, mintha valaki a nádat verné s kedves, ismerős hangon kiabálná:

— Hájas Muki, Hájas Muki, vacsorázni!

A barátságos szólingatás izgalomba hozta és szörnyű erőlködéssel a másik könyökét is maga alá támasztotta. Egy kicsit megpihent és hallgatózott. Most már úgy tetszett neki, hogy az a kedves hang azt is kiabálja, mi van vacsorára. És nagyon sajnálta, hogy nem éhes. De a maga részét még sem engedi át másnak. Összeszedte tehát minden erejét s akkorát lendített a derekán, hogy sike-

rült felülnie. A kiabálást most még élesebben hallotta s egyszerre csak nagy fekete tömeg jelent meg az öböl szájánál.

Az *Alligátor* volt s rajta az öreg Fityula. A kormánykaróval hatalmas csapásokat mért a nádasra s a pipa csutora mellől a Hájas Muki nevét kiabálta.

De a beteg Robinson még most sem tudott tisztába jönni a helyzetével. Értelmetlenül bámulta az éji szörnyeteget s a Fityula bácsi pipájából kiröppenő tüzes sziporkákat a Sidri Mári mesebeli sárkányának tulajdonította. Csak azon csodálkozott, hogy nincs huszonnégy feje a vén katonának, aki bizonyosan azért jött, hogy őt elvigye a kacsalábon forgó kastélyba.

Az öreg pásztor sasszeme nyomban felfedezte a némán ülő fiút. Az *Alligátor*-t néhány lökéssel a parthoz terelte, nem minden nehézség nélkül kikászolódott belőle, a kormánykarót mélyen belenyomta a sárba s a hajó láncát rákanyarította.

— Ejnye, ejnye, — dörmögött az öreg — alszol vagy álmodból vertelek fel, hogy szólni se tudsz? Jól van no, ha nem mondd is, elhiszem, hogy rászolgáltál az álomra.

S minden további kérdezősködés nélkül lekerekítette a subáját a fűre, Hájas Mukit ráfektette, a félszárnyával gondosan betakarta, a másik szárnyán pedig jó maga nyúlt végig. Azután a mutatóujjával megnyomkodta a pipáját, egyet-kettőt szippantott s mikor a pipa szortyogásából megértette, hogy fenéig leégett a tartalma, gyakorlott szakértelemmel kiveregette. Egy kicsit tétlenül várakozott. Hallgatta a nád síró susogását s a káka nevető zizegését. S amikor úgy találta, hogy már eleget pihent a szája, a lajbizsebből kihúzott egy kövér szivarvéget, a két ujjá közt szeretettel megnyomkodta, a szeme elé tartotta, majd eltitkolhatatlan gyönyörűséggel begyömöszölte a cserépkatlankába, rácsiholt egy mogyorónyi taplót s újra füstölögni kezdett.

A szúnyogok ijedten menekültek a keserű illat elől s ha valamelyik mégis odavakmerősködött az öreg homlokára, akkorát csapott rá a tenyerével, hogy a husvéti mozsárágyú se pukkanhatott nagyobbat. De nem feledkezett meg szegény Robinsonról sem. Gyengéden odahajolt a sebesen szuszogó fiú arcához és figyelmesen hallgatózott:

— Nono, alszik mint az édes tej, — mormolta megelégedetten és kis vártatva fenszóval folytatta, mintha Hájás Muki hallaná:

— Tudod, édes fiam, nem jöhettem hamarább. Az édesanyád megparancsolta ugyan, hogy naplementével itt legyek és egy pillanatra se hagyjalak magadra.

Azután abbahagyta a beszédet, mintha választ várna. Persze senki sem válaszolt neki, mire az öreg még hangosabb lett.

— Mit mondasz, hogy mért nem jöttem hamarább?! Jól van, azt is megmondom. Ugy volt, ahogy mondom. Neszét vettem, hogy az a tolvaj Vörös Varga dinnyére éhezett s meg akar tisztelni a látogatásával. Na, majd le-töröm én a derekadat, gondoltam magamban s lesbe állottam. De a kajla fülű is megérezte a pecsenyeszagot s elsomfordált a jegyzőék dinnyése felé. Hát mit bánom én! Ott lophat. Nono, nem én őrzöm. Mért nem bízta a jegyző úr rám, a hites csőszre!

S ezzel megint elhallgatott az öreg. Mikor a pipája újból szortyogni kezdett, jelezvén, hogy a legkövérebb szivarvég sem tart örökké, nagyot ásított a vén katona, utána jobbjával illedelmesen megütögette a száját és igaz meggyőződéssel szótagolta:

— Hej-hej, bizony-bizony, nagy értelmet és tanultságot kívánó mesterség a csőszség. Akinek nem adott a jó Isten tehetséget hozzá, az csak menjen még idejében más mesterségre.

Azután a feje alá gyűrte a jobb karját és csendesen,

boldog szívvel elszunnyadt. Valahol a tanyai kakasok kukorikolni kezdettek. Nyilvánvalóan tévedésből, mert az idő még csak éjfélre járt.

Hájas Muki csaknem éhen vesz az elhagyatott szigeten.

A suba melegében minden baját szerencsésen kialudta Hájas Muki. Amikor felébredt, az öreg Fityulának hírehamva se volt. Az még pirkadatkor elmehetett a dinnyeföldekre.

A nap már magasan járt az égen s csak egy-egy kiadósabb harmatcsepp mutatta még, hogy reggel van. De hamarosan azokat is felszívta a nyári napsugár s helyettük az éhes fiú gyomra jelezte az idő állását. Ezt aztán nem tudta felszívni a napsugár, sőt mindig követelőbben figyelmeztette a gazdáját a késedelmeskedő kávécsészére.

— Itt vagyok a Senki-szigetén! — kiáltott fel nagy elcsodálkozással Hájas Muki s öklével erősen megdörzsölte a szemeit. Aztán nyugodtan és okosan visszaidézte emlékezetébe a tegnapi izgalmakat.

Pontosan eszébe jutott minden apró részlet egészen a kis harang megcsendüléséig. De azontúl semmi se. Másodszor is, harmadszor is átgondolta a történeteket s a fontosabb mozzanatokat szinte hangosan maga elé mondogatta: Elindulás a Dinnye-öbölből, hajóinaskodás az Alligátoron, kikötés a Jóreménység-fokánál, az orkán, hajótörés, küzdelem a szélviharral, a lópiócák, majdnem belefulladt a vízbe, a szilvafa, a zöld szilvától megbetegszik, imádkozása a Jézuskához, megérkezése az öbölbe, a kis harang szava és... tovább nincs!

— Pedig még azután is sok minden történhetett, mert itt a suba! — töprengett Hájas Muki.

Végre is olyféleképpen magyarázta meg magának a dolgot, hogy a subával bizonyosan Feruskáék kedveskedtek neki. Kora hajnalban ide lopóztak, őt ügyesen bepakolták a subába s ravaszul visszaszöktek.

— Ha már itt jártak, hát egy üveg kávé is hozhattak volna! — méltatlankodott az éhes Robinson, mert a gyomra szörnyen követelődött.

Azután feltápáskodott a szőrös jószágról és akkorát nyújtózkodott, amilyen nagy volt. A tegnapi erőfeszítés hatását még most is elevenen érezte. Ugy zsibogott minden porcikája, mintha egész éjszaka vízbeáztatott kötéllel verték volna. Majd lassan az öböl széléhez lépegetett és levetkőződött, hogy megfürödjék. Egy cseppet sem kívánta ugyan a vizet, de a szúnyogok csúfosan összemarták és a csípések helye erősen viszkedett.

A Csendes-óceán vize a tegnapi kavargás óta oly szépen lehiggadt, hogy tisztábban az otthoni nagy tükörben sem láthatta volna meg a képmását. De az is igaz, hogy nem sok örömet találhatott a vízi festmény szemlélgetésében. Tele volt a bőre szúrással, karcolással, szúnyogcsípésekkel s a csontosabb tájakon díszes kék foltokkal.

A mosakodás elvégeztével letérdepelt az óceán szélére és elrebegte a reggeli imádságot, amelyet otthon Feruskával együtt szoktak elmondani a kávézás előtt. De az imádságot ezúttal nem követte a kávé. Reménykedve körülnézett, majd visszaballagott a subához, várt, fülelt, hogy az éjszakai tündér megint kedveskedni fog neki: talán terített asztallá varázsolja a subát és neki csak mellé kell ülnie!

Mindez azonban nem következett be. Köröskörül mélyes csend honolt s a legyek zümmögésén kívül mi sem árulta el, hogy a közelben más élőlények is lakoznának.

Hájas Mukit ismét nagy csalódás fogta el. Nem ilyenek képzelte ő a robizonoskodást. A tegnapi halálos veszedelem után még koplalni is?! Na, ez már nem jó játék. Mégis csak kellemesebb otthon ebéd után elolvasni Robinson éhezését, mint az ő mintájára koplalni. És más egyebet már úgy sem tehetvén, elővette a noteszt, hogy feljegyezze eddigi szomorú tapasztalatait.

A noteszt, a drága kincset, nem rongálta meg a Csendes-óceán leve, mert disznóhólyagba volt bekötve. Ez a módszer Hájas Muki legsikerültebb tengeri találmányai közé tartozott. Türelmesen kibontogatta a szoros csomót, a nyelvéhez érintette a plajbász hegyét és írt:

— Hajóinasnak lenni rossz, hajótörést szenvedni még rosszabb, koplalni a legrosszabb!

Aztán elhatározta, hogy egy kicsit még várakozik s ha már nem bírja az éhséget, segítségért kiabál vagy egyszerűen átlubickol a Fityula bácsi kunyhójához. De erre a gondolatra mindjárt nagy szégyenérzés fogta el. Hát annyi dölyfös kijelentés után egy napot se tudna eltölteni a szigeten?! Milyen rettenetes nevetéssel fogadják majd a tanyán! Talán még Ruca is csúfolni fogja! Gergucka nem keresi többé a védelmét! Füstös Katona Pista pedig biztosan elbeszéli a dolgot az iskolában és mindenki ujjal fog rámutatni és utána kiabálják: Szervusz te félnapos Robinson! Mit csináltál a szigeten Hájas Robinson? Hallottuk, hogy a félcipődet megették az oroszoknak!

— Itt maradok! — toppantott a lábával elszántan s hátat fordított az öbölnek, hogy a szigeten valami enni-valót keressen.

A füves térséget, ahol az éjszakát töltötte, szúrós kökénybokrok szegték be. Szabadon nőttek, senki sem ritkította a soraikat s ezért úgy elhatalmasodtak, hogy a szöges drótkerítésnél is jobban útját állották az embernek.

Hájas Muki mohón bekapott néhány hamvas kökény-

szemet, de abban a pillanatban kiköhögte a rettenetesen fanyar gyümölcsöt. Az éretlen bogyók keserűen savanyú leve gyűszűnyire összehúzta a száját és még inkább felingerelte az étvágyát.

Most már egészen elveszítette a türelmét a kis robinson-gyermek. Három-négy helyen is dühösen nekirontott a kökénysövénynek, hogy keresztül vágja magát rajta. Az oktan erőfeszítéssel azonban semmire se ment. A tűnél is hegyesebb tüskék kegyetlenül összeszurkálták, a ruháját rongyokra tépték s végül is ott volt, ahol elindult. Ez a szomorú tapasztalat észretérítette. Kivette tehát a bicskáját s a legritkébbnek mutatkozó helyen akkora rést vágott, hogy a kezeit feltartva minden nagyobb akadály nélkül átvergődhetett az eleven falon.

Ez természetesen hosszú és kemény munkába került. Az égető melegben csak úgy patakozott róla a verejték s a Gergucék boltjában aligha volt annyi zsebkendő, amennyivel Hájás Muki szárazra törülhetne volna magát. De nem sajnálta a fáradságot, mert szerencsésen elérte a célját és remélte, hogy mégis csak talál valami harapnivalót az elhagyatott szigeten.

A kökénybokrok mögött embermagasságú csalánerdő tikkadozott a rekkenő melegben. Ettől azonban egy cseppet sem ijedt meg Robinson Muki. Nála a csaláncsípés a mindennapi mulatsághoz tartozott. S egyébként is úgy össze volt már szurkálva, marva a szegény fiú, hogy a csalán nem találhatott magának ép helyet a hajótörött testén.

A csalánerdőt vad hajtásokkal ellepett nyírfák váltották fel. Ezek között már könnyen lehetett mozogni. Hájás Muki fürkészve kutatta át a tenyérnyi tisztásokat s örömben nagyot sikoltott, amikor egy kidőlt fa korhadó maradványain húsoskalapú medvegomba-családot fedezett fel.

— Meg vagyok mentve! — kiáltotta túlboldogan s a legkövérebb gombacsemetékét a zsebébe gyömöszölte. El

is határozta, hogy egyelőre nem kutat tovább, hanem a zsákmánnyal gyorsan visszatér az öbölhöz és megsüti.

— Hamar! Hamar! — ujjongott s nagy ugrásokkal futott a csalánosban taposott ösvényhez.

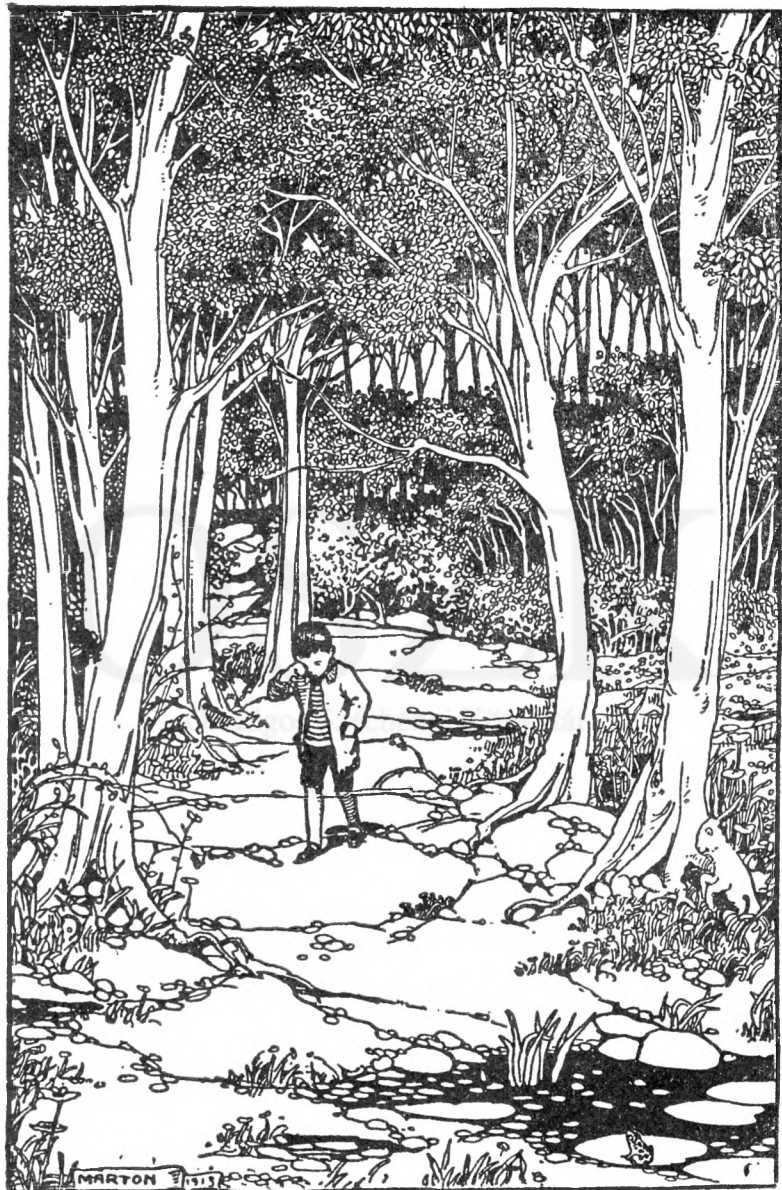
Éppen déli tizenkét órát jelzett a fák rövidre lefogyottl árnyéka és a falu tornyocskájából messze szárnyaló harangszó. Ilyenkor minden jó lélek, ha még oly sürgős dologban fárad is, legalább keresztet vet magára s azt mondja: Uram Jézus segíts meg!

De Hájas Mukit annyira lefoglalta a korgó gyomra, hogy se látott, se hallott. Az Aligátoron kapott falatka kenyéren s a zöld szilván kívül huszonnégy óra óta mit sem evett. S ez bizonyára mentségül hozható fel, annát is inkább, mert máskor ennyi idő alatt ötször is evett és sohasem keveset, hiszen nemcsak a bátorságáról volt híres, hanem az étvágyáról is.

Jobbját az alacsonyan nőtt ágak elhárítására a szeme elé tartotta s vágatva rohant nyílegyenesen a csalános felé, mígnem cipőjének félig leszakadt talpa beleakadt egy kiálló fagyökrébe és ő maga hatalmas kecskebukát vetve nagy nyekkenéssel elvágódott.

Na, ennek már fele sem volt tréfa. A térdeiről a nadrágjával együtt lement a bőr s az orrából, amelyet a szomszédos fa törzséhez koppintott, ijesztően csurgott a vér. Az inge, a mellénye, a keze egyszerre piros színt öltött s a legmaszatosabb hentesinas is elbujhatott volna mellette.

Az éhsége nem engedte meg Hájas Mukinak, hogy sokáig sirassa szerencsétlenségét. Zokogva feltápáskodott, cipőjének véglegesen leszakadt talpát kiszabadította a gonosz gyökér fogságából és megpróbálta visszailleszteni a régi helyére. Annak persze esze ágában sem volt visszaragadni, mire Hájas Muki a gombák mellé dugta s elindult. Nagy bánatában nem is nézte, hogy merre megy s csak úgy vaktában baktatott egyik fától a másikig.

Csak úgy vaktában baktatott egyik fától a másikig.

Lassú bűgással elcsendesült a déli harangszó is. De mintha Mendi bácsi, az öreg harangozó, véletlenül kiszalasztotta volna kezéből a kötelet, ráadásul még vagy kettőt-hármat utána kondult a harangocska. Hájás Muki gyakorlott harangozó volt s a rendetlenség nyomban felkeltette a figyelmét.

— Dél van, — mondta végtelen szomorúsággal.

Megállott és halkán elrebecgte a szokásos kis imádságot. S jutalmul mindjárt olyan kedves meglepetés érte, hogy örömeiben hangosan felkiáltott. A csalános szélében ugyanis krumplifészkeket fedezett fel. Ugy benőtte a giz-gaz a drága csemegét, hogy keresve sem találta volna meg, ha szerencsétlensége következtében éppen oda nem téved.

A tíz körmével gyorsan nekiesett a keményre szikkadt földnek és kibontotta a legtöbbet ígérő fészket.

— Milyen gazdag termés! — lelkenedezett az éhes fiú és a sárgahátú óriásokat az inge mögé a keblébe csúsztatta. Abból az egy fészekből még a zsebei is megteltek s amikor felállott, szinte roskadozott a drága teher alatt.

Most aztán nem kellett az éhhaláltól félnie. A nyelvél már előre is nagyokat csettintett a parázspan omlásra piruló burgonyához s úgy érezte, hogy legalább is tizet egy szusszanásra megeszik. A gombát második tál ételnek hagyja. Nyomatéku pedig néhány apróbb gumót ropogósra fog megsütni s azokat majd a subán végignyúlva kényelmesen morzsolgatja el.

Ilyen édes és éhes gondo'atokkal foglalkozva visszásántikált elvágódásának színhelyére s onnan már könnyen rátalált a csalánosban taposott ösvényre, amelyen keresztül szerencsésen elérte a kökényest és azon túl a subát.

— Tüzet, Robinson, tüzet! — ujjongott boldogan s a krumplit, gombát kiszórta a subára, hogy a zsebeiben megkeresse a gyufaskatulyát, amelyet előrelátóan szintén disznóhólyagba csomagolt be.

A féltett kincset hamarosan meg is találta, de ezzel azután minden örömének egyszerre vége szakadt. A hólyagdarab ugyanis, akármilyen erősen összekötözte is Hájas Muki, a behajtások mentén áteresztette a Csendes-óceán vizét s a gyufák olyan puhára eláztak, mint az írósvaj.

— Nem játszom tovább! — tört ki belőle a visszafojthatatlan keserőség. A gyufaskatulyát mérgesen földhöz vágta és tele torokkal kiabálta a Csendes-óceán túlsó partja felé:

— Hahó! Hahó! Feruska! Sutyi! Füstös! Gyertek értem, mert éhen halok! Hahó! Hahó! Megadom magamat! Vége a játéknak!

Húszszor is megismételte a teljes megadást jelentő szavakat, de senki sem válaszolt neki. Feruskáék bizonyosan jóízűen ebédeltek a tanyán, az öreg Fityula pedig a rendes déli álmát aludta, olyképpen okoskodván, hogy ebéd után a dinnyetolvajok is szundítanak egyet.

Szegény Hájas Muki! Ilyen igazi koplalást a valódi Robinson Crusoe sem ért meg, noha az nálánál jóval idősebb volt, étvágy tekintetében pedig kétségtelenül Hájas Muki mögött maradt.

Szorongásában minduntalan eszébe jutott Málcsi néni intelme, amellyel az ő hősködését csillapítgatta: Szenvedése-kért és küzdelmekért nem kell mindjárt Amerikába vagy Afrikába utaznunk, mert megtalálhatjuk azokat itthon is, a legtöbbször akaratunk ellenére is!

Ennek az okos mondásnak az igazságát egyetlenegy nap alatt már sokszorosán kitapasztalta Hájas Muki a saját becses személyén. Nem is vágyódott újabb tapasztalatok után. Amikor tehát rekedtre kiabálta a torkát minden eredmény nélkül, kétségbeesetten nekiszaladt az öblöcskének, hogy átgázoljon a túlsó partra és hazaszaladjon a tanyára.

A mélyülő vízben azonban csodálatos módon ismét

elfogta a tegnapi félelem és keservesen sírva visszabotor-
kált a szigetre.

Hiába, nagy oka van félni a víztől annak, aki tegnap
majdnem belefult!

Fájdalmában jajgatva ráborult a subára és gyötrő
éhségében beleharapott a nyers burgonyába. Természetesen
nem ízlett neki az ehetetlen gyümölcs, mire a megharapott
darabot mérgesen földhöz vágta és könnyes szemekkel
nézte, hogy az idomtalan gumó milyen esetlenül bukdácsol
a hosszúnyakú fűszálak között.

S ahogy nézte-nézte a tova ugráló krumplit, egyszerre
csak úgy rémlett neki, mintha valami fehéres zacskócs-
kát libbentett volna a levegőbe.

Hirtelen felpattant a subáról s a krumpli után futott,
hogy megkeresse a rejtélyes zsacskót, amelyet a jóságos
véletlen egy pillanatra megmutatott neki.

Némi keresés után meg is találta. S milyen kimond-
hatatlan örömet s mélységes hálát érzett a szívében, amikor
a kibogozott zacskóból a Fityula bácsi ismeretes kova-
tapló-acélja mosolygott feléje.

Nem sokat törődött vele, hogy miként kerülhetett a
szigetre a becses tűzszerszám, hanem mindjárt munkába vette.

Már az első ütésre kicsiholt szikra tüzet lopott a
puha taplóba s a cérnaszálnyi füstöcske kellemetes illattal
árasztotta el a Hájas Muki orrát.

Ez a váratlan szerencse egyszerre véget vetett a kis
Robinson kétségbeesésének. Ide futott, oda szaladt, száraz
nádlevelet szedett, vékony galyacskákat keresett, vastag
ágakat tördelt, reves fakérget hordott össze s néhány perc
mulva már nagy lánggal lobogott a tűz, a fekete füst
karcsú oszlopban szállt a magasba s a gyorsan hamvadó
zsarátnok között csendesesen pirult a krumpli.

Robinson Muki leguggolt a tűz mellé és szájtátva
figyelte a krumplik magaviseletét. Szeretettel megforgatta,

megveregette őket, a bicskájával hol az egyiket, hol a másikat türelmetlenül oldalba szúrta és kedveskedő beszédet intézett hozzájuk, hogy legyenek szívesek minél hamarabb megpuhulni. Azt nem bánja, ha este majd lassabban készülnek is el a süléssel, de most siessenek!

Feruskáék valószínűleg már a kávézásra gondoltak, amikor az éhes Robinson Muki az első sült krumplit kikaparta a parázsból. A forró gumót epekedő mohósággal kettétörte s mint a tapasztalatlan szopós-gyerek, azon hirtelenében a szájába nyomta. Persze alaposan összeégette a nyelvét s ijedtében — ahogy a tűz mellett kuporgott — oldalt szökkent és szépen belecsücsült a parázsba.

— Jaj, édes Istenem, de szerencsétlen vagyok! — sikolytott fel élesen s amilyen gyorsan csak tudott, kiugrott a meleg fészekből.

A tűz azonban valamivel még frissebb volt, mint a boldogtalan fiú s egy pillanat alatt belekapott rongyos ruhájába. Egyszerre égni kezdett a kabátja is meg a nadrágja is.

— Égek! Égek! — jajgatott megrémülve és eszeveszetten futott az öbölbe.

Szaladás közben villámgyorsan letépte magáról lángoló kabátját s nyakig elmerült a Csendes-óceán hűsítő vizében. De még ott sem nyugodott meg. Fölös aggodalmában még a nadrágját s a harisnyáit is leszaggatta és nem maradt rajta egyéb, mint a cipője s az inge. Az inge is annyira megpörköldött, hogy a pusztá érintésre is szétmálni készült. A testét azonban szerencsére nem érte a veszedelmes elem s így a szörnyű ijedségen kívül egyéb baja nem történt.

A Csendes-óceán tehát jóvá tette a hibáját: Tegnap el akarta nyelni, ma pedig megmentette! És Hájas Muki nem volt hálátlan. A tenyerével barátságosan megpaskolta a hátát.

A megmenekült fiú az éhségtől hajtva hamarosan kimászott az óceánból s most már kellő óvatossággal látott hozzá a sült krumplik elfogyasztásához.

Amíg az ürességtől kongó gyomrocskáját jól meg nem tömte, addig még a gondolkozást is felfüggesztette. Ugy tetszett neki, hogy széles e világon nincs senki és semmi, csak ő meg a megevésre várakozó sült krumplik.

A nyolcadik krumplit ette már, amikor észrevette, hogy igazság szerint meg is kellene hámozni a drága eledelt. A kilencediket tehát nagy finyásan megtisztogatta a pörnyétől s gondosan lekaparta a héját. Világos, hogy ez a kényeskedés a jóllakottságot jelentette. A tizedik gumót már csak úgy immel-ámmal harapdálta s a felét, mert egy vakmerő dongó rá mert szállani, előkelő mozdulattal a tűzbe dobta. Aztán megelegedetten felállott az ebédlőasztalt helyettesítő fűszőnyegről, komoly léptekkel körüljárta a subát s mint valami győzedelmes hadvezér, büszke tekintettel megállott az öblöcske szélén.

Az óceán síma lapja hűségesen visszatükrözte Hájás Muki képmását s a jóllakottságában elbizakodott fiú szinte nem akart ráismerni magára. Először azt hitte, hogy valami tépett libát mutogat neki a Csendes-óceán. De apránként rájött, hogy az a tépett liba senki más, mint a híres, a félelmetes, az oroszlánölő Hájás Muki.

Az orra a déli ütődés következtében ugorkányira megdagadt, az arca még mindig tele volt vérrel, jobbfelől a láng lepörkölte a haját, az egyik cipőjének hiányzott a talpa és a sarka, a másiknak kettéhasadt a feje, a térdeiről teljesen lehorzsolódott a bőr s az inge — most már egyetlen ruhadarabja — olyan lyukacsos volt, hogy akár hálónak használhatta volna.

Ezen szomorú felfedezések ismét lehűtötték a kedvét. A tengerből tüstént kihalásztta a nadrágja részleteit, fölkereste az összeégett kabátot és élesen szemügyre vette,

ha nem használhatná-e a finom öltözetet legalább hazamenetelig. A tűz azonban olyan derekasan elbánt velük, hogy nem maradt bennük épségben még csak egy foltnak való darabocská sem.

Hájas Muki alaposan átkutatta a ruhamaradványokat és az elhamvadt zsebekből gondosan kiszedegette mindazt, amit a lángok megkíméltek. Így szerencsésen megkerült a notesza, a plajbásza, a csiholó-szerszám, a tűs és a cérnás doboz, nagy csomó spárga és egyéb hasznos apróságok, amelyek egy Robinson életét megédesíthetik.

Amikor szemlét tartott a kincsei fölött, melljük rakván a megmaradt burgonyát, a medvegombát s a bicskáját, úgy találta, hogy nem is olyan szegény, mint ahogy az első pillanatban hitte. És eszébe jutott az is, hogy egy s más fontos eszközt Fityula bácsival még a nyár elején elrejtetett a szigeten és azzal is megbízta, hogy hasznos magvakat hintsen el. A krumplit is kétségtelenül az öreg katona fészkelte el. Mindezt tehát még naplemente előtt fel kell keresnie s akkor könnyen elrobinzonoskodhatik néhány napig, mert a suba éjszakára megvédi a hűvös-ségtől, a harmattól, az esőtől, nappalra pedig untig elég a lyukacsos ing.

— Hát mért nem is gondoltam ezen dolgokra kezdettől fogva?! — kérdezte szemrehányóan önmagától s öklével a homlokára ütött.

— Mert a veszedelem, amelyben forogtál, elvette az eszedet! — felelte vissza a homloka.

Egy kis ideig ilyképpen feleselt Hájas Muki önmagával s végül is belátta, hogy a valóságban egészen másként történnek a dolgok s nem úgy, ahogyan azt az ember otthon kieszeli.

A kincseit, hogy valami baj ne érje, a subáról a kökénybokrok alá vitte, fűvel betakarta s felkészült, hogy bejárja a szigetet.

Hosszú botot vágott magának, sebes térdeit útilapúval bekötötte, a levált cipőtalpat is keményen odamadzagolta a régi helyére, a tüzet gondosan megrakta, a subát ráfektetette a közeli cserjésre s bátor léptekkel elindult fedező útjára.

A kőkénysövény keskeny nyílásából még egyszer visszapillantott a kedves pázsitra, kezével búcsút intett a szelíd öblöcskének s azzal eltűnt az aprólevelű galyak között.

Az őserdőn keresztül.

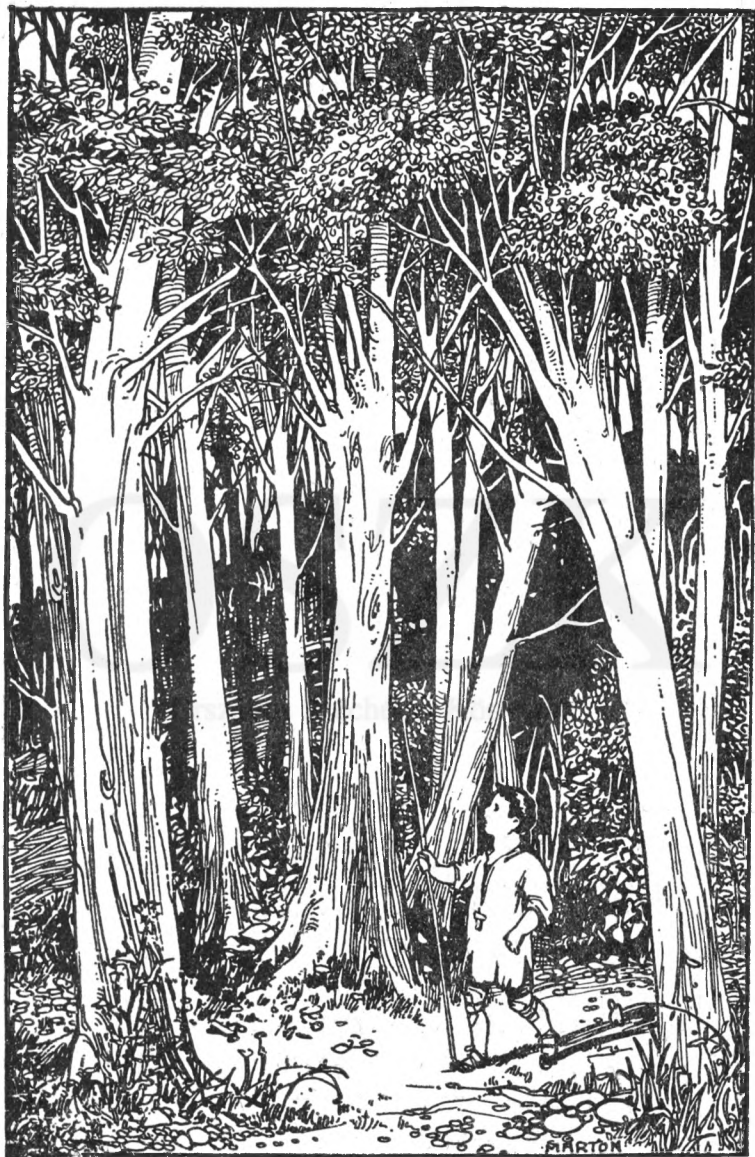
Hájas Muki régebben már járt a Senki szigetén, de inkább csak a partok mentén, mert a belsejét a szűrös bozótok s a nádas miatt nehezen lehetett megközelíteni. Arra azonban tisztán emlékezett, hogy a szigetnek az az oldala, amelyik a Fokföld felé esik, sokkal kellemesebb, mint ahol ő kényszerűségből tanyát ütött. Úgy gondolta tehát, hogy legelőször is azt keresi fel, mert bizonyosan az öreg Fityula is a legjobb helyet szemelte ki veteményezésre s kétségtelenül ott rakta le a szerszámaikat és egyéb holmijait is.

Ez a feltevés teljesen összevágott Hájas Muki terveivel és sorsával megegyezve szedegette lábait a csalánerdőben. Közben meg-megállt és hosszú botjával nagyokat suhintott a barátságosan hozzásimuló csalánfejekre.

Amikor elérte a nyírest s abban elvágódásának gyászos színterét, eszébe jutott a krumpliföld s azzal kapcsolatban egy igen fogas kérdés merült fel az agyában:

— Mért fészkelte el Fityula bácsi a krumplit a legeldugottabb helyen s mért nem a túlsó oldalon?

Erre, akár mint értelmezte is a krumpliföldet, semmiképpen sem tudott kielégítő feleletet adni. Nem akarta

A nagy egyedülletben úgy érezte, mintha félelem lopóznék a szívébe.

ugyan a dolgot mindjárt rosszra magyarázni, de úgy érezte, hogy ismét valami csalódás éri.

Most már a kíváncsiságtól is hajtva gyorsabban haladt előre és hamarosan elérte a sziget közepén emelkedő dombot, amelynek zöld fejét sokszor elnézegette a Dinnye-öbölből.

A dombot nyár-, akác- és csikólábfák borították vegyesen. A tetején elöregedett, ritkalevelű vadkörtefa trónolt s itt-ott satnya licium-bokrok húzódtak meg, szomorúan jelezve, hogy valamikor régesrégen kerítésül szolgáltak. De annak, amit bekerítették, a nyoma se maradt meg, sőt még a hírét is elfeledték.

Hájas Muki nem akarta vesztegetni az idejét a dombocska megmászásával. Félig megkerülte tehát a domb lábát és az előbbi irányban haladt tovább. Sehol semmiféle jel se mutatta, hogy mostanában másvalaki is felkereste volna ezt a helyet. A legsötétebb afrikai erdő sem lehetett elhagyatottabb, mint ez az árva nyíres. A vadszőlő s a komló érdes indái itt is ott is sűrűn összeszőtték a csenevész törzseket, a ritkásabb pontokat a csipkerózsa kerítette hatalmába s ahol már semmi sem akart nőni, ott a számartövis kellemetlenkedett a hajótöröttnek.

A nagy egyedüllétben, amely a maga néma csendességével körülfogta Hájas Mukit, egyszerre csak úgy érezte, mintha félelem lopóznék a szívébe. Ha ment s a tavalyi száraz levelek fájdalmasan megroppantak a léptei alatt, akkor azt hitte, hogy valaki lopakodva követi. Ha megállott s hallgatózott, akkor a fák koronájáról egy-egy avatag galyacskának a lepergése ijesztette meg. Minduntalan összeresztett, hátra tekingetett és bátoratlanul kémlelte a közeli sűrűségeket. Végre maga is megsokalta gyáva viselkedését és megpirongatta magát gyerekes ijedősségeért. Annak jeléül aztán, hogy eszeágában sincs félni, a botjával barátságosan megveregette az útjába eső fákat.

A szíve azonban minden bátorítás ellenére percről-percre erőbben dobogott. Megpróbált kellemes, mulatságos dolgokra gondolni, a kutyájukra, a pejkóra, Gerguc-káék boltjában a cukros dobozokra, de hasztalan, minden gondolatába belefurakodtak a Sidri Mári gonosz manói, hat- és tizenkétfejű sárkányai. A végén már fűtyülni is kezdett, ami tudvalevőleg kitűnő szer a bátorság növelésére, de az erdő magányában ez sem használt. Ugy érezte, mintha a fehérkérgeű fák között láthatatlan lények rejtőzködnének és gúnyosan visszafütyögnének.

— Hophop-hop! — kiáltott fel hirtelen, hogy hangos szavával elűzze az erdő csalóka rémeit.

Hophop-hop! — felelte vissza az erdő mélye tompán, elhaló hangon.

Hájas Muki megdöbbsent. Hamarjában azt hitte, hogy Feruskáék utána jöttek, majd meg arra gondolt, hogy valami ismeretlen lakója lehet az erdőnek s az most a nyomára akadt.

— Ki vagy? — kérdezte remegve.

— Ki vagy? — kérdezte susogva az erdő is.

— Ahá, — nevetett fel megkönnyebbülve — hisz ez visszhang! A dombocska kiabálja vissza az én szavaimat!

S aztán a saját megnyugtatóására még több tréfás kérdést intézett a dombhoz, amely hűségesen visszafelelt neki.

— Nem félek én, de azt már látom, hogy az erdőt nem szeretem, — mondotta önérzetesen és tovább ballagott. Magában azonban hálát adott a jó Istennek, hogy itt van a Senki szigetén ebben a csipetnyi erdőben s nem az annyszor óhajtott afrikai rengetegben. Beismerte, hogy borzasztó dolog lehet egyedül bújdokolni a végnélküli őserdőkben.

A nyíres nemsokára véget ért és napsütötte, mosolygós rétecske tárult a Hájas Muki szemei elé. Az erdő szív-

szorongató homályából kilépő fiú alig tudott betelni a kedves látvánnyal. Oly boldog érzéssel szemlélgette a fehér és sárga virágokkal tarka-barkára hímzett fűszőnyeget, mintha életében most látott volna először ilyesfélét.

A virágos rétecskét a túlsó oldalán akáccserjék övezték s arra már világosan emlékezett, hogy a sziget partján, amikor ott járt, sudár akácfákat látott, amelyek között illatos ibolyát szedtek.

— Igen-igen, még a tisztelendő úrnak is vittünk két nagy csokrot és szép szentképeket kaptunk érte! — magyarázgatta önmagának s ebből azt következtette, hogy nem lehet már messze a keresett helytől.

Az odajutás azonban nem mutatkozott könnyű feladatnak. Amikor ugyanis közelebbről megvizsgálta a fiatal akácost, azt tapasztalta, hogy tövig levágott öreg fák hajtásai-
ból áll az egész és oly tömötten egymásra nőttek a tüskés fattyak, hogy közöttük estig sem tudna utat törni magának.

— Hej, azóta talán kivágták az öreg akácokat! — szolt kedvetlenül s megvakargatta a füle tövét, mint a tudós, amikor valami nagy dolgon töri a fejét.

Hiszen elismerhetjük, hogy ő is eléggé nagy dologban fáradt. Meg akarta találni a Fityula bácsi veteményezését és most annak a helyén vad bozótot lelt, amely kétségtelenül egészen a vízig elburjándzott és tönkre tette a veteményezésre alkalmas területet.

Ez a szomorú felfedezés azt is megértette Hájas Mukival, hogy miért fészkelte el az öreg katona a krumplit a csalános szélében.

— Oda fészkel, oda vetett, ahol helyet talált. Most aztán minden kis tisztást felkereshetek, — mondotta a fejét bólingatva s mindjárt be is járta a virágos rétecskét, hátha ott is ráakad a jó öreg munkájának valamiféle gyümölcsére.

A vizenyős talajú helyen azonban mit sem talált, amin

végtére is nem csodálkozott, mert ahol a réti szittyó terem, oda ugyan bolond dolog volna más egyebet vetni. Az öreg katona pedig sokkal jobban érti a mesterségét, hogy sem ilyesmit csinálhatott volna!

Ezek után nem maradt más hátra, mint visszafordulni vagy másfelé keresni a fokföldi parthoz vezető utat. Visszament tehát az erdőbe s a rétecskétől jobbra is, balra is megkísérelte az előrejutást. De itt is, meg ott is elakadt. Az akácfattyak másutt még közelebb húzódtak a nyíreshez és egy arasznyi átjárót sem mutattak a hajótöröttnek.

Addig kutatott, addig járt-kelt, míg egyszerre csak ismét a rétecskén találta magát. Erre újból körüljárta a kedves helyecskét, de ezúttal is eredménytelenül.

A bújkálásban kimelegedett, elfáradt s ezért megállott, hogy egy kissé megpihenjen. A tenyerével legyezgetni kezdte az arcát s tétován nézegette az eget, mint aki nem tudja, hogy mihez kezdjen.

— Megvan! — kiáltott fel hirtelen s az ujjával nagyot csettintve a legközelebbi fához futott.

A következő percben már a vékonytörzsű nyír ágai között ült Hájás Muki és sóvár szemekkel kémlelte az akácost.

A szemle nem tartott sokáig, mert hamarosan megtalálta azt, amit keresett: az akácos mélyén rejtőzködő átjárót.

Makacsüggyességgel lekúszott a fáról, fűrgén odasietett a bozót azon pontjához, amely a nyílást eltakarta s a botjával meg a bicskájával munkához látott. Rövid küzködés után szabaddá tette az utat s a vizes rétecskénél valamivel magasabban fekvő dudvás helyre jutott, amelyet valósággal elborítottak a tők kalapnagyságú levelei. Botjával itt is — ott is széthajtogatta a gazdag talajban húsosra hízott leveleket s kellemesen meglepetve látta, hogy alattuk óriási gömbölyűségek pihennek. Egyiknek-másiknak már olyan kemény volt a héja, hogy bátran meg lehetett sütni.

A szegény hajótörött kedvteléssel szemlélgette élés-

tárának ezen újabb kincseit s meg nem állhatta, hogy a legszebbekre falusi szokás szerint rá ne karcolja a nevét: Hájas Robinson!

Aztán keresztül törtetett a dudváson, amelynek végében alig ölnyi széles erecske kígyózott. Kétoldalt szelíden föléje hajoltak a fiatal akácfattyak és éppen csak annyi levegős helyet hagytak szabadon, amennyi egy ember számára elegendő volt.

— Na, ez kivezet engem a Csendes-óceánhoz, — mormogta Hájas Muki s bátran belefázolt a bokáig érő vízbe.

Aki nem ismerős az érfalvi Csendes-óceán természeti sajátságaival, az bizony járhatatlan vagy legalább is kellemetlen útnak minősítette volna ezt az erecskét, amelynek békalencsés vize nem a szigetről folyt az óceánba, hanem ellenkezőleg: az árokszerű horpadásban az óceánból szivárgott be a sziget belsejébe. Innen magyarázható, hogy nem a víz, hanem a sár volt benne az uralkodó elem.

Hájas Muki azonban született tengerész volt s ezért egészen természetesnek találta, hogy szinte térdig elmerüljön a piszkos lötyedékben.

Pukkanó cuppogással húzogatta, tologatta a lábait a ragadós kátyúban s türelmesen várta, hogy mikor fog már a végére jutni. A nehéz út azonban nagyon lassan fogyott s olykor még egy kis szusszanásra is meg kellett állnia. Talán harmadszor vagy negyedszer pihent már meg, amikor váratlanul olyan csodálatosan szép látvány ötlött a szemébe, hogy kénytelen volt hangosan felkacagni.

Közvetlen előtte ugyanis az akácirtás és az erecske szegélyén egy magfának meghagyott öregakác törzsét és alsó ágait sűrűn befutották a lopótők csavargós indái és a köcsög-, kanta-, palackalakú termések szabadon himbálóztak a levegőben.

— Éljen Fityula bácsi! Lesz már poharam is, fazekam is! — tört ki Hájas Mukiból a lelkesedés és mindjárt le

Sóvár szemekkel kémlelte az akácost.

is szakított egy pohárformájú gyümölcsöt. A tetejét a bicskájával lekanyarította, a magját kiszedte, a szélébe lyukat fúrt és spárgával az oldalára kötötte.

S most már még nagyobb kedvvel cuppogott a sárban.

Az erecske csakugyan kivezette Hájas Mukit a Cendes-óceán partjára, amelyet, amint előre sejtette, az akácbozót egészen a hatalmába kerített s csak az erecske szájánál hagyott szabadon valami kevés helyet.

A hajótörött kievickélt a kátyús útból és fürkészve körülnézett. A Csendes-óceán partján a nád, a sás és a káka széles vonalon össze volt zúzva, törve, taposva, ami azt mutatta, hogy a rézsutosan szemben fekvő Fokföldön legelésző csorda és csürhe gyakran meglátogathatják ezt a helyet. Tehát a marhákat s a disznókat őrző tanyai gyerekek előtt is nagyon ismeretes lehet. S mivel Hájas Muki egyáltalán nem óhajtott, hogy ez az ellenséges nép tudomást vegyen az ő robinzónoskodásáról, azért fölötte gondosan és óvatosan kikémlelte a túlsó partvidéket. Amikor aztán alaposan meggyőződött róla, hogy a Fokföld a közelben teljesen kihalt s az állatok kísérőikkel együtt a gémeskút körül tanyáznak, szabadabban és nyugodtabban kezdett mozogni.

Apróra megvizsgálta a sziget ezen veszedelmes helyét és meglepéssel tapasztalta, hogy az erecskén kívül más bejárás nincs a sziget belsejébe. Ha azt eltorlaszolja, akkor erről az oldalról nem kell tartania semmiféle meglepetéstől sem. A tanyai gyerekektől való féltében nyomban elhatározta azt is, hogy a sziget partjait másutt is pontosan kikutatja, az erecskét pedig már holnap jó erősen elzárja.

Miközben ilyen harcias gondolatokat forgatott a fejében, nem feledkezett meg a két kezének foglalkoztatásáról sem. A parton guggoló bodzafáról letört egy alkalmas ágat, ügyesen kitolta a belét és a lyukas szárból tokot csinált a bicskája számára. Amikor készen volt vele, spárgát

hurkolt rá s azt is a derekára kötötte, mert megunta már folytonosan a markában szorongatni a bicskáját.

A hosszú és nehéz út, a pihengetés, a szemlélődés meglehetősen sok időt vett igénybe s a faragcsáló fiú egyszerre csak azt vette észre, hogy a nap már a gémeskút ostorfája mögül küldözgeti sugarait a szigetre. Felkészülődött tehát, hogy még alkonyat előtt visszatérjen a subához. Az erdőt ugyanis világos nappal is kellemetlennek találta s ezért éppenséggel nem kívánt a sötétségben is ismeretséget kötni vele.

Elindulás előtt azonban meg akarta még enyhíteni a szomjúságát. Amiként az öreg Fityulától gyakran látta, botját a víz széléhez közel mélyen beleszúrta a Csendes-óceán puha partjába, néhányszor ide-oda csavargatta, hogy a lyuk kellőképpen kitáguljon s aztán lassan kihúzta. Egy perc sem telt bele, s a lyukban már olyan magasan állt a tiszta, hideg víz, mint a tenger felszíne. Erre letört egy nádszálat, a csomóit akácvesszővel átszúrta s olyan pompásan felszívta a lyukból a vizet, hogy akármelyik szaharai fejedelem megirigyelte volna érte.

De a Robinsonok, úgy látszik, semmiféle örömet sem élvezhetnek zavartalanul. Amikor a legüdítőbb kortyokat nyelte, a háta mögött éles, füttyszerű sipítás hangzott fel.

Hájas Mukit ez a váratlan dolog annyira megijesztette, hogy csaknem a torkára szaladt a nád. Hirtelen visszafordult s minden porcikájában remegve nézte a bozótot, amelyben a titkos ellenség rejtőzködött. A bozótnak azonban egyetlen levélkéje se rezzent meg s külsőleg mi sem árulta el, hogy honnan és miféle veszedelem fenyegeti a hajótöröttet.

A kínos bizonytalanság még nagyobbra növelte a Hájas Muki rémületét. Szemeit mereven a bozóra szögezve, botját görcsösen szorongatva várta a támadást s mikor elunta a várakozást, óvatosan előbbre lopakodott. Már

csaknem egészen elérte a tenger színénél jóval magasabban fekvő irtást, midőn közvetlenül az oldala mellett ismét felhangzott az éles fütty. Villámgyorsan odafordította a fejét s meglepetve látta, hogy a félelmetes ellenség, egy vörhenyes hátú hörcsög, éppen akkor szalad be földalatti házába.

— Ah, hát te vagy?! — riadt fel szégyenkezve Hájas Muki s botjával keményen lesujtott az apró ellenségre.

A bot vége éppen a hörcsögi ház bejáratára csapódott le, de a gazda akkorra már biztonságban volt. Hájas Muki megkönnyebbülve fellélegzett s kárpótolásul a kiállott ijedelemért még néhány ütést mért a hörcsög házának bejáratára. Aztán nagyot fújt s botját nekitámasztotta a széles szájú lyuknak.

— Fi-fi-fitty! — hangzott fel harmadszor is a hörcsögnép ismeretes sípolása s a következő pillanatban már a lejárát szélén állt az imént eltűnt hörcsög párja.

A mérges kis állat be akart bújni a házába, de a bot vége megakadályozta szándékában. Hájas Mukit viszont úgy meglepte a hörcsög merészsége, hogy hamarjában semmire se tudta magát elhatározni. Bámulva szemlélte a haragos természetű állatot, amely dühösen prűszkölt, sípolt, a hátsó lábaival magasra szórta a földet és aprócska szemeivel megvetően pislogott a hajótöröttre.

Hájas Muki szívében végre is feltámadt a kegyelem érzése és gyengéden visszahúzta a botját, hogy utat engedjen neki. A hörcsög azonban elvakult haragjában támadásra magyarázta a jóindulatú mozdulatot és éles fogaival oktanul beleharapott a bot végébe.

— Tán még nekem ugránál, te semmirekelő!? — kiáltott rá türelmét veszve Hájas Muki s fel akarta emelni a botját, hogy meglegyintse a vakmerőt. De csak akarta, mert a mérges állat egy pillanat alatt végigszaladt a boton s neki vágódott a fiú arcának.

— Agyon váglak! — sivította Hájas Muki a földre zuhanva s botjával eszeveszetten hadonászott a levegőben.

Amikor feltápáskodott, a hörcsögnek már híre-hamva se volt. A homlokán azonban ugyancsak sajgott a mérges kis jószág karmainak nyoma. És egyebet már ebben az ügyben úgysem tehetvén, az inge ujjával letörülte a vérző karcolást és berzenkedve, a hörcsögöket szidva szépen beleereszkedett az erecskébe, hogy visszatérjen a subához.

Menés közben aztán egészen lehült a haragja s végül még nevetett is a bokókás eseten. Azt azonban keményen feltette magában, hogy ezt a történetet senkinek se mondja el, mert a többiek halálra gúnyolnák a haszontalan hörcsöggel. És ő még csak védekezni sem tudhatna! Hiszen a szájával folytonosan oroszlánokra, tigrisekre, elefántokra kívánt vadászni s a félénkek el is hitték neki, hogy e szörnyű állatokat egy csapásra le tudná ütni s íme, most egy hitvány maroknyi hörcsög a földhöz vágta, miután előbb már alaposan megijesztette.

— Haj, haj, földhöz vágott a hörcsög s ezt magam előtt nem tagadhatom le! — mormogta beismerő őszinteséggel s gyorsabban kezdte a lábait szedegetni, mert a fák között szemlátomást sűrűsödött az esthomály.

Hájas Muki szemlét tart a birodalma felett.

Az őserdőt visszajövet már egészen barátságosnak találta Hájas Muki. A sűrű bozótban kész út várta s olyan gyorsan átvergődött az imént még szinte járhatatlannak mutató helyeken, hogy maga is csodálkozott rajta.

A nyíresben a vastagabb fákat mint régi ismerősöket üdvözölte, a száraz levél zörrenésére nem rezzent össze s ha a homályba boruló bokrok között a földre koppant egy-egy lehulló galyacska, nem akadt el ijedtében a lélek-

zete, hanem harciasan a bicskájához kapott, amely ott kényeskedett az oldalán a bodzafatokban.

— Hm, hát mitől lehet itt félni? — kérdezte önmagától s büszkén kidüllesztette a mellét. Majd némi szünet után tovább folytatta a beszélgetést, mert ez érezhetően növelte a bátorságát, amely még sem nyugodott annyira biztos alapon, mint ahogy feltüntetni igyekezett.

— Hahaha, nevetni szeretnék, ha a gyávaságomra gondolok!... Igen, jártam én már a Csikóhalmon is vaksötétben és nem féltem!... Pedig arról Sidri Mári ugyancsak rosszakat mesél... Ez a sziget pedig szent hely. Fityula bácsi mondta. És Fityula bácsi nem mondaná, ha nem tudná...

Amikor a dombocska aljába ért, már annyira telebeszélte a saját fejét régi és jórészt elképzelt hőstetteinek többszörös felemlgetésével, hogy az inge alatt ismét orosz-lánbátorságot érzett. Azt hitte, hogy neki becsületbeli kötelessége még ma megmászni a dombot, mert az öreg Fityula minden bizonnyal ott rejtette el a szerszámaint és a saját érdekében is szükséges, hogy a magasból megsejmelje a sziget felületét.

És úgy is cselekedett. Meggondolatlanul neki vágott a magaslatnak, mit sem törődve a leszálló alkonnyal, amelyet pedig fürge lábon szokott követni az éjszaka.

A feljutás nem volt nehéz. A fák között árváskodó, szelíd lícium-bokrok itt is — ott is kényelmes rést nyitottak neki s a vakmerő hajótörött szilaj elszántsággal csörtetett rajtuk keresztül. Pár perc múlva már ott lihegett a dombtetőn.

— Hát itt vagyok! — szuszogta fáradtan s lábával nagyot dobbanva diadalittasan körülnézett, mint a győztes hadvezér a csatatéren.

Sokat azonban nem láthatott, mert a fák alacsonyra maradt koronája között egy tenyérnyi szabad hely sem mutatkozott.

A kísérteties tüneménynek lángban égett a szeme.

A dombtető egyébként valóban csatatérhez hasonlított: az idő csatázott rajta az ember alkotásaival. Valamikor, ahogy azt az öreg Fityula is mesézgeti, a középén díszes templomocska állott, körötte apró házak, de az idő vasfoga mindent összemorzsolott. Csak némi kőomladék s egy-egy mélyebb horpadás jelezte még, hogy néhány száz esztendővel ezelőtt eleven élet honolt ezen az elhagyatott helyen. A nagy küzdelemben tehát az idő lett a győztes!

Hájas Muki vizsga szemekkel kémlelte, kútatta a hepehupás tetőt. Botjával felkavarta a gödröcskék fenekén raboskodó leveleket, karjával vakmerően benyúlt az omladék sötét zugaiba, félrehajtogatta a liciumcsomókat s továbbhengergette a nagybőjti viharoknak áldozatul esett, reves tönköket. De hasztalan fáradt.

— Pedig itt kell lennie! — türelmetlenkedett a kincskereső. — Máshová nem is vihette, mert itt állott a templom s Fityula bácsinak ez a legkedvesebb helye!

Ujra nekifogott tehát a keresésnek s mikor már egy lyuk sem maradt érintetlenül, szemét a tető széléhez támaszkodó vadkörtefára vetette, amely olyan vastag volt, hogy két ember se ölelhette volna át a derekát. Alól egészen elborították a fattyúhajtások, a felső ágai azonban jórészt elszáradtak, a kéregig kikorhadt a törzse is és a hatalmas üreg szélei feketén gyászolták a multat, mert valamelyik keményszívű csordásgyerek tüzet csinált a tágas oduban.

— Megvan! Megvan! — ujjongott Hájas Muki s a vénhedt fa odvából boldog megleléssel húzogatta ki a reggel óta keresett szerszámokat.

Az öreg Fityula hűségesen megfelelt a beléje helyezett bizalomnak. Az utolsó szögig mindent megtalált a hajótörött. Sorra előkerült valamennyi kincs: balta, ásó, kalapács, drót, kislábas, nagylábas, fületlen köcsög, kötél, gyeplőszíj, rengeteg pótkávés-doboz, amelyek a sárga

katonagombtól kezdve egészen a subickig az öt világ-rész minden szemétre való gyártmányát magukban foglalták. És ott volt az automobil-trombita is százszorosan becsomagolva, összekötözve!

Hosszú hónapokon át gyűjtögette Hájas Muki ezt a tömérdek lim-lomot és az öreg Fityula a szivarvégek fejében gondosan beraktározta a vadkörtefa odvába.

A hirtelen meggazdagodott hajótörött a végtelenségig elnézegette volna a dobozokban rejtőzködő apróságokat, ha a nap is úgy gondolkozott volna, mint ő. Az azonban pihenőre vágyódott már. Meleg tűzét — ahogy azt Sidri Mári hitte — az égi tótok hideg vízzel lelocsolták s haragosan parazsalló képe elbűjni készülődött a dombszögi rétség nádasában. Az bizony a Hájas Muki kedvéért egy pillanatig sem akart tovább világítani.

Bánatosan visszarakosgatta hát a sok mindent a vadkörtefába s egyelőre csupán a baltát hagyta kint. A tátongó nyílást néhány lombos ággal előrelátóan eltakarta s aztán tétován maga elé bámult, mintha azon törné a fejét, hogy mit kellene még csinálnia.

— Ah, még van idő a sziget megszemlélésére is! — mormogta komoly arccal és ahelyett hogy gyorsan visszasetett volna az öblöcskéhez, szakértő szemekkel megvizsgálta a százados fát, hogy könnyűszerrel feljuthat-e a tetejébe.

A vénhedt, repedezett, lyukacsos törzsökön oly tömötten élösködtek a fattyúhajtások, hogy Hájas Mukinak valósággal létrafokul szolgálhattak. És a famászó fiú nem is gondolkozott sokáig, Ledobta a rövidnyelű baltát és a macskát is megszégyenítő ügyességgel egy-kettőre felkúszott a fa tetejébe.

— Gyönyörű, nagyon gyönyörű! — áradozott őszinte elragadtatással és szemeit gyorsan körüljártatta a falu tornyától a Dinnye-öbölíig, onnan a tanyáig, a tanyától a Gibraltári-szorosig és a Fokföldig.

A nap korongja már csak félig látszott ki a rétség nádasából. Szinte láthatóan halványuló biborszín öntötte el az egész tájat. A láthatár egyik oldalán lángban égtek az országúti topolyák karcsú sudarai, a másik oldalon pedig vörös szegélyű fekete sávok csíkozták be az ég alját és a Csendes-óceán lágjaiból nehézkes párok kapaszkodtak a levegő hátán a magasba.

A sziget fölött falkákra szakadozott vadludak keringtek s éles gágogással bíztatták egymást a leszállásra. Távolabb pedig gomolygó felhőként kóválygott néhány ezer fekete varjú, amelyeket bizonyosan valamelyik haragos gazda vagy tán kacsázó vadászok zavartak fel éjjeli nyughelyükről.

Hájas Muki azonban a pusztai alkonyat szépségei mellett sem feledkezett meg a tulajdon szigetcskéjéről, amely őt, mint Robinsont, mégis csak a legközelebből érdekelte.

Amennyire csak tehette hát, kényelmesen elhelyezkedett két villás-ág karjai között, a kebeléből kivette a noteszát, a legtisztább lapjára rákanyarintotta a szigetcske palacsintára emlékeztető körrajzát és a félhomályban meglehetősen olvashatatlanul bejegyezte a fontosabb földrajzi adatokat.

— Ez a Pióca-fok, — mondotta tudományos komolysággal és egy nagy P-t rajzolt arra a helyre, ahová a vihar sodorta s az a bizonyos két pióca a ballábába ragadt.

A barátságos öblöcskét, amely menedéket adott neki, *Szt. István-öböl*-nek, a tisztást, ahol az első éjszakát töltötte és krumplisütés közben majdnem megégett, *Tűzföld*-nek, a dombocskát *Templom-hegy*-nek, a lopótök vidékét *Kulacserdő*-nek, azt a sáros árkot, amelyen kigázolt a Csendes-óceán fokföldi oldalára, *Amazon*-nak, azt a helyet, ahol az ürge megijesztette, *Ürgeföld*-nek s végül a sziget északi

csücskét, ahová a szerződés szerint neki nem volt szabad mennie, *Északi-sark*-nak nevezte el.

A nádas, amint kivehette, széles szalagként egészen körülövezte a szigetet s csak a Szt. István-öbölnél s az Ürgeföld tájékán maradt egy kis szabad part. Az Ürgeföldnél azonban nem a természet, hanem a csorda gázolta le a nádas s ezért az, úgy gondolta, csak mesterséges kikötőnek nevezhető.

A sziget legjobbban védett része a Pióca-fok mentén feküdt. Ott áthatolhatatlanul sűrűnek mutatkozott a nádas és a vadkacsák is főképpen ezt választották ki maguknak fészkelésre. Az Északi-sarknál ellenben tiszta káka tenyészett, amelyen Feruskáék minden nagyobb erőfeszítés nélkül áttolhatták az Alligátort.

— Na, engem ugyan nem szednek rá semmivel se, mert innen szemmel kísérhetem őket! — szólt kevély önbizalommal a hajótörött s megvető tekintettel búcsúzott el az Északi-sarktól.

Aztán a sziget belsejét szerette volna részletesebben kifürkészni. De a sűrűsödő homályban már annyira összefolyt minden, hogy csak az egymástól élesen elváló foltokat tudta megkülönböztetni. A Templom-hegy körül az *Őserdő* bólongott, sötéten, feketén, mintha a sok ezer fának egyetlenegy feje lett volna. Ettől az Ürgeföldig a járhatatlan, fiatal akácokkal borított *Bozótfield* hullámzott valamivel világosabb színben, míg a Szt. István-öblöt félköralakban elzáró *Kökényes* és az *Őserdő* között a *Csalános* húzódott meg szerényen, mint a kalászbafakadó rozsvetés.

— Majd holnap többet látunk! — nyugtatta meg magát Hájas Muki s kiszabadította a derekát a villás-ágak közül, hogy leereszkedjék a vén fa törzsökéhez.

Búcsúzóul még egy utolsó pillantást vetett a Csalánoson s a Kökényesen keresztül a Tűzföldre, ahol ismét a meleg suba fog neki éjjeli szállást adni.

— Hol a suba? — pattant fel ijedten s tenyerét a szemöldökére illesztve mereven nézte azt a helyet, ahová a subát kiterítette.

— Nincs suba! Ellopták! — riadozott a hajótörött s eszeveszett gyorsasággal kezdett lefelé kúszni.

Amikor a fa törzsökéhez ért, egészen kifogyott a világosságból. Ott már az erdő sötétje fogadta, mert a lombokon egy szemernyi fény sem szűrődött át a magasan még derengő alkonyatból.

De a heves természetű fiút még ez sem gátolhatta meg sietségében. Válogatás nélkül kapkodta az erős és gyenge hajtásokat s egyébre se gondolt, csak hogy minél hamarabb lent lehessen. Vigyázatlanságának aztán, mint már annyiszor, ezúttal is megadta az árát.

Csak valami két méternyire lehetett már a földtől, amikor a kezében s a talpa alatt egyszerre letörtek a gyenge fattyúhajtások és ő maga, mint az érett körte, nagy löttyenéssel a földre hullott.

Ráadásul még az inge is beleakadt a letört galyak csonkjaiba, amelyek emlékül a legnagyobb részét maguknál marasztalták és szegény Hájas Mukinak nem maradt egyéb belőle, mint pusztán a két ujj.

— Végem van! — sikolytotta kétségbeesetten s egy ideig elalélva feküdt a fa tövében, abban a hitben, hogy estében kezét-lábát összezúzta.

Pedig jó szerencséjére nem esett komolyabb baja. A hátán s a mellén kapott ugyan négy-öt karcolást, de a többiek között azok már igazán keveset számítottak.

A váratlan ijedtség csillapultával szép lassan feltápáskodott. Megtapogatta az oldalát, a fejét, kipróbálta lábainak s kezeinek használhatóságát s amikor úgy tapasztalta, hogy minden rendben van, mély áhítattal hálát adott a Mindenhatónak s újból megfogadta, hogy a jövőben okos és előrelátó lesz.

— Meggondolom minden dolognak az elejét s a végét és semmit sem csinálok bolondjában, — susogta megkönnyebbült szívvel.

Aztán leguggolva addig tapogatózott a fűben s a száraz levelek között, míg ráakadt a baltájára. Bátorságának acélozására a feje fölött keményen megforgatta a nehéz szerszámot és csendesen megindult az erdő sötétjében, hogy vizzatérjen a Tűzföldre.

Óriáskígyó a Senki szigetén.

Aki még sohasem járt éjjel az erdőn, annak sejtelme sem lehet arról, hogy milyen félelmetes és nehéz a vastag sötétségben egyik fától a másikig botorkálni. Minden bokorban megakad, minden gyökérben megbotlik a tévelygő és a mélységes csendben a zsákmányt kereső bagoly szárnyainak nesztelen suhogása, egy-egy eltévedt egérnek elaprózott futkározása a száraz levelek között oly megnevezhetetlen szorongást támaszt a szívben, amilyenhez hasonlót sohasem érzett még. Valahogy, maga sem tudja miért, de azt hiszi a szerencsétlen vándor, hogy minden oldalról rejtelmes ellenségek környezik, amelyeket nem láthat, amelyek ellen nem tud védekezni!

Ebből a szorongó érzésből ugyancsak bőven kijutott szegény Hájas Mukinak is.

Ovatosan, meg-megállva, minden kicsi neszt szívdobogással fülelve szedegette a lábait s hogy az irányt valamiképpen el ne tévessze, az útjába eső líciumbokrokat sem merte kikerülni, hanem erőnek erejével keresztül fura-kodott rajtuk. Ahol sok akadályra talált, ott négykézláb mászott s a baltáját is munkára szorította.

Végre nagysokára leérkezett a Templom-hegy aljába. Záporként szakadt róla az izzadtság, pedig egy gyűszűnyi

meleg sem volt s a melle úgy zihált, hogy szinte fuldokolva kapkodta a levegőt.

Egy kis szusszanásra, ha akart, ha nem, meg kellett állania, mert a fáradtságtól minden porcikája remegett.

A sok karcolástól és szúrástól szörnyen sajgott a bőre is. S amikor fájdalmára enyhülést keresve végigtapogatta magát, megdöbbenve vette észre, hogy az utolsó ruhafoszlányok is leszakadoztak róla. Nem maradt meg egyéb, mint a derekán a bicskáját tartó madzag s az egyik cipőjének a szára.

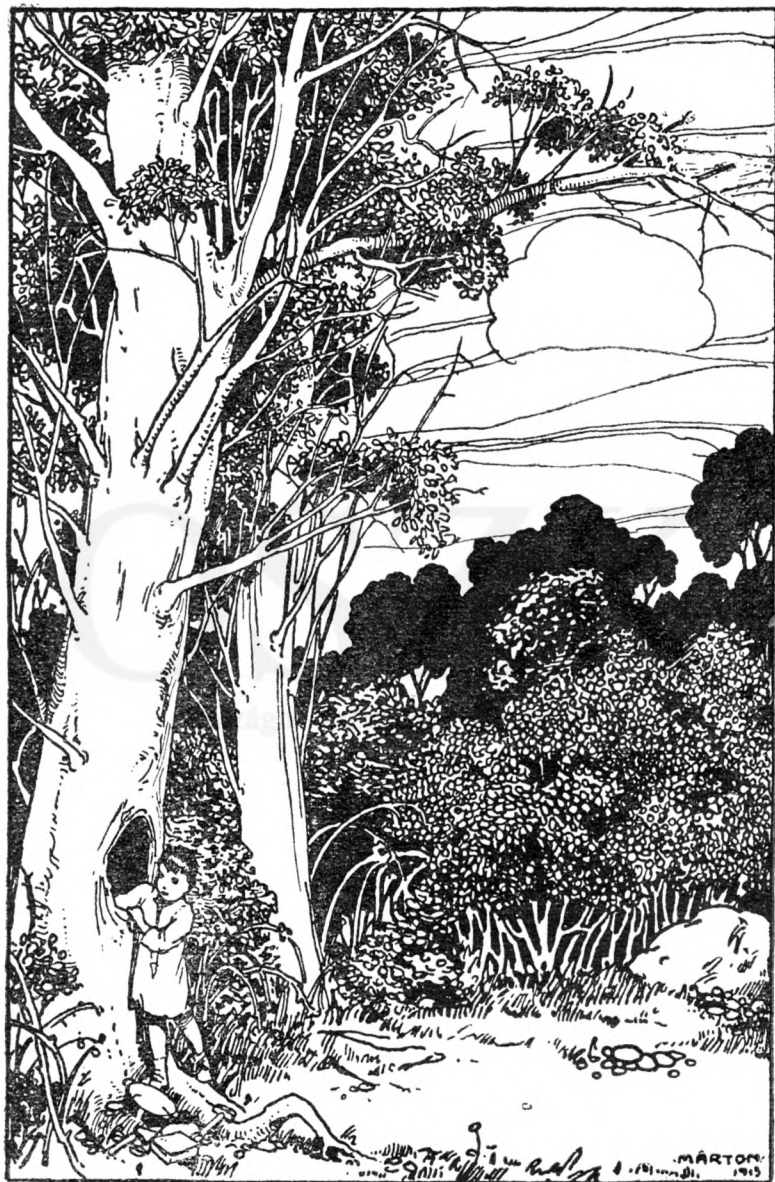
— Többé sohasem robinzónoskodom! — zokogta keservesen.

Aztán összeszedte minden erejét s tovább botorkált az Őserdő mélyén. Az útja azonban annyival még nehezebbé vált, hogy a líciumot szűrösabb bokrok váltották fel, amelyeknek oktalanság lett volna kitenni a bőrét. Lehetőleg kikerülte hát a kellemetlen akadályokat és a törzsek mohos oldalát tapogatva igyekezett megtartani a helyes irányt. De ebben a mesterségben még nagyon járatlan volt Hájas Muki. Addig tapogatózott, addig forgolódott jobbra-balra a bokrok körül, amíg egy félórai kínlódás után határozottan észrevette, hogy néhány bozót-csomó körül utazik és egy talpalattnyit sem haladt előre.

Megállott és tanácstalanul belebámult a sötétségbe, mintha attól akarna útbaigazítást kérni. A titokzatos feketeség természetesen nem mutatta meg neki az utat, hanem ahelyett mindenféle szörnyeket, sárkányokat, vasorrúbábákat s gonosz törpéket varázsolt a szemei elé.

— Ej, nem félek én a semmitől! — mormogta fogvacogva. De azért gyorsan másfelé fordította a fejét s hogy más foglalkozást adjon az elméjének, éppen ellenkező irányban nekivágott a bizonytalanságnak.

És egész véletlenül oly szerencsésen választotta meg az irányt, hogy nemsokára az Őserdő ritkás vidékére

A vénhedt fa odvából kihúzogatta a szerszámaikat.

jutott, ahol valamivel már könnyebben haladhatott előre. Kevéssel rá az erdő sötétsége is oszladozni kezdett s öthat lépésnyire tisztán megkülönböztethette egymástól a fákat s a cserjéket, sőt egy-két ismerős törzsre is rábukkant, amelyeket első útjában a bicskájával megjelölt.

— Mindjárt a Csalánosnál leszek! — sóhajtott fel jóleső érzéssel, mert minden baját el tudta feledni egy csipetnyi örömért s viszont minden örömét megkeseríthette egy szemernyi bánat. Szóval állhatatlan, ingadozó természetű volt, mint a legtöbb gyermek és sokat, nagyon sokat kellett még tapasztalnia, hogy ne csüggedjen el a bajban és mérsékletet tanúsítson a boldogság perceiben.

A Csalános valóban nem volt már messze. A csillagfényben derengő tábla mélyen bevilágított az Őserdő ritkásába és Hájas Muki a baltáját magasra emelve szapora léptekkel kocogott feléje.

Már a száját is kinyitotta, hogy hangos éljennel üdvözlje a reggel oly sokat szidott, csípős növényzetet, amikor egészen váratlanul olyan borzalmas látvány bukkant fel szemei előtt, hogy nemcsak az „éljen“ ragadt meg a torkában, hanem még a lélekzete is elakadt: A Kökényes felett ugyanis egy tüzes emberfej bólongott!

A kísérteties tüneménynek lángban égett a szeme, szája, füle, orra s úgy tetszett Hájas Mukinak, mintha éppen őt lesné, hogy mikor lép ki az erdőből.

— Azt ugyan lesheted! — gondolta magában a hajótörött rémületének némi csillapodása után s lábujjhegyen a legközelebbi fa mögé siklott.

Jó ideig aztán onnan nézegette a tüzesfejű szörnyet, amely állandóan egy helyben bólongott, mint az óra sétálója.

Ebből Hájas Muki azt következtette, hogy a mesebeli tűzember még nem vette észre, ami határozottan nagy megnyugvására szolgált.

Egyelőre biztosnak hitt menhelyéről tehát tágra meredt szemekkel figyelte a titokzatos ellenség viselkedését, de semmiképpen sem tudott megokosodni mibenléte felől. Felvonultatta maga előtt Sidri Mári minden rendű s rangú sárkányát, de egyik sem hasonlított hozzá. Mert ennek még a füle is világított!

Végül ismét az eszébe idézte Fityula bácsi jámbor mondását, hogy a Senki szigetét az angyalok őrzik. A tűzember tehát semmi esetre sem lehet gonosz indulatú ellenség. Ebben aztán egészen megnyugodott, de azért nem merte elhagyni az erdő szélét.

Talán virradatig is eltűnődött volna Hájas Muki a Kökényes kísértetén, ha megfékezett félelmét újból életre nem keltik valami csodálatos hangok, amelyek közvetlenül a szomszédságában keltek szárnyra.

— Mi lehet ez?! — hebegte remegő ajakkal s még szorosabban odasímult a fa derekához.

A megmagyarázhatatlan hangzavar elfojtott ugatáshoz vagy nyávogáshoz vagy tán mindkettőhöz hasonlított. Mintha köcsögöt húztak volna néhány kutyának s macskának a fejére.

— Ah, ezek lesznek a tűzember szolgálai s engem most a karjai közé fognak hajtani! — villant át a szörnyű gondolat Hájas Muki agyán s határtalan félelem vett rajta erőt.

Közben a nyafogó hangok rémületesen közeledtek s még csak menekülni sem lehetett előlük, mert az egész erdőt betöltötték, a Kökényesnél pedig a tűzember állt őrt.

— Hah! Óriáskígyó! — hápogta hirtelen Hájas Muki s lehunyta a szemeit, hogy ne lássa azt a több méter hosszú szörnyet, amely feléje görgött.

A szokatlan rémület azonban csak egy pillanatig zsidbasztotta el a hajótörött idegeit. A menekülési vágy hamarosan feltámadt benne s baltáját úgy vaktában az óriáskígyó felé dobva nekiszaladt a Csalánosnak.

— Segítség! Segítség! — sikongott torkaszakadtából s rohant, mint a kilőtt puska golyó, a Kőkényes felé.

Bezzeg ügyet sem vetett most a csaláncsípésre, a felvert szúnyogok éhes hadára, amely zümmögve körülrajzotta, sőt hirtelenében még a tűzemberről is megfeledkezett, noha az most is ott bólongatott a régi helyén.

Milyen furcsa is az, hogy a nagy veszedelem felfalja a kicsinyeket, mint ahogy az óriáskígyó Hájás Mukival is elfeledtette a csalánt, a szúnyogot s a tűzembert!

A Kőkényesnél hamarjában nem találta meg a megriadt fiú az átjárót s amint a szúrós galyak mentén ideoda bujkált, egyszerre csak a tűzembernél találta magát.

Nem mert volna feltekinteni egy országért sem. A lángoló szemek kísértetiesen rávilágítottak meztelen karjaira s úgy érezte, hogy a vállára s a hátára égetően forró cseppek potyognak.

— Kegyelem, bácsi! Kegyelem! — zokogta a fájdalomtól s a rémülettől elgyötört Robinson Muki.

A rettenetes tűzember egy árva szót sem válaszolt neki, hanem forró könnyeit szorgalmasan tovább hullatta a meggörnyedt fiú hátára.

— Hidd el, hogy én semmit sem vétettem, csak egy kicsit dölýfösködő voltam. De ennek is vége már. Hidd el, hogy vége! — folytatta esdeklő könyörgését Hájás Muki s lassan, alázatosan feljebb emelte a fejét, mert a forró cseppek már tűrhetetlenül égették a hátát.

És ahogy nagy szerényen emelkedett, hajladozott, a forró cseppekből egy kiadós pötty éppen az orrára koppan, amitől úgy összerезzent, hogy egészen akaratlanul rápillantott a tűzember lángoló fejére.

— Ah! Hiszen ez tőkfej s a benne égő gyertya csepegett a hátamra! — szisszent fel bosszúsan s nagyot ugorva úgy képen legyintette a karóra tűzött tőköt, hogy az a Kőkényes ernyős hátán minden ellenkezés nélkül át-

gurult a másik oldalra és bús nyekkenéssel szétpukkant a Tűzföld pázsitján.

— Na megállj, Füstös! — dörmögte Hájas Muki, maga előtt is szörnyen szégyenkezve oktalán félelme miatt.

Biztosra vette ugyanis, hogy a tőkfej Füstös Katona Pista munkája volt. Hiszen a mult télen is csinált ilyeneket a vendégkutyák megrémítésére. Sőt, ami még bosszantóbb, Hájas is segített neki. Az egyik tőknek ő maga szedte ki a belét s a szemeket is ő vágta ki rajta. Aztán égő gyertyát állítottak bele s kitették a kút kávéjára. És gyönyörűség volt nézni, hogy riadoztak tőle a kutyák!

És most őt is halálra rémítette! Megállj, Füstös! Megállj!

Ez a nagy csúfság, amelyet a tőkfej ejtett a hírnevén, még az óriáskígyót is elfeledtette Hájas Mukival. De viszont az óriáskígyó nem feledkezett meg a hajótöröttről!

Bizonyosan nagyon éhes lehetett a hullő, mert a Csalánosban is hűségeseen követte áldozata nyomdokait s azok az irtózatoss hangok már újból ott röpködtek a Hájas közvetlen közelében.

— Menekülünk! — lihegték bibergő ajkai és kétségbeesetten kereste az átjárót, amelyen a Szt. István-öbölbe juthatna, ahonnan már könnyűszerrel átvergődhetnék a Csendes-óceán túlsó partjára.

Ugy gondolta, hogy éppen elég volt már a robinzónoskodásból s a többiek sem vethetnék a szemére, hogy egyetlenegyszer sem mert a szigeten aludni. Azt meg már igazán nem kívánhatja tőle senki sem, hogy ruhátlanul robinzónoskodjék. A lázas keresésben minden pillanat egy órának tetszett s amikor végre ráakadt az átjáróra, úgy tűnt fel neki, mintha egész nap egyebet sem csinált volna, csak folytonosan azt kereste.

— Kifelé! Kifelé! — bízatta magát s villámgyorsan beugrott a szűk útra, mert az óriáskígyó már a sarkában gomolygott.

Ez a keskeny hely azonban annyira alkalmatlan volt a gyors futásra, hogy Hájas Muki valósággal beleragadt és a szúrós tüskéktől többszörösen megsebezve keserves jajgatással a földre bukott.

A feje, a dereka s a karjai szerencsésen kikerültek a Kőkényesből és a Tűzföld puha fűszőnyegén pihentek meg. A lábai azonban bennmaradtak az ösvényen, kész prédául az óriáskígyónak.

A fájdalom s az ijedtség annyira elgyötörték már szegény Hájas Mukit, hogy még segélyért sem tudott kiáltozni. A kikerülhetetlen veszedelem ólomsúllyal ránehezedett a szívére és szemeit lehunyva mozdulatlanul várta, hogy mikor kezdi már az óriáskígyó felfalni.

Az óriáskígyó azonban, Hájas Muki nem kis csodálkozására, ugyancsak késedelmeskedett a kövér falat elfogyasztásával, noha a feje ott kaparászott az áldozat talpa körül és hozzá vérfagylalóan nyifogott.

Az történt ugyanis, hogy maga az óriáskígyó is beleragadt a Kőkényesbe s a tüskék egy ujjnyival sem engedték közelebb a hajótöröthöz.

Hájas Muki nem tudta mire magyarázni az óriáskígyó furcsa viselkedését. Óvatosan belemarkolt hát a fűbe és lassan, hogy a szörnyeteg valamiképpen észre ne vegye, előbbre húzta a testét. És addig-addig húzogatta magát, amíg a lábai is egészen kikerültek a fűre.

Amikor érezte, hogy minden tagja szabadon van, mint a földhöz ütött gummilabda, mesés fürgeséggel felugrott s rohant a Szt. István-öböl felé.

De az öböl fele útján sem volt még a boldog menekülő, már is utólérte az óriáskígyó *feje*! Örvendező ugatással körülugrálta, lelógó kezeit megnyalogatta és szeretettel oda dörzsölőzködött a lábaihoz.

— Te vagy az, Bársony?! — kérdezte Hájas Muki egyik bámulatból a másikba esve.

— Vau! Vau! — felelte Bársony, mert csakugyan ő volt, a Hájasék hűséges daxli-kutyája. Hosszú teste s apró lábai voltak, amely előnyös tulajdonságok különösen alkalmassá tették arra, hogy az óriáskígyó szerepét eljátszassák vele.

— Hát ezt meg Málcsi néni eszelte ki! — csóváltatta a fejét Hájas Muki eltitkolhatatlan szégyenkezéssel.

Aztán leült a főre s Bársonyt az ölébe vette, hogy kiszabadítsa a kígyóbőrből, amelyet Bársony csak a fejről tudott lerázni.

Most már egészen jól megértette az óriáskígyó viselkedését. Tehát azért kísérte olyan kitartóan, mert Bársony a kígyóbőrben is megismerte a gazdácskáját és azért nyifogott olyan furcsán, mert a szájára is ráhúzták a maskarát, hogy az ugatásával el ne árulja magát. És Málcsi néninek valamelyik régi ruháját milyen pompásan kifestették kígyószínűre! Talán még nappal is megijedt volna tőle Hájas Muki.

— Hohó! — kiáltott fel boldogan a sokféle veszedelemből kiszabadult fiú s öklével a homlokára csapott. — Hol maradt a kígyó teste?! És valami macska-hangot is hallottam! Tehát még egy óriáskígyó van!

S ezen az ötletén akkorát nevetett, hogy a szemei könnyeztek bele. Most már igazán vége szakadt minden félelmének. Gyorsan felkerekedett s visszament az átjáróba, ahol csakugyan megtalálta az óriáskígyó rémhosszú testét. A kökénytövisek oly szorosan belekapaszkodtak, hogy még Hájas Muki is alig-alig tudta szabaddá tenni. Nem csoda hát, ha a nagy erőlködésben leszakadt róla a *feje*, azaz Bársony.

— Vajjon mi lehet ebben a mérföldes hurkában? — nézegette kíváncsian Hájas. De erőt vett magán s nem bontotta ki, mert előbb a másik óriáskígyót is meg akarta szabadítani. A Csalánosban taposott úton ugyanis valami

gyenge nyöszörgést hallott s úgy vélte, hogy a másik állat is bajba került.

Bársony társaságában oly bátran járt-kelt már a hajótörött az éjszaka titokzatos homályában, mintha hírből sem ismerné a félelmet és életében még soha sem ijedt volna meg.

A másik óriáskígyót nem kellett sokáig keresni. Ott feküdt a jámbor tehetetlenül az úton. Nem tudott se mászni, se csúszni, mert egy éhes sündisznó igazi kígyónak nézte és bekapta a farkahegyét. De vesztére!

Kígyót fogott s maga is fogságba esett!

A könnyű szövet ugyanis, amiből Málcsi néni a kígyó testét összeöltögette, úgy beleragadt a sündisznó hegyes fogsorába, hogy nem tudott tőle megszabadulni.

Hájas Muki megfordította a sündisznó vonszolásában elalélt kígyófejet s a lábairól nyomban ráismert a Cirmos cicájukra.

— Várj, kedves Cirmos, mindjárt kifejtelek ebből a kellemetlen ruházatból! — vigasztalta jószívuén Hájas s azzal sündisznóstúl felkapta a kígyót s hatalmasul meglóbálta a levegőben.

A gyenge szövet, amint azt Hájas előre kiszámította, nem bírta el a lóbálás erejét, az óriáskígyó farkahegye elszakadt és a sündisznó berepült a Csalánosba. Ott aztán nyugodtabban megehelette, ami a szájában maradt.

A hajótörött e sikeres munka után visszasietett a Tűzföldre s a fuldokló Cirmost szabaddá tette.

— Most már hárman vagyunk! — ujjongott örömben s melegen magához szorította a két állatot.

Az igazi öröm azonban még csak ezután következett: a szétfejtett kígyóbőrökben gondosan összehajtogatott, pompás robinzónruhát talált! De olyan szépet, hogy ennek láttára a legigazibb Robinsont is elfogta volna az irigység!

S mintha az ég is kedveskedni akart volna Hájas

Mukinak, a Templom-hegy mellett az Őserdőből kibukkant a hold nyájas képe és világosságot gyújtott a sok rettegően keresztülment fiú öröméhez.

— Jaj, de szép! Jaj, de gyönyörű! — ujjongott kifogyhatatlan lelkesedéssel és százszor is körültáncolta a hold fényében csillogó ruhadarabokat.

Bársony és Cirmos hűségesen osztozkodtak gazdájuk boldogságában. Az egyik ugatott, a másik nyávogott, hol vékonyan, hol vastagon, majd bohókásan egymásra rohantak, ugráltak, hengerköztek s közben puha talpaikkal barátságosan pofolódtak. Szóval olyan zenebonát csaptak úgy hármásban, amilyent a törökök óta aligha látott a Tüzföld.

Még a hold is szélesebbre húzta állandóan mosolygós száját és a Fiastyúk meg a Göncöl-szekér nevetősen hunyorgatták apró csillagszemeiket.

De az öröm is csak olyan, mint a tűz mellé állított fazékban a víz: csak addig sustorog, amíg rakják a tüzet. A robinzónruhák is felforralták a Hájas Muki vérét, de lassacskán ismét lehült, mert nem következtek újabb meglepetések. És ezzel egyidejűleg a veszedelemben meg a nagy örömben elfeledett apróbb bajai is mind hangosabban követelték, hogy velük is foglalkozzék a gazdájuk.

A gyomrocskája haragosan korgott, összemart bőre fájdalmasan sajgott és a hűvös éji levegőben dideregni kezdett.

— Először is megmosakszom, hogy ne vérezzem össze az új ruhámat! — jelentette ki Bársonynak és Cirmosnak, bizalmasan megfenyegetvén őket az ujjával.

A Szent István-öböl hűs vize nemcsak a kíváncsok tisztasággal szolgált Hájas Mukinak, hanem még a fájdalmait is megenyhítette. Most már bátran felöltözködhettek.

Legelőször is a vörös csikokkal díszített, szőrös-bőrös nadrágot húzta fel.

— Mintha csak rám szabták volna! — kiáltott fel boldog megelegedéssel.

A bocskor vagy három ujjnyival a kelleténél nagyobb-nak bizonyult. De ezen a bajon könnyen segített. A kisebb kigyó bőrével kitömté a fölösleges ürességet.

A kabát még a nadrágnál is jobban talált. Finom irhából és gyapjas juhbőrből mesterkélte össze Málcsi néni. A két szárnya elől a térdait verdeste, a derekán széles szíjöv ékeskedett s a nyaka körül piros, sárga, zöld s kék rojtocskák fityegtek.

Amikor a kakastollal s más egyéb tarkaságokkal fel-díszített sipkát is a fejébe nyomta, Bársony haragos uga-tásra fakadt, Cirmos mérgesen fűjt és prűszkölt, mert nagy tudatlanságukban azt hitték, hogy valami vadember áll előttük s nem a kedves gazdácskájuk.

És Hájas Mukinak meglehetősen fáradságába került, amíg meg tudta értetni a becsületes állatokkal, hogy nem történt csalás és valóban ő az, akit maguk előtt látnak.

Aztán büszke léptekkel elsétált a Csendes-óceán szé-ére, hogy a víz tükreben a saját szemeivel is megpillant-hassa Hájas Robinson Muki Crusoet!

— Ah! — szörnyülködött elámulva s őszinte csodál-kozásában szólni sem tudott többet. Csak nézte, szájtátva nézte a tündéries képet, amely a hold ezüstös ragyogásá-ban oly varázslatosan, leheletszerűen lengedezett a Szent István-öböl mélyében.

— Talán csak álom?! — tűnődött magában s kemé-nyen megcsípte a kezefejét.

De nem ébredt fel, pedig a csípés helye megkékült. És az éhsége is amelletts bizonykodott, hogy nem alszik, hanem tiszta igaz minden, aminek csak örül: a kutya is, a macska is, a robinzónruha is!

A gyomrocskája sürgetésére nagynehezen ott hagyta

Szájtátva nézte a tündéries képet.

hát a Szent István-öblöt. A Kőkényes aljából előkotorta a drágaságait és tüzet csinált.

A száraz galyak gyorsan lángra kaptak s hamarosan annyira megszaporodott a hamvadó parázs, hogy akár tíz krumplit is megsüthetett benne.

— Hahó! Hájas Muki! Hahó! — hangzott fel hirtelen az éj csendjében.

Hájas Muki meglepetten ugrott fel a tűz mellől s tenyerét a füléhez tartva figyelte az időnként meg-megújuló kiáltozást.

— Olyan ismerős hang s nem tudom kitalálni, hogy kié!? — töprengett magában Hájas Muki.

— Hahó! Hol vagy fiam? Hahó! — hangzott fel újból, de már jóval közelebről s valahol a nádasban tompa loccsanások kísérték az ismeretlen hahózást.

Az éji szellőben halkán susogó nádas udvariatlan háborgatására néhány vadréce ijedten szárnyra kapott s Bársony ugatni kezdett.

— Megvan! Fityula bácsi! — lélegzett fel megkönnyebbülve Hájas Muki s a nyugtalankodó kutyát csendre intve tölcseért csinált a két tenyeréből és a pázstorok szokása szerint hosszant, elnyújtva szótagolta:

— Ha-a-ho-ó-hó! I-itt va-a-gyo-ok a-az ö-ö-bő-ö-öl-be-en!

— Te vagy? — jött rá gyorsan a válasz.

— É-én!

— Azon a kis tisztáson, ahol az este voltál?

— I-i-ge-en!

— Megyek!

Hájas Muki kikapart a pörnyéből három sült krumplit s azokat majszolva kiállott a Szent István-öböl szélére, hogy kellő örömujjongással fogadhassa az öreg Fityulát.

Közben a locsogás a Pióca-fok felől észrevehetően erősödött és a vén katonát hordó Alligátor néhány percmulva kecsesen besiklott az öbölbe.

— Éljen! Éljen! — harsogta Hájas Muki, de ugyanabban a pillanatban ravaszul félreugrott s a közelében nagy pamatban bokrosodó üröm mögé guggolt, hogy Fityula bácsi ne láthassa meg előbb, csak mikor az Alligátor partot ér.

— Hej, hogy fog csodálkozni a ruhámon! — susogta a kellemes izgalomtól szívrepesve a Bársony fülébe s örömeiben még egy félkrumplival is megkínálta az óriás-kígyó jámbor fejét.

— Itt vagy? — tudakolta az öreg a hosszas hajókázástól fáradtan lihegve s a kormánykaróval nagyot lódított az Alligátoron.

— Itt! — huhogta Hájas Muki torokhangon, mintha messziről felelne a kérdésre.

— Nincs semmi bajod?

— Nincs!

— Vau! Vau! — szólt közbe Bársony s örömteljes csaholással szaladgált le s fel a víz szélén.

— Miau! Miau! — jelentkezett finomkodó nyivákolással Cirmos is és derekát púposra dúcosítva figyelte az esztelenül futkározó kutyát.

— Ejnye, aki sárgadinnyéje van a vármegyének! — haragoskodott az öreg a mesterségéhez illő módon s a kormánykaróval akkorát csapott az öböl békességes hátára, hogy Bársony és Cirmos ijedten menekültek a Kőkényes alá.

— Hát hol a Bergengóciában bódorogtál édes fiam, Muki? — folytatta szelídebb hangon. — Naplemente óta kereslek, locsogok ebben a tolvajnak való szűnyogtengerben s nyomodat se láttam. Itt is jártam, amott is jártam, szinte belezsibbadt már a karom ennek a minekhíjjáknak a tologatásába.

— Megyek! Szaladok! — hápogta Hájas Muki elfojtott hangon.

— Nono, nem a fáradságot sajnálom, hanem hogy

aggodalomban voltam miattad. Aztán meg nem mernék ám az édesanyád szeme elé kerülni, ha valami bajod esnék! — dörmögte a vén katona szelíd szemrehányással az Alligátort a lehetőségig az öböl széléhez erőszakolta. A kormánykarót a hajósszabályok szerint mélyen bele nyomta az óceán fenekébe és óvatosan felcihelődött, hogy egy nagy lépéssel a szárazra tegye magát.

— Irgistengen horgozorgott fergerhergér ergehember! — köszöntött rá a ravaszkodó fiú szerecsen nyelven, ami magyarul annyit tesz: Isten hozott fehér ember!

Az öreg pásztort határozottan meglepte ez a furcsa nyelv és fejét sietve a beszélő felé fordította.

— Nono, aki sárgadinnyéje van! — rikkantotta el magát Fityula bácsi a Robinson-gyerek láttára és hamarjában annyira meglepődött, hogy minden harcedzettsége ellenére is erősen visszahőkölt, mire az Alligátor halk nyikkanással a túlterhelt oldalára fordult és becses tartalmát a Csendes-óceán puha karjai közé libbentette.

— Fityula bácsi! Fityula bácsi! — sikoltozott Hájas Muki és mindkét kezével megragadta az öreg pásztor jobbját, amely gazdájának egyéb végtagjait megelőzve, szerencsésen partot ért.

— Nono, — ümmögött a hajótörött dinnyeecsősz némi restelkedéssel — csak a subát rántsd ki, meg azt a batyut, mivelhogy szalonna van benne, az pedig nem szereti a vizet. Nono, én se szeretem valami különösen!

— Nem esett baja, édes Fityula bácsi? — tudakozódott Hájas Muki bocsánatkérő hangon. — Nem akartam ám megijeszteni. Csak éppen azt akartam megtudni, hogy mit szól a ruhámhoz.

— Nono, — legyintett a kezével az öreg — egy kis nyári víz az egész. Másik is megestek én velem a taliánok országában. De az régen volt. Azt azonban látom, hogy jó katona lesz belőled! Nono, csak azért mondom, mivel-

hogy rólam is azt mondták valamikor. S nem éppen hijába mondták...

Aztán kiteregették a megvizült gúnyát a tűz tisztességes közelében s maguk is oda telepedtek. Az öreg pipára gyújtott, Hájas pedig kibontotta a batyut.

Na, volt is abban minden, amit csak éhes ember kívánhat: kenyér, szalonna, gyufa, jókora üvegben kávé, só, paprika, tiszta ing, szalámi, fogkefe, csokoládé s még ezerféle miegymás.

Amikor Fityula bácsi pipájából a harmadik töltés is kiégett és Hájas Muki a legodaadóbb buzgalommal sem tudott több ételt legyömöszölni a torkán, akkor szép sorjában elbeszélték egymásnak, ami mondanivalójuk volt.

Hájas Muki, nem tagadható, egy kissé kiszínezte a kalandjait és a szégyenletesebb részletekről szerényen megfeledkezett. A végén azonban őszinte szívvel megvallotta, hogy már nem kívánczik Afrikába és Gerguckáéknak az egész boltjáért sem robinzónoskodnék, még tréfából sem — Fityula bácsi nélkül.

A jó öreg csősz pedig elmesézgette neki, hogy tegnap este milyen szomorú állapotban találta meg az öböl mellett. Ő hozta a subát is, amelyet Feruskáék ma délután vissza-loptak. Figyelmeztette is, hogy jobban vigyázzon rá. Továbbá azt is elárulta neki, hogy Hájas Muki édesanyjának parancsára ezután is fel fogja keresni minden este itt az öbölben. Majd azzal jelzi a megérkezését, hogy a két ujjával élesen füttyög. Hamarabb nem jöhet a dinnyetolvajok miatt és azért sem, mert Feruskáék könnyen észrevehetnék. Eddig még Málcsi néni sem tud az ő éjjeli látogatásairól...

És ahogy így szőtték-fonták egyik szót a másikba, a vígan lobogó tűz lángnyelvei mind kisebbek és kisebbek lettek. Végre az utolsó üszök is kihamvadt. De elfogyott

a beszéd anyaga is és csendesen elaludtak a kifordított suba kebelében.

Cirmos odaforakodott a Hájas Muki oldalához, Bársony pedig a lábainál szendergett és egy-egy rövidke vakkantással még félálomban is felelgetett a műveletlen tanyai kutyák hangoskodására.

Attila kincse.

— Én sem alszom tovább, hanem munkához látok!
— szólalt meg Hájas Muki, öklöcskéjével szemeit dörzsölve, amikor az öreg Fityula pirkadáskor el akart mellőle osonni.

— Hát felneszeltél? Pedig olyan vigyázva csúsztam le a subáról, mint az egér után lopakodó macska, — mormogta a bajusza alatt a vén katona.

Aztán megmosakodtak a Szt. István-öbölben, egymás mellé térdelve elmondották a reggeli imádságot, a batyuból néhány falatot magukhoz vettek és barátságosan elbúcsúzkodtak.

Fityula bácsi az Alligátor gyomrában sietve sietett a koránkelő dinnyetolvajok fülöncsipésére, Hájas Muki pedig a subával, Bársonnyal és Cirmossal a Templom-hegy tetejére igyekezett.

Hej, milyen rózsás színben látta most a világot a kis robinzón-gyerek! Füttyögött, az ujjával pattogott s mikor az Őserdő szélében megtalálta az óriáskígyó felé dobott baltáját, meg nem állhatta, hogy hangosan fel ne kacagjon tegnapi ügyefogyottságán.

— Ezt a kígyós történetet azonban nem mondjuk el a többieknek! — susogta tréfásan a parancsait leső Bársonynak.

A Templom-hegyen kiszemelte a legalkalmasabbnak mutakozó helyet és mindjárt hozzáfogott a házépítéshez.

A legnagyobb horpadást gondosan kitakarította, a fűvet kivágta s a földjét egy kődarabbal megdöngölte.

— Az én házam különb lesz, mint a Fityula bácsi kunyhója! — mondogatta magában s nagy buzgalmában csak úgy falta a munkát.

A fiatal fák közül kiválasztotta a szükséges ágasokat, a tetőzet oldalbordáit s mikor az ácsmunkával elkészült, lyukakat kezdett ásni a két fő-ágas számára. Mert nem kúpalakúnak, hanem hosszúkásnak tervezte a kunyhót.

A többszörösen kicsorbult, elvékonyodott ásó azonban, amelyet otthon már szemétre vetettek, igen rosszul működött. Kénytelen volt tehát kibővíteni a szűk gödröcskét, hogy a baltával adja meg neki a kellő mélységet.

De néhány baltavágás után már azt tapasztalta, hogy nem a rossz ásóban van a hiba, hanem magában a földben rejtőzködik valamiféle akadály, amelyet a balta sem tud legyőzni.

Nem tehetett mást, mint hogy a tíz körmét is munkára szorította. A lyuk fenekéről gyorsan kikaparta a törmelék földet és az ujjáival iparkodott kitapogatni az akadály mineműségét.

— Valami pántos jószág, — motyogta kedvetlenül s a bicskájával körülárkolta, hogy könnyebben kiemelhesse.

— Kakasa van! — kiáltott fel hirtelen s csak úgy ragyogott a szeme a boldogságtól, hogy puskája is lesz, amelyet a vállán fog hordani.

Most már nem sajnálta a gödröcskétől a fáradságot. Addig ásott, turkált oldalt, lefelé, amíg egészen napvilágra nem került a rettenetes fegyver.

— Na, ilyent még nem látott a falu! — hüledezett Hájas Muki a nagyszerű zsákmányt nézegetve, amely valóban rászolgált minden csodálkozásra.

Az agyát zöldre rozsdásodott rézpántok borították, a hórihorgas kakas szájában töredezett kova szorongott, a

cső vége tölcseírszerűen kiszélesedett s akkora puskaaporos serpenyője volt, hogy Fityula bácsi tajtékipának használhatta volna.

— Valami királyé lehetett! — tündött magában Hájas Muki s gyűjteményéből a leghosszabb gyeplőszíjat mindjárt rábogozta, hogy felpróbálhassa.

— Jó nehéz. De ez aztán puska! — jelentette ki büszke hangon s körülsétálta a dombtetőt.

Most aztán igazán afrikaias volt Hájas Muki minden porcikájában. A félelmetes fegyver agya a bokáját ütögette, a tölcseíre két arasszal a robinzón-sipka fölött táton-gott, örökre megmerevült kakasa pedig a szőrös-bőrös nadrág pántlikáját harapdálta.

— Milyen kár, hogy nincs itt Málcsi néni, — gondolta magában — meg a többiek, Feruska, az a tökfekészítő Füstös és Gergucka... Igen-igen, legfőképpen Gergucka... Hogy keresné az a félénk fiúcska az én oltalmamat!... Hogy megbámulná a ruhámat és a tölcseíres puskát!...

Aztán az is eszébe jutott, hogy miért ne találhatna még egyebet is a kincses gödörben?! Ujra munkához látott tehát s nemsokára egy görbe török kard fogantyújára akadt. Természetesen ezt is kitörő örömmel üdvözölte. Úgy-ahogy megtisztogatta, felhámozta s a hónalja alá kötötte, mert egyébként nem tudott miatta lépni sem.

A pogány szablyát azonban semmiképpen sem lehetett kihúzni a hüvelyéből. Ez a dolog egy kissé bosszantotta a hősködő Robinsont, de a végén belenyugodott, visszamlékezvén a dombszögi fináncbácsira, akinek szintén nem járt ki a kardja s mégis féltek tőle a falusi kuttyák. A tanyaiak persze nem. Azok senkitől sem félnek.

De nem sokáig bibelődött a karddal, hanem folytatta tovább a kincskeresést. Annyira benne volt a hadi tudományban, hogy még ágyút is akart találni. Hiszen az igazi Robinsonnak is volt ágyúja! És az igazat megvallva, neki

— Ez aztán puska! — jelentette ki büszke hangon.

sem ártana egy-két csatakigyó. Mert ki tudhatja a jövődet? Hátha észreveszik Balog Suta Bódiék és titkon egész hadsereget vezetnek ellene?! De jaj lesz a gyáva ellenségnek! A baltájával majd megkongatja a csatakigyó oldalát s ettől úgy megrémülnek Balog Suta Bódiék, hogy vakon nekiszaladnak a Csendes-óceánnak és a Fokföldig meg sem állanak.

Ilyen harcias gondolatok kergetőztek Hájas Muki elméjében, miközben annyira kibővítette, lemélyítette a gödröt, hogy utoljára már alig látszott ki belőle. De még mindig nem tudott megnyugodni, noha egy agyonrozsdásodott szőgnél egyebet már nem talált. Szörnyen erőt vett rajta a kincsvágy s pihenés nélkül tovább túrta a földet, mint a menekülő vakondok, amikor a kertész kapája váratlanul napfényre veti.

— Huh! — hangzott fel hirtelen a gödörből s Bársony ijedt vakogással rohant a mélység szélére és okos szemeivel Hájas Mukit kereste, aki azonban nyomtalanul eltűnt. Elnyelte a föld!

A gödör fenekén sötét lyuk tátongott Bársonyra és a titokzatos üregből fájdalmas nyöszörgés hallatszott.

Az oktalan állat megérezte a veszedelmet és tehetetlenségében keservesen vonyítva szaladgált az üreg körül. A kutya nyugtalan viselkedése előcsalta a bokrok között egerésző Cirmost is és most már ketten aggodalmaskodtak Hájas Muki miatt.

A macska azonban — s ez dicséretére szolgál — valamivel vállalkozóbb szelleműnek mutatkozott, mint Bársony. Figyelmesen körültapogatta a gödröt, majd elnyúlt testtel óvatosan az üreg széléig lecsúszott, fejét bemártotta a föld alatti sötétségbe és finom, úri hangon elnyávogta magát:

— Miaú! Miaú!

Ez alatt a kincskereső Robinson szinte élettelenül

feküdt az ismeretlen mélység fenekén. Váratlan szerencsétlenségére még csak nem is eszmélhetett, mert a gödör oly hirtelen indult meg lábai alatt, hogy nem maradt ideje a gondolkozásra.

De minden szerencsétlenségében is szerencséjére szolgált, hogy a beszakadt földdel egyszerre érkezett le, ami némileg megenyhítette az esés erejét, amennyiben a porhanyó törmelék mintegy megágyazta az esés helyét. A fejét azonban még így is derekasan összekoccantotta az omladék közé keveredett kődarabokkal és az ütődésektől úgy elszédült, hogy jó ideig mit sem tudott magáról.

— Istenem, hol vagyok? — kérdezte bágyadt hangon, amikor eszméletre tért.

— Miaú! Miaú! — felelt neki Cirmos a magasból és a sötétben élesen csillogó macskaszemeivel minden beszédnél jobban megértette a gazdácskájával, hogy mi történt vele.

Szegény Hájas Mukin kimondhatatlan félelem vett erőt. Az első pillanatokban azt hitte, hogy örökre el van temetve a föld alá. Ezen a rettenetes helyen senki sem keresheti, vagy ha megtalálják is, addigra neki vége lesz, mert éhen hal, szomjan vesz és megöli a sötétség. Mert ez csak az igazi sötétség s nem az éjszakai Őserdő, rémüldözött szepegeve és szemeit le nem merte volna venni az életet jelentő nyílásról, amely ott fent a nagy magasságban világított.

Elvesztett bátorságának s önbizalmának első szikráját Cirmos nyávogása hozta vissza, a másodikat Bársony keserves vonyítása, a harmadik pedig már magától jött. Végre meg mert moccanni! A kezeit kiszabadította a törmelék alól, keresztet vetett magára és csendesen imádkozott.

Az imádkozás után már arra gondolt, hogy egészen kiszabadítja magát a lezuhant földből. De erről a vak-

merőségről hamarosan letett, mert úgy tetszett neki, mintha mozgolódásával hirtelen megelevenednék a titokzatos sötétség.

A gyenge neszt valójában csak az üreg falai verték vissza, de ilyen szorult helyzetben nincs mit csudálkozni az apró robinzón-gyerek ijedőségén.

Egyelőre megelégedett hát azzal, hogy tovább nézte a nyivákoló Cirmos fejét és gyengéden megtapogatta a saját fejét, mivelhogy volt mit tapogatni rajta. Az ütődésektől ugyanis két tisztességes cipó nőtt a búbján.

Ha most otthon lenne, gondolta magában, Sidri Mári a kés fokával elnyomná, hogy ne nőjjenek nagyobbra. De nincs otthon s talán nem is kerül sohse haza...

Bánatos elmélkedésének Cirmos prüsszögése vetett véget. A meggondolatlan állat ugyanis addig kíváncsiszkodott a nyílás körül, amíg a fölötte szűkülő s első lábaival a gödör szélét kapargáló Bársony véletlenül a nyaka közé nem zúditott néhány omlós rögöt. A gyanutlan Cirmos ijedtében átugrott a nyílás másik oldalára. De a körmei nem tudtak eléggé megragadni a puha földben és szép lassan csúszott lefelé, mígnem egészen kifogyott alóla a talaj és rövid repülés után halk nyekkenéssel a Hájas Muki mellére pottyant.

— Cirmos! — lehelte Hájas Muki boldogan s karjaival meg akarta ragadni a kedves bajtársat.

A macska azonban, maga is tisztességesen megijedvén, villámgyorsan felugrott és fülszaggaló miákolással futkosott ide-oda.

Hájas Muki egyszerre megfélemedezett minden félelemről. Hirtelen lerázta magáról a törmeléket, feltérdelt és visszafojtott lélekzettel figyelte a vaksötétben villogva cikázó macskaszemeket.

— Nem tud messze menni s nem bántja semmi se, — lihegte megkönnyebbülve.

A macska viselkedése nagy adag bátorságot öntött Hájas Muki szívébe. Talpra állt s fogolytársát nevéen szólíngatva magához édesgette. Cirmos dorombolva a kezéhez dörzsölte a fejét s egy cseppet sem riadozott a földalatti világban.

— Ne félj, Cirmos, ne félj! — vigasztalta Hájas a macskát, azaz inkább önmagát, s már is azon jártatta az eszt, hogy hogyan ismerkedhetnék meg közelebbről is a börtönével.

És hamarosan ennek is kitalálta a módját. A macskát védőpajzsul maga elé tartva óvatosan megindult.

Azt meg kell hagyni, hogy volt esze Hájasnak! Ugy okoskodott, hogy a macska a sötétben is észreveszi az ellenséget s viszont az ellenség is előbb a macskát kapja be s őt csak akkor fogja bántani, ha a macska nem elég neki.

A nagy bizonytalanságban csak úgy szedegette a lábát, mint a csiga s így elég időbe került, amíg falat ért. Kőfal volt, nyúlós, hideg nyirokkal ellepve és Hájas Muki a kellemetlen érintéstől megborzongva kapta vissza a kezét. De amikor másodszor, harmadszor is megpróbálta végighúzni rajta az ujját, már nem irtózott tőle annyira. Mert úgy van az, hogy apránként mindenhez hozzászokik az ember. Még a nem kedves dolgokhoz is. S ez nagyon bölcs adománya a Mindenhatónak!

A fal mentén tovább tapogatva valami oszlopféléhez ütődött, ami azonban ijesztően megcsörrent, tehát még sem lehetett oszlop. Gyorsan visszahúzódott s jó ideig nem mert megmozdulni. Később újra bátorságra kapott s a macskát maga elé tartva közelebb nyomult a zörgős valamihez.

A Cirmos talpai alatt is megzizzent a furcsa oszlop, de Cirmos nem ijedt meg tőle.

— Tehát nem élőlény, — gondolta Hájas Muki s az öklével gyöngéden megbökte.

A láthatatlan valami olyanféleképpen zörrent meg, mint az üres zsírosbödön.

Még egyszer megbökte s az újból hasonló hangot adott. Most már az egész tenyerével végig akarta simítani.

— Jaj, keze van! — szisszentette ijedten s visszarántotta a tenyerét. Az ismeretlen kéz azonban nem nyúlt utána. Erre újból előre tolta Cirmost egy kis kémszemlére és vigyázkodva megfogta a titokzatos kezét.

— Vaskéz! — álmélkodott csodálkozva s további tapogatózása után csakhamar megállapította, hogy egy egész vasember áll előtte, sőt még lándzsa is van a kezében.

— Istenem, de furcsa hely ez! — rázogatta a fejét.

Még valami három vasembert kitapogatott a fal mentén, de tovább aztán nem merészkedett, mert egymásra dült kődarabok állták el az útját. Cirmos ugyan azokon is átszaladt, de Hájás Mukinak nem volt hozzá kedve.

Szépen visszament a nyílás alá, leült a törmelékre s hallgatta Bársony vakogását. Nem türelmetlenkedett, nem kiabált oktalanul segítségért, mert most már nyugodt ésszel gondolkozott és biztosra vette, hogy este majd ide vezeti Fityula bácsit a kutya ugatása.

— Az az egész, hogy estig nem eszünk, — jelentette ki határozott hangon Cirmosnak.

És addig-addig üldögélt, csendesen, türelmesen, hogy szépen elszundított. A kemény munka után a hűvös helyen elnyomta az álmot.

Ahol örökké sötét van, ott bizony bajos meghatározni, hogy mennyi ideig alszik az ember. De ezzel a dologgal nem is fárasztotta magát Hájás Muki. Inkább az lepte meg, amikor felneszelt, hogy Bársony egészen elcsendesedett. Aggodalmasan fülelt, még a lélekzetét is visszafojtotta, de nem hallott semmit se.

Végre is beleunt a kínos hallgatóságba s azon törte a fejét, hogy mivel vonhatná magára a hűséges állat

Óriási, a boltozatig érő kőkereszt támaszkodott a falhoz.

figyelmét. És a nagy tanácstalanságában még a zsebeit is kiforgatta.

— Gyufa! Gyufa! — sikolytott fel hirtelen oly lélek-
ből fakadó megkönnyebbüléssel, mint mikor a hajótörött
partot ér.

A batyuból kivett gyufaskatulya s a Füstös tökfében
kísértetieskedő gyertyadarab csakugyan ott szunnyadoztak
a félrőfös robinzon-zseb fenekén. Ezekről egészen meg-
feledkezett Hájas Muki. De most annál igazabb szívvel
bocsátott meg Füstös Katona Pistának, mert amit a tökfek-
jel vétett, azt a gyertyácskával százszorosan jóvá tette.

Amikor elsercentette a gyufát, némi szorongás fogta
el s az első pillanatban nem is mert a gyertyán túltekint-
teni. Csak lassan, félve emelte fel a szemeit s a száját
készen tartotta a gyertya elfúvására, ha a világosság vesze-
delmesnek mutatkoznék a titokzatos helyen.

— Ah, hiszen ez valóságos kis kápolna! Szent hely!
— álmélkodott őszinte csodálkozással s akkorát sóhajtott,
mintha mázsás kő esett volna le a kebléről.

Éppen szemben óriási, a boltozatig érő kőkereszt
támaszkodott a falhoz s előtte összetöredezett kőoltár,
amelynek szerte hullott darabjain a sötétben nem mert
átmenni. Jobbra s balra vasrudakhoz erősített lovagi fegy-
verzetek, komor vasemberek meredeztek rá, az egyik sarok-
ban tömérdek régi fegyver, puskák, kardok, láncos buzo-
gányok heverték, a másik sarokban gyomros fazekak pihentek
színültig tele penészes pénzzel s a háta mögött öreg vasajtó
feketéllett.

Hájas Muki áhítatosan meghajtotta magát a kereszt
előtt, szemeit végig futtatta a vasas vitézeken s aztán
ellenállhatatlan erőtől hajtva a pénzes fazekakhoz szaladt.

— Attila kincse! — susogott elképedve s a fazekak
fölé hajolt, hogy jobban szemügyre vegye a rengeteg
vagyont. Annyira elfeledte a félelmet, hogy még Cirmost

is szabadon eresztette s kinyújtotta mindkét kezét, hogy belemarkoljon a kincsbe.

— Nem-nem! — hebegte összerезzenve s kezeit gyorsan visszarántotta. — Attila kincsét ez a kis kápolna őrizte meg, tehát az öve s nem az enyém!

S hogy ezt mondta, a gyertyára esett a tekintete, amely rohamosan fogyatkozott. Ez a szomorú körülmény aztán egészen az okosság útjára terelte a Hájas Muki esztét. Gyorsan kellett cselekednie, ha egyáltalában szándéka volt valamit csinálni megszabadulása érdekében.

Nem is tétovázott sokáig. Valami azt súgta neki, hogy az öreg vasajtó mögött a szabadulás vár reá.

A törmelék közül mesés gyorsasággal kikaparta a vele együtt lezuhant baltát, a vasajtóhoz rohant s haldék nélkül munkához látott.

Az egykoron talán kinyithatatlanul elzárt vasajtót annyira megette a rozsdá, hogy a balta feszítő erejének nem tudott ellenállni. Nehány keményebb ütésre és erélyesebb rántásra mindenestül kifordult megporhanyult kőfészkéből s elvékonyodott, lyukacsosra mart lapjával szelíden a Hájas Muki lábai elé borult, akkorát sem csörrenve, mint egy fenéken legyintett tepszi.

A falból szűk nyílás tátongott a föld alatt kóborló gyermekre. S amikor a pislákoló gyertyácskával elszántan belépett a rejtelmes folyosóba (Cirmos maga elé tartva!), a feje mellett néhány bőregér surrant el, fájdalmas nyiszszogással köszöntvén a nyugalmost háborgató fényt.

— Ne félj Cirmos, ne félj, hiszen ennek biztosan van nyílása is, ha bőregerek tanyáznak benne! — bátorította önmagát Hájas Muki, mert a bőregerek körül Füstös Katona Pista segítségével komoly tapasztalatokat gyűjtött a toronyban, harangozás után. A torony padlásán való mászkálás ugyanis még a harangozásnál is édesebb szórakozás.

A barátságtalan és keskeny folyosó egészen vízszintes irányú volt. Nem emelkedett, nem süllyedt s csak az itt-ott beomlott falak nehezítették meg a járást. Hájas Muki remegve bár, de előrenyomult.

A falomlás befelé még kellemetlenebbé lett s a törmelék némely helyen úgy megsűkítette az üreget, hogy a szepegő Robinsonnak négykézláb kellett tovább másznia. Közben százszorosan is megbánta már a vállalkozását és vissza is fordult volna, ha Cirmos ki nem siklik a kezei közül s hűtlenül előre nem szalad. Cirmos nélkül pedig még csak gondolni sem mert a visszatérésre.

— Cirmos! Cirmos! — szölongatta kétségbeesetten a szökevény jószágot.

— Miaú! Miaú! — felelgetett neki vissza Cirmos, folytonosan maga után csalogatva gazdácskáját.

Hájas Muki a kínos izgalomtól verejtékezve igyekezett utólélni a macskát, azaz a bátorságát, amely a macskában lakozott. A szökevény azonban nem hallgatott rá. Mind messzebből és messzebből miáskolt, sőt egyszerre csak úgy tetszett a szegény fiúnak, mintha a nyávogás valami mélységből vagy elzárt szobából hangzanék.

Rémes sejtelen vett rajta erőt. Megállott és nehéz lélekzettel figyelte Cirmos hangját.

S miközben azon töprengett, hogy most aztán mihez kezdjen, a gyertyadarab szépen a körmére égett s első mozdulatára a földre pottyant. A faggyúból kifogyott bél búcsúzóul még lent is pislantott néhányat s azzal átadta Hájas Mukit a földalatti sötétségnek.

— Jaj! — szisszentett fel megdöbbenve. De a következő pillanatban már meleg, kellemetes érzés fogta el a szívét. A koromsötétség mélyében ugyanis némi világosság derengett, csak olyanféle, mintha az éltető napsugarak kulcslyukon szűrődtek volna be a földalatti üregbe.

Óvatosságból gyufát gyújtogatott s úgy topogott oda

a szabadulást jelentő helyhez, ahol éppen akkora nyílást talált, amelyen Cirmos kiferhetett.

Szívdobogva odatartotta a fülét s hallgatózott. A szőkevény macska még mindig ott nyivákolt a lyuk túlsó végénél s tisztán kivehette a szélben hajladozó fák suhogását is és néhány gondtalan veréb csicsergését.

Aztán gyufavilágítás mellett megvizsgálta a nyílás környékét. Faragott kövekkel, szétmállott tégladarabokkal kevert, laza omladék volt, amelyben könnyen működhetett a balta.

Hájas Muki nyomban készen volt a teendőjével. Nagy erővel tüstént munkához látott abban a biztos reményben, hogy egy-két órai küzködés után kirághatja magát a föld alól.

Az öreg Fityula megfiatalodik.

Dél felé járt az idő. Sidri Mári tudása szerint a napban ilyenkor rakják a tüzet a legerősebben, ami az emberre nézve nyáron nem kívánatos, tehát igen előnyös hűvös helyre húzódni és megvárni, amíg lelohad a frissen rakott tűz.

Ezt a dolgot ugyan az iskolában másképpen tanítják, de a csőszök meg a dinnyetolvajok a Sidri Mári csillagászati ismeretei után igazodnak és a nagy tüzelést komolyan veszik. A dinnyeföldek dézsmálói szépen elhúzódnak az árokmenti topolyák keskeny árnyékába, Fityula bácsi pedig, miként a többi kollégája, a csőszkunyhó hűvös oldalán szendereg, borostás ábrázatára kendőt borítván, hogy édes álmában ne kellemetlenkedjenek neki a fokföldi csorda vendéjáró legyei.

Feruskáék jól ismerték Fityula bácsinak a naphoz való viszonyát s elhatározták, hogy megtréfálják, amiért Hájas Mukival a tengeri szabályok ellenére összeköttetést tart

fenn. Az öreg katona éjjeli látogatásainak ugyanis valami-
képpen nyomára jutottak.

A szúnyókálás perceiben tehát lábujjhegyen a kunyhó-
hoz lopóztak s addig settenkedtek a vén harcos feje körül,
mígnem sikerült nekik a kendőt lelopni az arcáról. Meg-
lepetésül két pakli dohányt helyeztek a pipája mellé s
nagy öregbetűkkel a következőket írták a dohány papírjára:

Itt járt Köcsög Mihály s tisztelteti kendet,

Három görögdinnyét szerencsésen elnyelt!

Aztán ahogy jöttek, éppen úgy el is mentek s nagyot
nevettek a markukba, mert Köcsög Mihály volt a falu
leghíresebb dinnyetolvaja.

Az öreg Fityulát a vendégeskedő legyek hamarosan
talpra állították. Szörnyű haragra gyúlt, amikor észrevette,
hogy a kendőjét lelopták a tulajdon képéről.

— Nono, aki adta gonosz portékája! — pattogott
haragosan s elméjében maga elé idézte a jelesebb dinnye-
tolvajokat, szigorú szemlét tartván fölöttük, hogy melyik
követhette el ezt a csúfságos csínyt.

De nem csapott lármát. Az efféle dolgot ugyanis nem
tanácsos a nagy világgal tudatni, mert nem a tolvajban
esik kár, hanem a csősz becsületében. Hidegvérrel zsebre
vágta hát a dohányt s még csak az íráson sem törte a
fejét, mivelhogy hiába is törte volna, mert nem tudott
olvasni.

— Nono, majd lépre kerül még a madár, — csillapít-
gatta háborgó haragját s elindult a határ megszemlélésére.
De alig haladt egy hajításnyira, hirtelen, mintha a levegő-
éből pottyant volna le, előtte terem Bársony.

Az öreg katona a kutya láttára valósággal megrémült.
Fülig sáros, vizes volt a szegény pára, eszeveszetten ide-
oda ugrált, rekedten csaholt s amikor Fityula bácsi ijed-
tében mozdulatlanul bámult rá, beleharapott a csizmájába
és húzta, húzta a Csendes-óceán felé.

— Nono, — mormogta az öreg — értem, hogy baj van, ha már átúszta a vizet! — s azzal az Ér partjára sietett, lerúgta a csizmáit s gyorsan átlábalta az óceánt. Bársony persze mindenütt a nyomában maradt.

A hűséges állat, akármilyen fáradt volt is, a Szt. István-öbölben Fityula bácsi elé vágott, villámsebessen a szárazra szökött és zihálva előre futott. Az öreg minden erejéből utána iramodott. Vén csontjait megszégyenítő fürgeséggel ugrálta át az Őserdő reves tönkjeit, a felkunkorodott gyökereket és nem válogatta az utat, hanem éppen ott vágott neki a Templom-hegy oldalának, ahol a legmerevedebb volt.

Körülbelül a dombocska derekán járhatott már, amikor hirtelen úgy rémlett előtte, mintha a domb belsejében iszonyatosan kalapálna valami mesebeli lény.

— Nono, — az Úr legyen velünk, — susogta megdöbbenve s megállott. Rémes sejtelmek fogták el egyszerű, becsületes szívét s arra gondolt, hogy Hájás Mukival valami borzasztó szerencsétlenség történhetett.

A jó öreg ijedelve még nagyobbra nőtt, amikor a feje fölött megindult a föld.

Előbb porhanyós rögök gurultak feléje, amelyeket kemény göröngyök és fél tégladarabok követtek.

Na, ennek már a fele sem volt tréfa. Fityula bácsi határozottan megszeppent. Gyorsan félrehúzódott a kísérteties bombák útjából s már azon a ponton volt, hogy visszafordul.

— Ej-ej, te öreg csont, — tört ki belőle a katonai virtus a gyáva visszavonulás pillanatában — hát már elfeledted, hogy kereken huszonnyolc csatában néztél farkaszemet a halállal? Előre! Mindig csak előre!

A huszonnyolc csata felemlítésére csakugyan megemberelte magát az öreg csont. Fityula bácsi vakmerően előre nyomult egészen addig, ahol a domb oldala kitürem-

lett és szaporán hányta magából a göröngyöt, a követ s a tégladarabokat.

Ez alatt Bársony a dombtetőn keserves vonyítással hívogatta a dinnyeföld hatalmas csőszét, akinek hátramaradását ilyen sietős ügyben, úgy látszik, sokallotta. Türelmetlenségében dühösen kaparta a gödör szélét, ahová Cirmos is viasszompolygott, de vesztére, mert a nyughatatlan kutya újból lelökte és a saját kárán nem okuló macska ismét lehuzant a mélységbe.

— Tyhű, hiszen nekem Bársony után kellene mennem! — riadt fel az öreg a kutya siránkozásának hallatára s elugrott a földomlás mellől, hogy folytassa az útját fölfelé.

És éppen jókor ugrott félre. A következő pillanatban ugyanis ajtómagasságnyi darabon kidőlt a domboldal és az elszabadult kövek nagy csörtetéssel száguldottak lefelé.

— Nono, ez már még sem történhetik az Isten hírével, — jegyezte meg Fityula bácsi meghökkenve.

— Éljen! Éljen! — harsogta Hájas Muki tele torokkal és baltáját a feje fölé lobogtatva kilépett a földalatti nyílásból, amelynek torlaszát olyan ügyesen aláaknászta, hogy egyszerre kidőlt az egész omladék.

— Fiam! Édes fiam! — lelkendezett Fityula bácsi s az ölébe kapta a vakmerő gyermeket. Sírt is, nevetett is örömeiben s miközben kérges tenyerével visszajáról simogatta a Hájas szöske haját, a szemeiből kövér könnycseppek potyogtak a porlepte robinzon-ruhára.

— Fityula bácsi, Fityula bácsi, lesz ám kőkereszt a Senki szigetén! — szólalt meg fuldokolva Hájas Muki, amikor nagynehezen kievickélhetett a vén katona ölelő karjai közül.

— Nono, hát hogy kerültél a föld alá? — tudakolta az öreg, — akit első sorban is ez a csodálatos dolog érdekelt.

— Azt mondom, hogy olyan nagy kőkereszt lesz itt,

mint amilyen a faluban a templom előtt van! Vagy még annál is nagyobb! — válaszolta Hájas Muki diadalmas hangon, mert ő előtte meg ez a dolog volt a legfontosabb.

— Nono, hát magadtól mentél vagy vittek?

— Kápolna is lesz! Még pedig gyönyörű kis kápolna!

— Nono, csak nem a tanyai gyerekek gonoszkodtak veled?

— Ugyan ki törődik a tanyai gyerekekkel? De van-e gyertyája a szeredésban?

— Nono, az mindig van, mert a faggyúgyertya sok mindenre jó. Aztán hát sokan támadtak rád? Tán meg is vertek a csapnivalók?

De Hájas Mukiból semmiféle felvilágosítást sem lehetett kivásalni. Minden kérdésre a kőkeresztel meg a kápolnácskával felelt. Közben pedig előkotorásztta a szeredásból a faggyúgyertyát, meggyújtotta s az álmélkodó öreget bevonszolta a földalatti folyosóba.

Bársony is elunta a várakozást a dombtetőn. Vagy talán — ki tudhatná az ilyet megmondani, — állati ösztönével megérezte, megszimatolta gazdája szabadulását, mert egyszerre csak abbahagyta fájdalmas vakogását és egyenesen a földalatti folyosó nyílásához szaladt, amely készségesen befogadta őt is.

Valahára tehát mind a négy jóbarát összekerült — a föld mélyében!

* * *

Beletelt egy jó félóra, amíg visszakerültek a napfényre. Csak úgy sugárzottak a boldogságtól! Bársony a Hájas karjaiban pislákkolt, Cirmos a vállán trónolt s pajkos jókedvében a Bársony fülét pofolta. Az öreg Fityulára meg rá sem lehetett ismerni: megfiatalodott!!!

Igen is, Fityula bácsi megfiatalodott! A szemei úgy ragyogtak, mint negyven esztendővel ezelőtt huszárkorában, a két orcája majd kicsattant a pirosságtól, a dereka

kiegyenesedett, mintha valamelyik vasas vitéznek a lándzsáját nyelte volna le, a szava ércesen csengett, mint a kisharang hangja, s a bajusza két szarvát a faggyúgyertya maradékával olyan feszesre kipödörte, hogy ahhoz a leg-hatalmasabb drótszög is csak gyenge fogpiszkálónak látszott

De Hájas Mukiban is jócskán megsaporodott az ön-érzet. Hadvezéri tekintettel járt-kelt s néha karonfogta az öreg Fityulát, ahogyan Sidri Mári szerint Rézország királya szokott sétálni Olomország hercegével.

A viselkedésükben egyébként az volt a legcsodálatosabb, hogy a földalatti dolgokról egyáltalában nem beszélgettek. A kőkeresztről, a kápolnáról, Attila kincseről s a vasas vitézekről egy árva szó sem esett. Ugy látszott, hogy jövőendő tervüket odalent apróra megbeszélték s egyszersmind szigorú hallgatást fogadtak egymásnak is, hogy a Senki szigetének titka idő előtt ki ne tudódjék.

Első dolguk volt az áruló, külső nyomok eltüntetése. Az üreg nyílásait, fent is, oldalt is, földdel, kődarabokkal és zöld ágakkal, száraz levéllel oly gondosan eltorlaszolták, hogy idegen szem meg nem akadhatott rajtuk.

Amikor ezzel a nagy munkával elkészültek, a szere-dásból derekasan bezalonnáztak és az öreg Fityula fel-készülődött, hogy visszatérjen a dinnyeföldre, mert azóta már a dinnyetolvajok is tisztességesen túlelhetnek déli álmukon. A nagy izgalomban egészen megfeledkezett a ken-dőről meg a dohányról. De az utolsó pillanatban mégis csak eszébe jutott a gonosz dolog s megmutatta Hájas Mukinak a dohány papirosára írt sorokat.

— Ez a Feruska írása, — nyugtatta meg Hájas Muki.

— Nono, akkor hát nem lesz belőle szégyen, — mor-mogta az öreg megkönnyebbülve.

A Szt. István-öböl szélén aztán elbúcsúzkodtak egymás-tól. Hájas Muki átölelte a vén katona napbarnított nyakát,

Fityula bácsi pedig a nemesszívű gyermek fejére tette a kezeit s megáldotta:

— Áldjon meg az a jó Isten, aki az ő legkisebb szolgájának is belelát a szívébe és megörvendezteti a szegény öreg csősz lelkét.

A Senki-sziget apró Robinsonja mélyen elgondolkozva nézett a Csendes-óceánban bandukoló agg harcos után s úgy érezte, hogy valami olyan nagy jót cselekedett ma, ami egész életére megneemesíti a szívét, lelkét...

Csendes napok.

Attila kincse nagyon megzavarta Hájas Muki robinzónoskodását. A sok szenvedés ugyanis már rég kiverte a fejéből az afrikai őserdőt, az elefántfogást, az oroszlánvadászatot meg a többi bolondságot és pusztán csak becsületből robinzónoskodott, hogy a pajtásai ki ne csúfolhassák. De a kincs megtalálása után már becsületből sem akart a szigeten maradni. Azt szerette volna, ha a talált kincsből már másnap sietősen hozzáfognak a kőkereszt felállításához és a földalatti kápolna helyreállításához. Az öreg Fityulának minden erejét össze kellett szednie, hogy a kis Robinsont maradásra bírja. A titkot ugyanis csak a Hájas Muki édesapjának lehetett elárulni, az pedig nem volt otthon. Addig tehát őrizni kellett a kincset, hogy valaki rá ne tegye a kezét.

Hájas Muki végre is megértette az okos szót és a szigeten maradt.

A földalatti kaland után egyhangú, csendes napok következtek. A vén katona közvetítésével leveleket írt édesanyukájának és a csillagfényes estéket lobogó pásztor-tűz mellett elbeszélgették Fityula bácsival, aki az otthoni kamrából minden jóval ellátta a hajótöröttet.

De nem olyan gyerek volt Hájas Muki, aki a saját erejéből is ne tudott volna önmagán segíteni. Először is olyan takaros kunyhót épített a Templom-hegy ormán, hogy gyönyörűség volt ránézni. Az igaz, hogy kemény munkába került. A tavalyi vágású, száraz nádkévéket a Pióca-fok mellékéről kellett felcipelnie, a kákát pedig, amivel a kunyhó földjét kibélelte, a messzefekvő Északi-sarkról szállította. Nem feledkezett meg az éléskamráról sem. Erre a célra a körtefa odvát rendezte be. És élelem sem hiányzott a kamrából! Apránként mind felkutatta Fityula bácsi veteményezését és az ehető terményeket, a krumplit, gyenge kukoricát, csicsókát és zöldhagymát gondosan betakarította a reves fa gyomrába. Az öreg katona pedig esténként kávéval, kenyérrel, szalonnával, sült csirkével és rétesfélékkel gyarapította a kamra tartalmát.

A szegény hajótörött ilyenformán még többet evett, mint otthon és láthatóan kövéredésnek indult. A robinsonruha szorulni kezdett. A kabátját derékon alól már nem tudta begombolni. És Hájas Muki még sem volt megelégedve az étellemezzel. Még egyéb ételekre is fáj a foga. Valami ingyencségekre. Bundáskenyeret és pirított halat szeretett volna enni. És addig okoskodott, amíg meg is szerezte magának a kívántakat.

A tenger hullámai a Szent István-öbölben néhány rozoga szitakérget vetettek partra s ezekből pompás tapogatót csinált, amelynél jobb halászó szerszám nincs a föld kerekiségén. Az ember a sekély vízben ide-oda tapogat vele és félóra alatt tizenöt-húsz halacska is összeszedhet. Természetesen csak aprócskákat, de éppen azok sülnek meg olyan ropogósra, hogy szálkástul megeheti a finom dolgokra éhező ember.

Hájas Muki a halászatban nagy mester volt. Nem csodálható hát, ha a szitakéreg kitűnően működött a kezében. A vadrécék fészkeinek felkeresése azonban már több

A száraz nádkévéket a Pióca-fok mellékéről kellett felpelnie.

bajjal járt, mert a szittyó s a sás között rengeteg lópióca tanyázott. De a bundáskenyér utáni vágyakozás a lópiócák veszedelmes birodalmába is elcsalogatta Hájas Mukit s néhány fájdalmas csípés árán egész kalap récetójást összegyűjtött.

Este aztán kitörő örömmel fogadta Fityula bácsit és dúsán megvendégelte a vén harcost. A parázsban krumplit sütött, a tepsiben szalonnát olvasztott és a forró zsírban ropogósra pirította a halacsckákat. Amikor ezzel készen volt, leverte a récetójásokat egy kis cserépfazékba, vagy tíz darab kenyérszeletet megmártott a sárga lében és a tepsiben azokat is kisütötte.

Fityula bácsi odavolt a csodálkozástól. Ilyen jókat még a taliánok országában sem evett, pedig ott még a cserebogarakat is megeszik a nagy urak. Megelégedése jelül gyakorta félretörülte a bajuszát és a kövér falatokat ilyenféle dícsérő megjegyzéssel küldözgette lefelé:

— Nono, ez se kutyának való! Nono, ez bizonyosan megakadna a talián torkán!

De hasztalan mondogatta a vén katona, hogy nem kutyának való, mert Hájas Muki a kutyának s a macskának is bőségesen adogatott a kíváncs falatokból.

Hájas Muki nagy jómódjában szinte egészen megfeledkezett a vademberekről, akiknek a látogatása pedig már nem késhetett sokáig. Komlóindákból hágsót készített tehát a körtefa derekára s azon minduntalan felkúszott a fa tetejébe, hogy szemügyre vegye a Csendes-óceán környékét. És ezt az óvatosságát nem is bánta meg.

Már másnap délelőtt ugyanis, amikor ismét felsietett a rendes kémszemlére, a Gibraltári-szoros irányában észrevette az Alligátor-t és a Hátsó-Índái-t, amint a lapúval elborított part mentén előre lopakodtak.

— Ah, ezek a vademberek! — kiáltott fel meglepődve Hájas Muki.

Valóban a várva-várt emberevő vadak voltak és látukra csakugyan meglepődhetett Hájas Muki, mert ijesztő külsejük a képeskönyvek szerecsenjeit messze felülmúlta. Valamennyien szénfeketék voltak, a fejük tele kakastollal, a kezeikben hosszú dárda és nemcsak a karjaikon hordtak rézpereceket, hanem a lábaikon s a nyakukon is.

— De honnan vettek annyi subickot!? — álmélkodott Hájas Muki s tenyerét a szeme fölé tartva figyelte őket. De akármint erőltette is a szemeit, az arcokat a nagy távolságban nem tudta megismerni. A vadak mozdulataiból azonban mégis kivette, hogy az Alligátor gyomrában Feruska, Sutyi, Putyi és Ruca kuporog, a Hátsó-Indiában pedig Füstös Katona Pista és Gergucka.

Az emberevő vadak, úgy látszik, számítottak Hájas Muki éberségére. Mielőtt ugyanis a Gibraltári-szorost elhagyták volna, fűvel, levéllel tele szórták a hajókat és jómaguk mélyen lebújtak a zöld takaró alá, hogy Hájas Muki úszó galyaknak nézze a veszedelmes járműveket. A kormánykarókat sem használták, csak a kezeikkel eveztek.

— Milyen ravaszok! — jegyezte meg Hájas Muki örömeiben nagyot nevetve. Mert most már nem lephetik meg. Sőt — gondolta magában — majd meglepi ő a feketéket olyan alaposan, hogy ijedtükben lemegy róluk a subick.

Egy ideig még figyelemmel kísérte az úszó szigeteket, aztán pedig lesietett a fáról, hogy rendbehozza a fegyvereit.

Harc az emberevő vadakkal.

Hájas Mukinak még az állatai is megéreztek a háború előszelét. Cirmos haragosan fűjt, prűszkölt, Bársony pedig harcias vakogással fogadta a magasból leszálló gazdácskáját.

— Itt vannak az emberevők! — jelentette ki nekik

Hájas s a kunyhó rejtelmes homályából előhúzta a tölcseres puskát, a török kardot és az automobil-kürtöt, amelyet minden fegyvere között a legfélelmetesebbnek tartott. Aztán megtapogatta, felpróbálta valamennyit s úgy találta, hogy öt-hat vademberrel szemben könnyen megállhatja a helyét, ha okosan viselkedik.

A háborúban pedig — gondolta magában — csak akkor viselkedhetik okosan az ember, ha jó hadi terve van. Néhányszor körülsétálta tehát a kunyhót s körülményesen meghányta-vetette a támadás részleteit.

— Csak bátorság, Robinson barátom! Hiszen Ruca, Gergucka s a kis Putyi hárman sem tesznek ki egy fél vadembert! — mondotta ravaszkas mosollyal a hadi séta végén.

Aztán újból felmászott a körtefa tetejébe, hogy közelebbi tájékozódást szerezzen az emberevők kikötési szándéka felől. A szigetecskét ugyanis, amint tudjuk, a sás és a nádas oly széles sávban övezték, hogy csak a Szt. István-öbölnél, az Északi-sarknál és az Ürge-földnél lehetett hajóval megközelíteni. Az emberevőknek tehát már a nyílt tengeren el kellett árulniok, hogy melyik kikötőben szándékoznak partra szállani.

Az úszó szigetek, amíg Hájas Muki a kunyhó körül a hadi tervet szövögette, a Pióca-fokot szépen megkerülték s már a Szt. István-öböl fölött lebegtek. Egy kis ideig igazán nem lehetett tudni, hogy mire határozták el magukat az emberevők.

Hájas Muki a fa tetején meglehetősen kényelmetlen helyzetben gubbaszkodott s ezért türelmetlenül leste, hogy betérnek-e a Szt. István-öbölbe, vagy pedig tovább mennek.

— Végre! — sóhajtott fel megkönnyebbülve, amikor az úszó-szigetek határozott irányt vettek s lassú mozgással az Északi-sarkhoz igyekeztek.

Néhány perc múlva már Hájas is útban volt az Északi-sark felé. Szíve a rendesnél tagadhatatlanul hevesebben

dobogott, a bátorsága azonban egy csöppet sem fogyatkozott meg. Magában azt óhajtotta ugyan, hogy a vadak a Szt. István-öblöt tiszteljék meg látogatásukkal, de alapjában véve a süppedékes és vizenyős Északi-sark ellen sem volt kifogása. Ugy okoskodott, hogy ami neki rossz, az az ellenségnek még rosszabb.

Hájas Muki jóval hamarabb megérkezett az Északi-sarkra, mint az emberevők. Elrejtőzködött a bokrok mögé és visszafojtott lélegzettel figyelte a hínáros tengert, amelyből szárazon meredeztek ki a télen levágott nád szúrós csonkjai.

A csendes szemlélődést azonban hamarosan elunta. Kibujt a rejtekéből, hogy pontról-pontra megvizsgálja az elkövetkezendő csata színhelyét. És a tapasztalataival nagyon meg volt elégedve. Megállapította, hogy veszedelem esetén merre lehet szaladni és a járatlan üldözőket könnyen becsalhatja az ingoványos helyekre, ahol legalább is térdig ér a sár.

Már éppen újból vissza akart húzódni a bokrok mögé, amikor gyanús nyomokat pillantott meg a puha talajon.

— Nini, mezítlábas idegenek jártak az Északi-sarkon!
— mormogta meghökkenve.

A félelmetes nyomok nem vezettek messze. Az idegenek, amint azt tisztán ki lehetett venni, hárman voltak. Egymás mellett lépegetve az Őserdő széléig haladtak, ott megállapodtak s aztán visszafordultak. Az óceán partján egy ketté tört fakard felső része, amelyen a papírhüvely is rajta volt, azt a feltevést ébresztette benne, hogy a titokzatos idegenek harcias szándékkal látogathatták meg a szigetet.

A további elmélkedésre azonban nem maradt ideje, mert a sás ziháló suhogása barátságosan figyelmeztette az úszó szigetek megérkezésére.

— Kikötő! — jelentette néhány pillanat múlva Sutyi,

aki szerezsen mivoltában is megtartotta katonai és tengeri rangját.

Hájas Muki meleg szeretettel szemlélte az Alligátort s a Hátsó-Indiát, amint csendesesen befordultak a sás- és nád-torzsás öbölbe. Feruskáék láttára pedig csaknem elnevette magát. Még a szemük fehére is subickos volt!

— Na, Gergucék boltjában nem sok subick maradt! — szerette volna nekik odakiáltani.

Az emberevőkről eközben fekete cseppekben potyogott az izzadság, annyira dolgoztak a kormánykarókkal s mégsem tudták a hajókat a part közelébe hajtani. A víz alatti csutkák ugyanis oly keményen nekirugaszkodtak a hatalmas óceánjárók fenekének, hogy legyőzésükre az emberi erő kevésnek bizonyult.

— Fejedelem, — szólalt meg végre Sutyi rettenetesen szuszogva — a tenger fenéke tele van korálszirtekkal!

— Látom, — felelte a fejedelem, azaz Feruska, méltóságteljesen. — Fordítsátok meg hát a kormánykarót és teljes gözzel siessünk a sziget fokföldi oldalára.

Hájas Muki a parancs hallatára nyomban hátra húzódott s négykézláb az Őserdőig mászott, ahol aztán szaladásra fogta a dolgot, hogy az emberevőknél hamarabb elérhesse az Üрге-földet. Az Őserdőt követő bozótban s akácosban azonban csak lépésről-lépésre haladhatott s így történt, hogy a feketék minden igyekezete ellenére is megelőzték. Éppen a sáros Amazonban cuppogott, amikor az emberevők hangos vijjogása értésére adta, hogy az Üрге-föld már az ellenség hatalmában van. Most aztán kénytelen volt még lassabban előre lopakodni, hogy valamiképpen meg ne sejtsék a jövőtelét.

Sikerült is az Amazon torkolatát úgy elérnie, hogy a szerezsen nép nem fogott gyanút. Az Üрге-föld szélén őrtálló bokrok közül aztán kényelmesen szemügyre vehette az emberevőket.

Kényelmesen szemügyre vehette az emberevőket.

Ugy találta, hogy egyáltalában nem félelmetesek. Feruskának, a szerecsen fejedelemnek szelídsége még a subickon is áttört. A szerecsen hercegek meg, Sutyi és Putyi, csak mutatták a bátorságot. Egyébként mindent úgy csináltak, ahogy az a Robinson történetében olvasható. A középén hatalmas tűz lobogott, amelyet összefogózkodva körültáncoltak. Szegény Gergucnak is velük kellett táncolni, pedig a félelem miatt ugyancsak reszkedtek a lábai. Fél-szemével folytonosan a bokrokat nézegette, hogy a várt ellenség megjelenésére azonnal elfuthasson. Füstös Katona Pista, aki a rabszolga szerepét játszotta, a parázson gyenge kukoricát sütött az előkelők számára, Ruca pedig, az áldozat, keményen megkötözve tisztességes távolban feküdt és keservesen rimánkodott a többieknek, hogy neki is adjanak a sült kukoricából. A tengerpart mellett avatag lópokrócon pihent a hajók gazdag rakománya. Ez tetszett Hájas Mukinak a legjobban. Volt ott mindenféle: kenyér, szalonna, füstölt kolbász, tartalék-subick, két itce kávé, a Hajasék kedves Mátyás-madara kalitkában, a Ruca hegedűje két húrral és más egyéb gyarmatárúk.

Amikor Hájas az ügyek állását alaposan kikémlelte, hirtelen megnyomta az automobil-kürtöt és a tölcséres puskát maga elé tartva kirohant a bokrok mögül.

— Lövök! Lövök! — harsogta szilajul és nagyokat nyomott az automobil-kürtön, amely rémségesen üvöltött.

Leírhatatlan zűrzavar keletkezett. Hájas robinzónos külseje, a tölcséres puska, az ismeretlen kürt fültépő recse-gése oly ijedelmet szült a vadak sorában, hogy egymás hátán menekültek a tengerbe. Senki sem gondolt az ellen-állásra, senkinek sem jutott eszébe a drága rakomány meg-mentése. Még a megkötözött fogoly is menekülni próbált!

Az ellenség riadalma még inkább felkeltette Hájasban a harci vágyat. Vakon neki rohant az óceánnak is és a tölcséres puskával rásujtott a Hátsó-Indiára.

— Jajaj, — sikolytott Füstös Katona Pista — engem ne bánts, mert én rabszolga vagyok! Én vagyok a Péntek atyja!

De hiszen beszélhetett Hájas Mukinak. Nemi nézte az, hogy ki a fejedelem, ki a rabszolga, csak ütött-vágott mint a mesebeli furkósbót és dühösen leszakította a Hátsó-India jobb oldalbordáját.

— Jaj! Jaj! Agyonver az öreganyám a mosóteknőért! — fuldokolta a szegény rabszolga és belefordult az óceánba, amely, ahol érte, lenyalta róla a subickot.

Füstös szerencsétlenségét a többiek a maguk javára fordították s gyorsan elgőzöltek az Alligátorral. Még a gyámoltalan Gergucka is megszabadult olyképpen, hogy belekapaszkodott az Alligátor fülébe. Ezért később haditörvényszék elé állították, mert a hajónak hivatalosan nincs füle.

Nagynehezen a győzelemtől elszédült Hájas is magához tért. Füstöst a megsérült Hátsó-Indiával együtt partra húzta, a fogoly Ruca kötelékeit megoldotta s aztán kegyes hangon megszólalt:

— Szegény vadember, ne félj semmit, mert nálam ehetsz sült kukoricát. Mivel pedig ma pénteki nap van...

— Kedd van! — vágott közbe ártatlanul a megszabadított vadember.

— Hallgas, te tudatlan szerecsen! — rivalt rá mérgesen Hájas Muki s tovább folytatta a mondókáját, amint az az igazi Robinson történetében olvasható.

— Mivel ma pénteki nap van, azért elnevezlek Pénteknek!

— Én volnék a fogoly apja, — jegyezte meg bánatosan Füstös, akinek a multságát egészen elrontotta a Hátsó-India oldalbordája.

— Akkor hát — válaszolá Hájas — téged Csütörtöknek nevezlek el és ne félj semmit az öreganyádtól, mert én kitűnően megcsinálom a teknőtöket.

— Igazán?! — kapott a szón Füstös és egyszerre felvidult az arca.

— Jobb lesz, mint volt! — nyugtatta meg Hájas Muki.

Ezzel aztán minden oldalról visszatért a jókedv. A Hátsó-Indiát gondosan elrejtették az akácosban, Csütörtök a nyakába kerekítette a gyarmatárúkkal megterhelt lópokrócot, Péntek a hóna alá fogta a hegedűjét, Hájas a hátára akasztotta a Mátyás-madár kalitkáját és szépen megindultak a Robinson-tanyára.

Amikor befordultak az Amazon ragadós medrébe, a Mátyáska is megszólalt Hájas Muki hátán:

— Tolvaj! Hájas Robinson! Muki! Muki!

Az Utolsó Mohikán és társai.

Pénteket és Csütörtököt annyira meglepte Hájas Mukinak jól berendezett háza és különösen az éléskamra, hogy nem tudtak hová lenni a csodálkozástól. A gazdag Robinsonnak természetesen fölötte tetszett a jámbor feketék álmélkodása s hogy még inkább elszédítse szegényeket, óriási lakomát adott a tiszteletükre.

Nemsokára hatalmas lánggal lobogott a tűz, a lábasban a szalonnadarabok között haragosan sercegetek a halacsókák, a parázsban orrsiklandozóan illatozott a gyenge kukorica és a fűszőnyegen a hadizsákmány harapnivaló drágaságai bájosan mosolyogtak az elhagyatott sziget boldog lakóira.

Amikor nekiláttak az evésnek, Hájas Muki a tulajdon szemeivel is tapasztalhatta, hogy a szerecsenek valóban olyan falánkok, mint amilyeneknek az afrikai utazók leírják őket. Mindent bepakoltak az utolsó morzsaig! Péntek a lábasokat is kinyalta, az öreg Csütörtök pedig még a sült krumplit is kávéval nyeldeste. Hájas Mukinak erőszakkal kellett néhány falatot megmenteni az állatjai számára.

A lakoma végén Péntek elővette a hegedűjét és az említett két húron olyan fülkaparó dallamokat zengedezett, hogy Bársony és Cirmos keserves jajgatásra fakadtak. Hájas Mukinak azonban tetszett a hegedűszó. Derékon kapta az öreg Csütörtököt s úgy megforgatta, ugráltatta a boldogtalan fekete legényt, hogy az oldaláról egészen lekopott a subick.

— Hopp! — sikolytott fel hirtelen Hájas Muki a mulatság hevében s a táncot abbahagyva a kunyhó nyílásához rohant, ahol fenyegető jelként pihent az a csonka fakard, amelyet az Északi-sarkon talált s amelyről a nagy izgalomban egészen megfeledkezett.

— Jaj, ne bolondozz te Robinson! — ijedezett Péntek s földre ejtette a kócos vonót.

— Most jutott eszembe, hogy itt járt az ellenség! De azért ne féljetek! — bátorította Hájas a feketéket s a csonka kardot hősieen kirántotta a tépett papírhüvelyből.

— Ah, az ellenség! — rémüldöztek a szerecsenek és szájtátva bámulták vitézkedő gazdájukat.

Azután apróra megvizsgálták az ellenséges kard fapengéjét, papírhüvelyét, ha nem találhatnának-e rajta valami ismerős jelt. S ebben a számításukban nem is csalódtak. A kardmarkolat tövébe a következő szavak voltak bekarcolva: *Az Utolsó Mohikán!*

— Ki lehet ez a tengeri rabló?! — töprengett Hájas Muki.

— Egy kis cédula, — jelentette szolgáltkészen Péntek s a kettévágott papírhüvelyből gyűrött irkalapot hámozott ki, amelyen ágaskodó szarkalábbetűk sorakoztak egymás mellé, ilképpen szólván:

T. c. Balog Suta Bódi Utolsó Mohikánnak!

Ahogy mondtuk, úgy lesz. A vörösbőrű harcosok mind ott lesznek. Négy teknőt viszünk. Rezes Szabó Miska a nagy vályút is hozza. Kalán

Andris a kampós bottal elrántja a Hájas lábát. Adunk neki! Csontos Török Dani csak négy után jön, mert beteg a tehenük. Szerbusz!

Makra Bence „Börharisnya“, Rezes Szabó Miska „Vadölő“, Kalán Andris „Batukán“.

Ez a hadi levél, mi tagadás, még Hájas Mukit is megszeppentette. De nem veszítette el hadvezéri nyugalma. Erősen bízott a tölcséres puskában meg az automobilkürtben. Azonban mégis tanácsosnak tartotta, hogy a nagyszámú ellenséggel szemben segítséget kérjen az angol királynétól. Csütörtök legott négykézlábra ereszkedett tehát és a hátán Hájas Muki gyorsan megfogalmazta a levelet:

T. c. Angol királyné!

Tudtára adom, hogy élek! Én vagyok az *Alligátor* gyémántszállítóhajó híres inasa. Kivetődtem egy elhagyatott szigetre, amely az egyenlítőtől balra, a 20-ik perc alatt fekszik. Küldje a segítségemre Magyarország egész hajóhadát, mert Balog Suta Bódi, aki *Utolsó Mohikánnak* meri hivatni magát (majd adok én neki!), a tanyai indiánokkal meg akarja rohanni a szigetet. Ezt a becses levelemet pedig megtalálhatják a kávé süvegben, amelyet Péntek nevű szerezcsen szolgálom a Dinnye-öbölben kidobattam a Csendes-óceánba. Hazafias tisztelettel

Hájas Robinson Muki Crusoe.

U. i. Mi baja lehet a Csontos Török Daniék tehenének?

Nem volt vesztegetni való idő. Péntek haladék nélkül útra kelt az üveggel, Csütörtök pedig felkapaszkodott a körtefára az óceánt kémlelni, hogy a legkisebb gyanús jelről is értesítse Hájas Mukit, aki — ahogy a nagy hadvezérek szokták — lefeküdt a kunyhó elé s a fejében úgy főzte, forralta a csatatervet.

A vörösbőrűek veresége.

Ugy látszik, hogy az angol királyné már nagyon várta a hajótörött segélykérését. Péntek ugyanis még alig érke-

zett vissza, amikor a messzelátó Csütörtök már azt jelentette, hogy az angol királyné kedvelt udvarhölgye, azaz Sidri Mári kíséretében ott áll a Dinnye-öböl szélén és a hüvelykujjával parancsot ad az angol tengeri kapitánynak (Feruskának) meg a két angol tengeri hadnagynak (Sutyinak és Putyinak), hogy nyomban induljanak.

A jó hír hallatára Hájas is felmászott a fára s megleégedetten tapasztalta, hogy az Alligátor, amelynek ismét a régi címe: a „Vörös Sirály“ díszeskedett az oldalán, keményen nekilódult a Csendes-óceánnak.

— Ah, de gyönyörűen siklik! — lelkesedett az egykori főkormányos.

Az örömet azonban csakhamar kínos szorongás váltotta fel. Amikor ugyanis a Vörös Sirály elhagyta a Gibraltáriszorost, a fokföldi fűzfák aljából előrontottak a tanyai vörösbőrűek s apró hajócskáikkal üzőbe vették a remek páncélost. Feruskáék teljes gözzel forgatták a kormánykarót s már-már egérutat is nyertek a Szent István-öböl felé, amikor Rezes Szabó Miska eléjük vágott a nagy vályúval, amely tömve volt harcosokkal.

— Végük van! — sóhajtotta megtörtén az öreg Csütörtök.

A Vörös Sirály azonban hirtelen irányt változtatott és az Északi-sark felé próbált menekülni. A tanyaiak diadalmas hujjogással utána vetették magukat. Nézni is rettenetes volt a szörnyű versenyt.

— Hamar az Északi-sarkra! — kiáltotta harsányan Hájas Muki.

Villámgyorsan lesiklottak a fáról és teljes fegyverzetben elvágattak az Északi-sark felé. A versenyzők azonban megelőzték őket. Amikor az Őserdő szélére értek, a nádtorzsás öbölben már javában dühöngött a csata. A vörösbőrűek torkukszakadtából éljeneztek, Gergucka, a jámbor török úr, valamint Sutyiéék gyáva módon sivalkodtak és a lármás

zűrzavarból tisztán kicsengtek az Utolsó Mohikán dölyfös parancsszavai:

— Kötözzétek meg a foglyokat! Húzzátok partra a Vörös Sirályt! Azután sorakozzatok, hogy elcsíphessük Hájast, amíg meg nem szöki az a híres vitéz!

Hájas Mukit annyira bosszantotta Balog Suta Bódi kérkedő hangja, hogy alig tudta türtőztetni magát. De azután mégis csak győzött az indulatosságán a hadi tudomány s bolondjában nem rohanta meg a nagyszámú elleniséget. A bokrok védelme alatt szerezsenjeivel együtt a vörösbőrűek háta mögé húzódott s megvárta, amíg az elbizakodott kalózok az ingovány szűk ösvényére kanyarodnak.

Néhány kínos perc telt el. Az öreg Csütörtök elszánnan símult Hájas Muki oldalához, Péntek azonban minden porcikájában reszketett. Dobogó szívvel gubbasztott s behunyta a szemeit, hogy ne lássa a vörös agyaggal félelmetesen bemázolt indiánokat.

— Lövök! Lövök! — sivitotta el magát hirtelen Hájas Muki s miközben szüntelenül nyomogatta a rikoltozó automobil-kürtöt, a tölcséres puskával vakmerően neki-szaladt a szűk ösvényen szorongó ellenségnek.

— Árulás! Árulás! — kiabálták a vörösbőrűek és első ijedelmükben az ingoványban kerestek menedéket, hogy azon keresztül a hajókhoz szaladhassanak.

Hájas Muki haditerve tehát pompásan sikerült. A vörösbőrűek úgy beleragadtak az ingovány feneketlen sarába, hogy mozdulni sem tudtak és tágra meredt szemekkel bámulták Hájas Muki szőrös-bőrös ruháját meg a tölcséres puská félelmetes száját.

— Kedves barátom, — szólalt meg reszketős hangon az Utolsó Mohikán — megadjuk magunkat kegyelemre, csak ne süsd el az ágyúdat.

Azzal, hogy az Utolsó Mohikán ágyúnak címezte a puskát, egy csapásra eloszlatta Hájas Muki haragját s a

Teljes fegyverzetben elvágattak az Északi-sark felé.

kegyelem érzése mindjárt belopódzott a szívébe. Mélyen megindulva, szelíden válaszolá:

— Nem bánom, szívesen békét kötök veletek.

— Becsületszavamat adom, hogy megtartom a békét!

— jelentette ki ünnepies komolysággal Balog Suta Bódi.

— Mi is! — zúgták megkönnyebbülve a többiek.

Erre Hájas Muki megbízta Feruskát, hogy foglalja írásba a béke pontjait. A feltételeket természetesen a győzedelmes Robinson diktálta és az ingoványban álldogáló vörösbőrűek még csak meg sem mukkanhattak. A nevezetes okmány a következőképpen szólt:

TENGERI BÉKEKÖTÉS.

Először. A vörösbőrűek a fakardokat, lándzsákat, parittyákat és egyéb hadi eszközeiket átadják Hájas Mukinak. És egy évig nem szabad a szigetre menniök. De Hájas Muki kegyelemből hamarabb is megengedheti nekik.

Másodszor. Füstös Csütörtök Katona Pista a vörösbőrűeket egyenként kihúzgálja az ingoványból, az angol királyné tisztjei pedig derekuknál fogva dohányspárgára fűzik őket és az egész hajórajt együttesen elvontatják a Dinnye-öbölbe. Ott azután visszanyerik a szabadságukat meg a hajóikat és Hájas Muki mindegyikkel kezét fog és azt mondja Balog Suta Bódinak, hogy „Szerbusz Bódi!”

Harmadszor. Tengeri címeket csak Hájas Muki ajándékozhat. Balog Suta Bódi tehát nem nevezheti magát „Utolsó Mohikán“-nak, sem Makra Bence „Bőrharisnyá“-nak, sem Rezes Szabó Miska „Vadölő“-nek, sem Kalán Andris „Batukán“-nak.

Negyedszer. Aki ezt a tengeri békekötést megszegi, az szemtelen!

Ötödször. Aláírták:

a győztesek nevében:
Hájas Robinson Muki Crusoe
mint tengeri hadvezér.

a vesztesek nevében:
Balog Suta Bódi
mint vörösbőrű közlegény.

a külföld nevében:

Gerguc Ibrahim
mint gazdag török úr.

Utóhang.

Nem mondom el Hájas Mukiék diadalmas hazavonulását és azt a fényes fogadtatást, amelyben az angol királyné részesítette őket. Csak éppen azt említem meg, hogy még a vörösbőrűeket is ott marasztották egy kis kávéra, kocsonyára, dinnyére.

Málcsi néni nagy boldogságában nem tudott hová lenni, mert ezzel a bohókás robinzónoskodással teljesen kiverte Hájas Muki fejéből az afrikai kalandok után való vágyakozást. Ettől az időtől fogva a szilaj fiú többé sohasem kívánczolt oroszlánokra, elefántokra vadászni, mert élénk emlékezetében maradtak azok a szenvedések, amelyeket a veszélytelen Senki-szigetén át kellett élnie.

Néhány nap múlva hazaérkezett a Hájas Muki édesapja is, aki örömetst beleegyezett, hogy a földalatti kápolna kincsét az öreg Fityula s Hájas Muki fogadalma szerint a kőkereszt felállítására fordítsák.

És nem telt bele félév sem, a hatalmas kőkereszt már ott díszeskedett a Templom-hegy tetején. De még egyébre is bőven futotta Attila kincséből! A kápolna boltozatára világító-ablakot csináltak, a folyosóját kibővítették és a bejárata mellé bogárhátú kis házikót építettek az öreg Fityula számára, aki azóta állandóan ott lakik.

A kicsi hajlék mellett terebélyes kőrisfa örködik, amelynek egyik horgos ágán aprócska harangot himbál a Csendes-óceán szellője. És amikor alkonyatra hajlik a nap korongja, az öreg Fityula szépen leveszi báránybőrsipkáját, a tenyerével hátrasimítja galambfehér hajfürteit, áhítatosan keresztet vet magára és gyengéden, szeretettel megszólaltatja a kis harangot.

És az esti szellő szárnyán messze száll a tisztán csengő hang, mint az ártatlan gyermek édesanyját hívogató szava:

Az Úr angyala köszönté Máriát...

Tartalom.

Tanácskozás a Dinnye-öbölben	— — — — —	3
Senki-szigete	— — — — —	11
Készülődések	— — — — —	20
Hájas Muki búcsúja a szülői hajléktól	— — — — —	32
Hájas Muki egy braziliai hajóra száll	— — — — —	38
A hajóinas élete	— — — — —	44
Hajótörés	— — — — —	52
Hájas Mukit a hullámok egy lakatlan szigetekére vetik ki	— — — — —	62
Hájas Muki csaknem éhen vesz az elhagyatott szigeten	— — — — —	74
Az őserdőn keresztül	— — — — —	86
Hájas Muki szemlét tart a birodalma felett	— — — — —	97
Óriáskígyó a Senki-szigetén	— — — — —	105
Attila kincse	— — — — —	122
Az öreg Fityula megfiatalodik	— — — — —	135
Csendes napok	— — — — —	141
Harc az emberevő vadakkal	— — — — —	145
Az Utolsó Mohikán és társai	— — — — —	152
A vörösbőrűek veresége	— — — — —	154
Utóhang	— — — — —	159

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

